XXIV. évfolyam 1. szám
Ára: 1,80 Ft
1968. január 4

Ludas Matyi

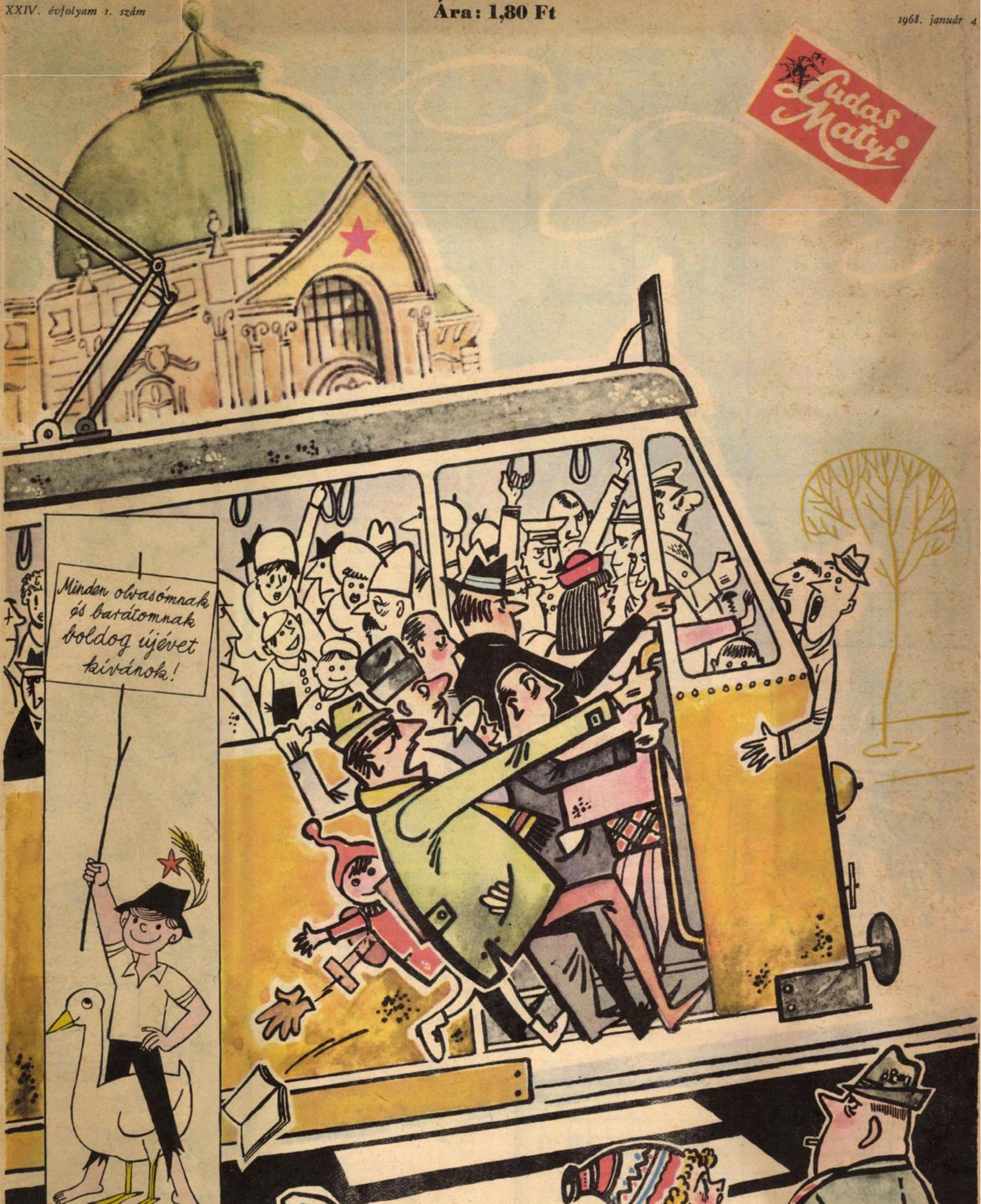
Minden olvasómnak és barátomnak boldog újévet kívánok!
Toncz Tibor

— Már négy napja dolgoznak az új mechanizmusban és még mindig nincs kocsijuk ...

Olvasóinkhoz!

Lapunk életében január 1-től új fejezet nyílott: formátumban s ezáltal terjedelemben jelentősen nagyobbodva, a legkorszerűbb ofszetrotációs nyomógép jóvoltából négy színű oldalakkal és természetesen az új külsőhöz illően gazdagabb tartalommal is jelentkezünk.

A Ludas Matyi példányonkénti ára 1968. januártól 1,80 Ft, előfizetési díja 1968. februártól egy hóra 7,50 Ft, negyed évre 22,50 Ft lesz.

A posta a decemberben beszedett előfizetési díjakat ennek megfelelően számolja el.

A szerkesztőség

TÁVBESZÉLÉS

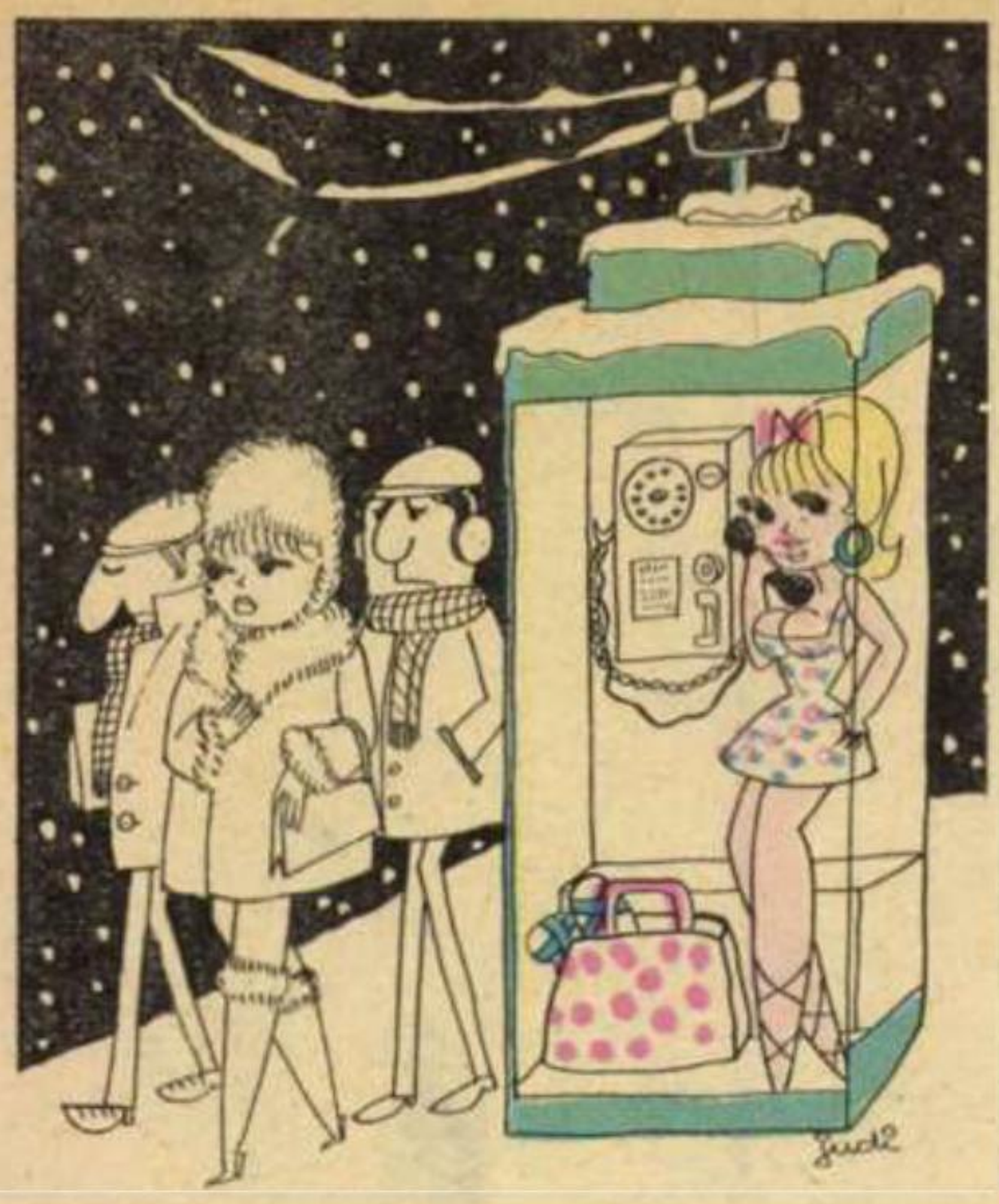

ELKÉSZÜLT A TÁRSASHÁZ

Mészáros András rajza

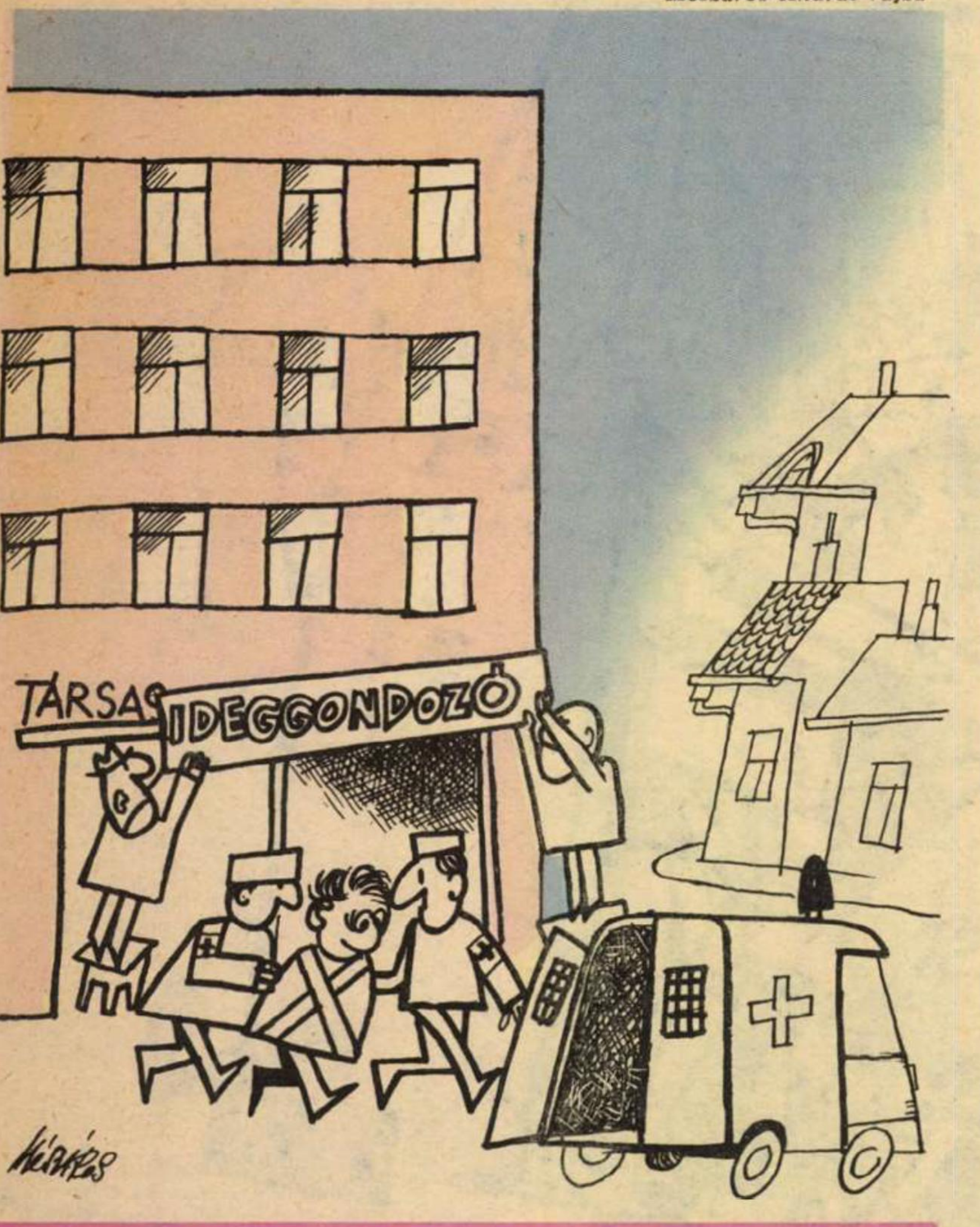

KETTŐS KÖNYVELÉS

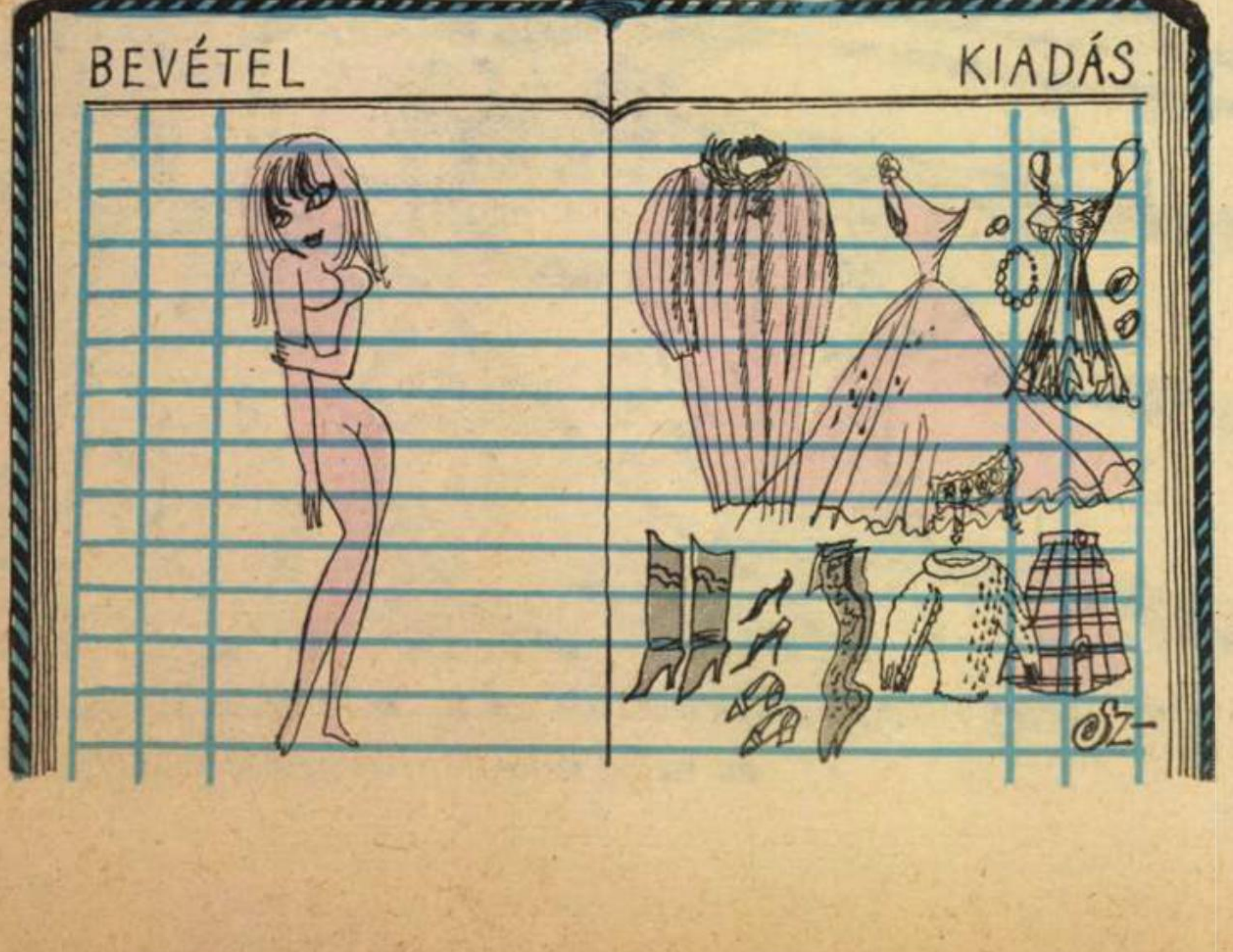

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Csavaros eset

Feleségem azzal a megtisztelő feladattal bízott meg, hogy sürgősen vásároljak fáspincénk ajtajára egy pántot.

Bementem a Bajcsy Zsilinszky úton levő önkiszolgáló vas-szaküzletbe, néhány percnyi keresés után sikerült összeolajozni a kezemet és megtalálni a keresett pántot. Az örömteli találkozás után felvillant agyamban, hogy a pánt felerősítéshez csavarokra van szükség. Megkérdeztem az egyik csinos eladó kartársnőt, hol találom meg a csavarokat, mire közölte velem: egy vasüzletben! Kicsit meglepett a válasz, hiszen én egész biztos voltam benne, hogy nem KÖZÉRT-ben, vagy kalapüzletben találtam meg a keresett pántot és majdnem biztos voltam, hogy, — ha megengedik, — ugyanebben az üzletben felkutatom a csavarokat is. A kartársnő kedvesen kioktatott, hogy a gombot és a szövetet sem egy üzletben lehet vásárolni és elárulta, hogy a szomszéd üzletben megkapom a csavarokat.

Kezemben a pánttal, tele reményekkel, bementem a szomszéd, ugyancsak vasüzletbe, ahol közölték, hogy a pánthoz megfelelő csavart nem tudnak adni, azt ajánlották, vegyek nagyobb méretű csavart, utána menjek vissza a másik üzletbe és keressek hozzávaló pántot.

Ismét visszatértem tehát az előbbi szőke kartársnőhöz. Ő kedvesen, bátorítóan küldött a különböző áruval teli pultokhoz, keressek, válogassak csak nyugodtan. Sajnos nem találtam megfelelő pántot a csavarokhoz. Régi ismerősként fordultam ismét a szép szőke kartársnőhöz, kezemben a kislyukú pánttal és a nagy csavarokkal, — tanácsért. Rámnézett és mosolyogva mondta: „Tessék otthon kifúrni”.

Tájékoztattam, hogy még ez ideig nem igen végeztem ehhez hasonló műveletet. A kartársnő, változatlanul kedvesen, erre a fülembe súgta, menjek a Báthory utcába a Gyula bácsihoz és mondjam meg, „az Ildi küldte”, ő ki fogja fúrni.

A Báthory utcában azonban nem sikerült megtalálnom a Gyula bácsit. Most itt állok a vaspánttal, a nagy csavarokkal, Gyula bácsi nélkül, de eggyel több „csavaros esettel”.

PUDLER JÁNOS
Bp., XIV. Gizella út 32.

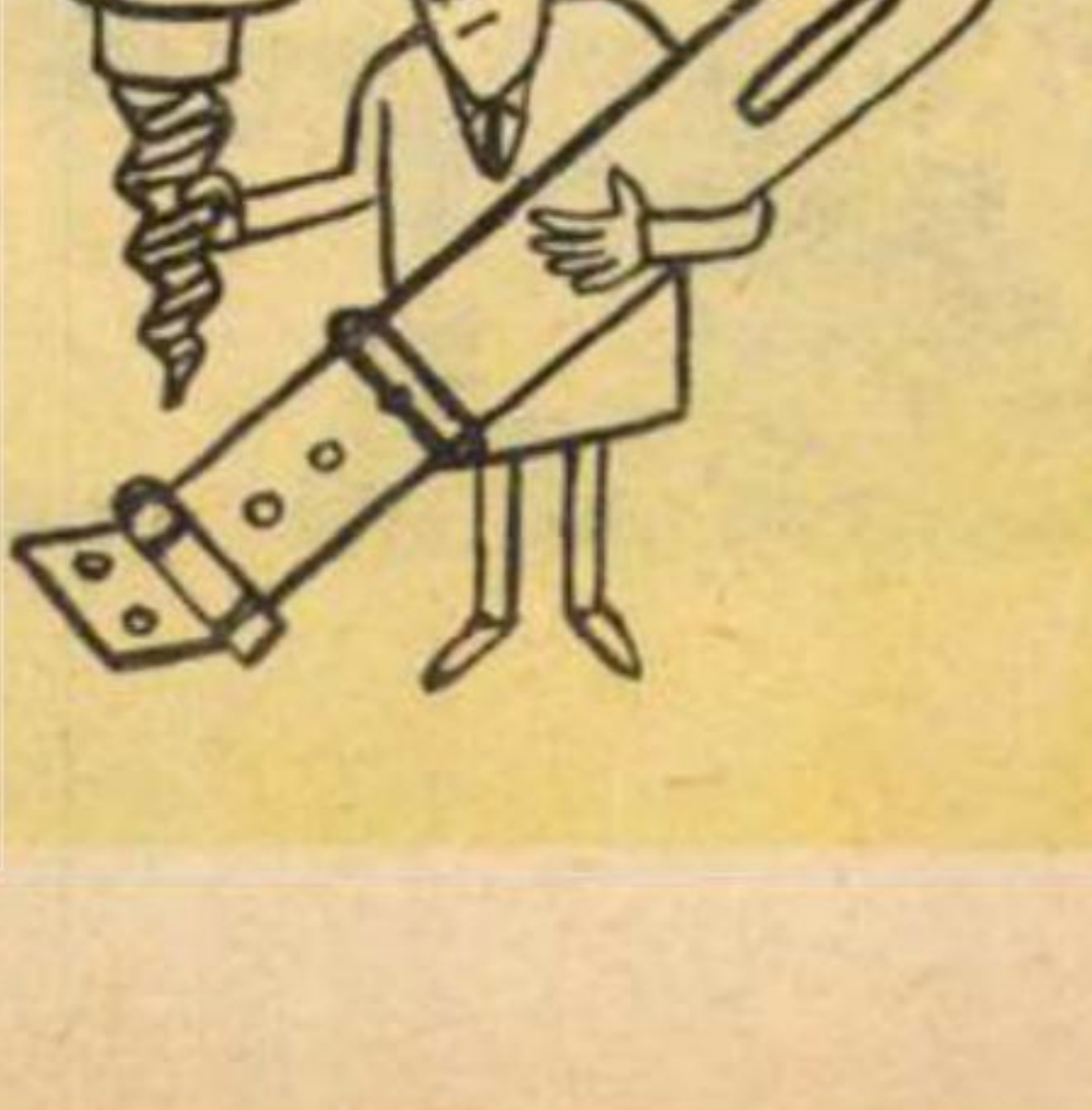

VESZÉLYES VÉGLETEK

Fülöp György rajzai

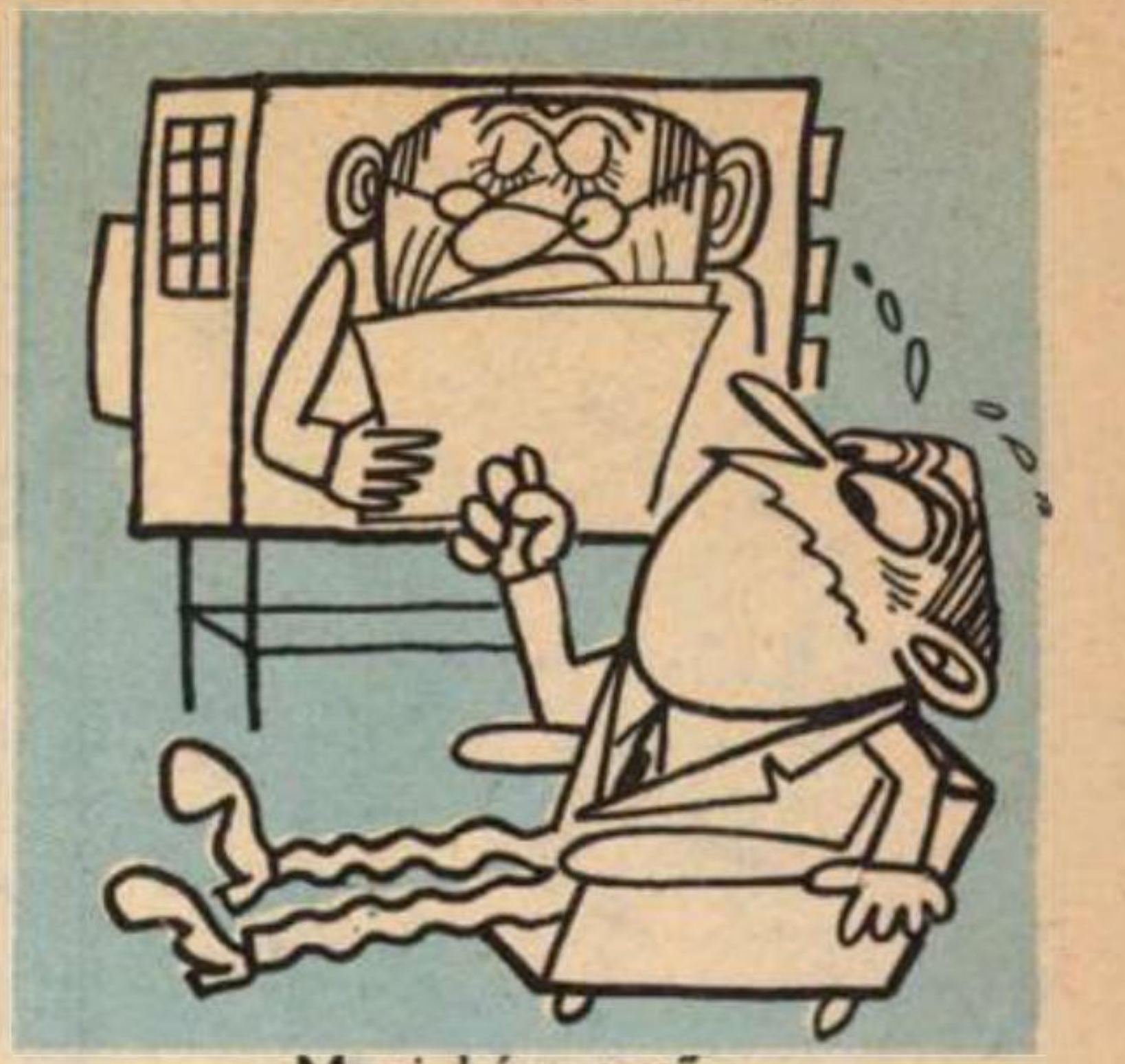

Maxi képernyő
Mini műsorral

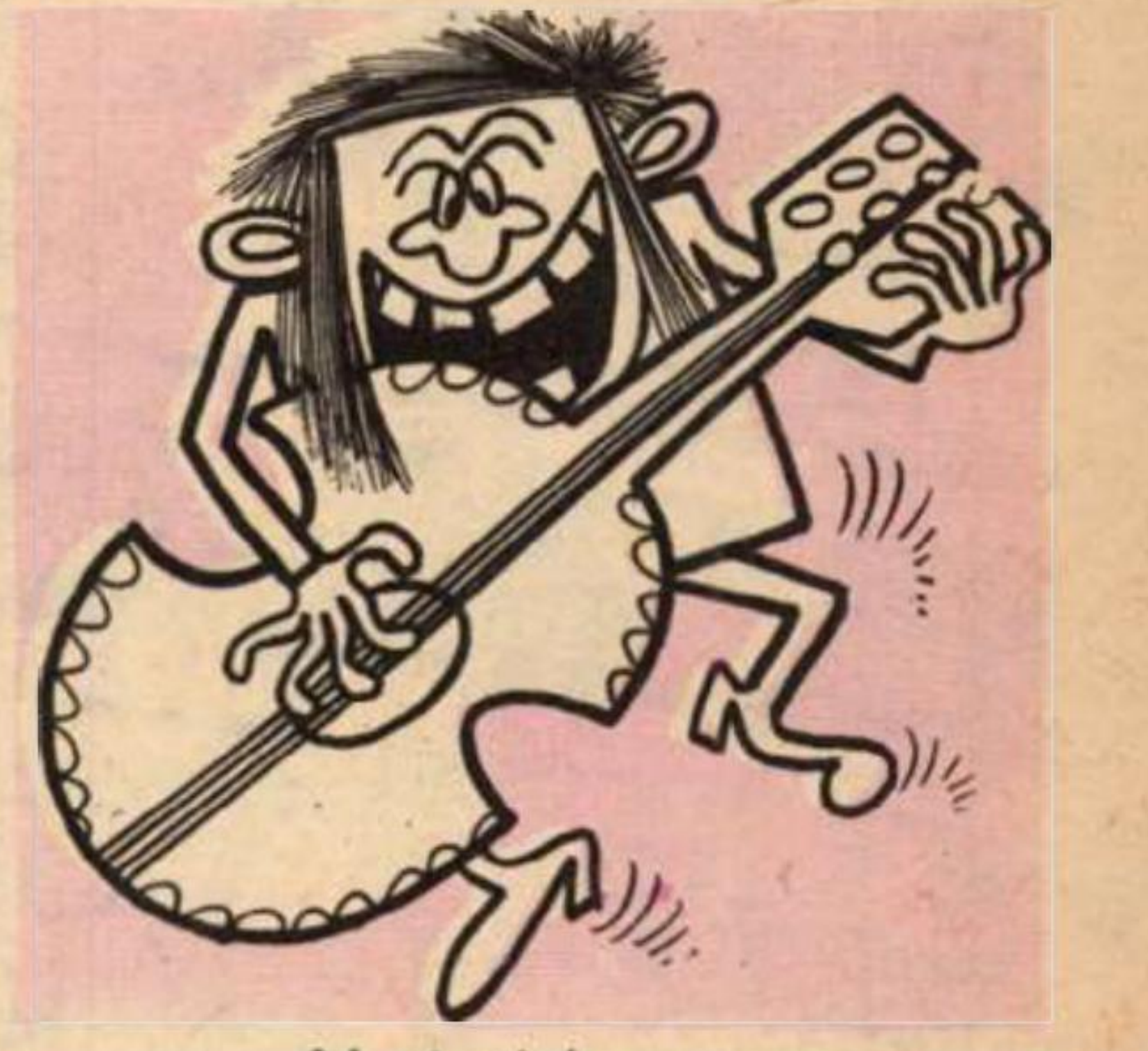

Maxi gitár
Mini hang

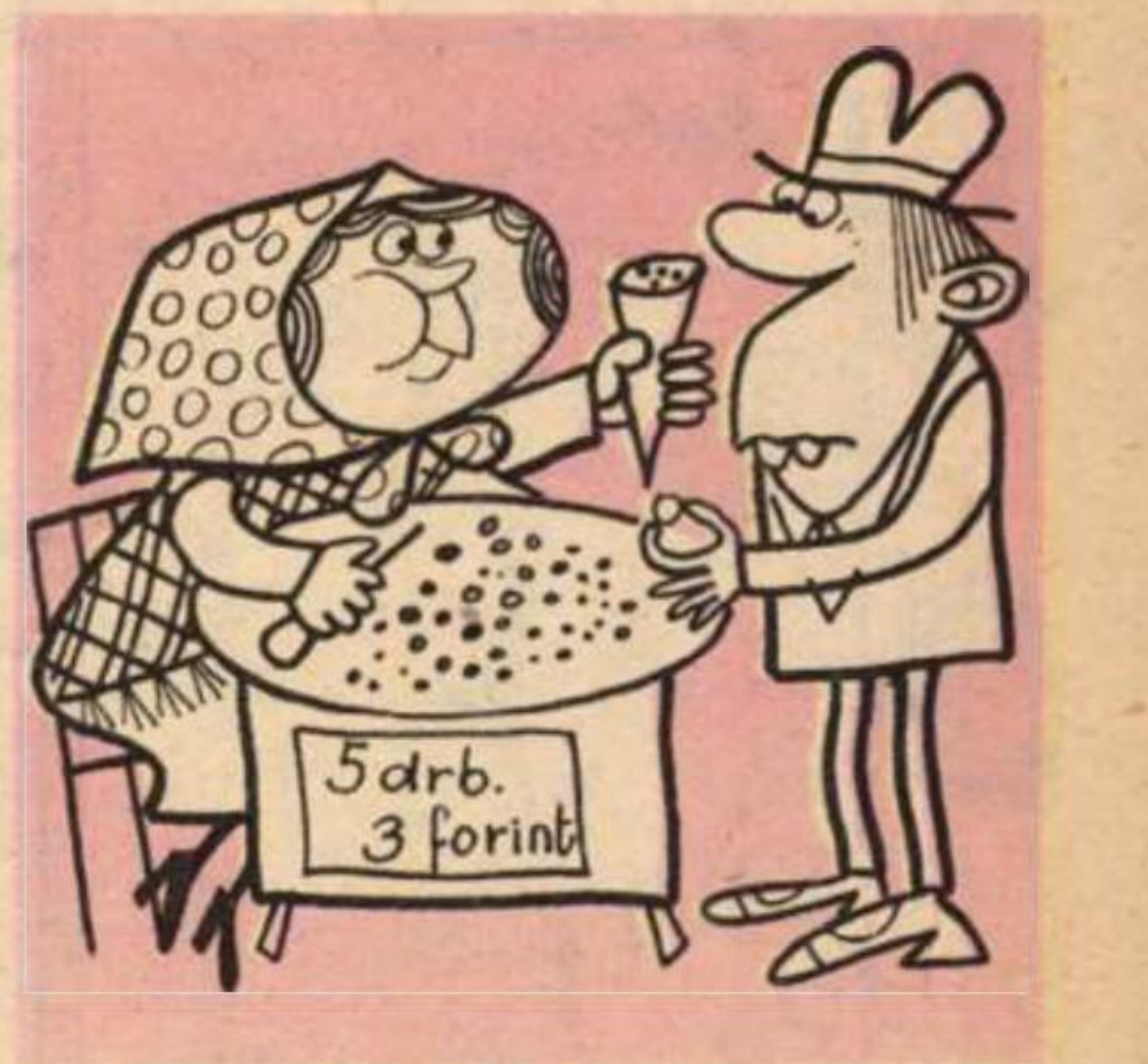

Maxi ár
Mini gesztenye

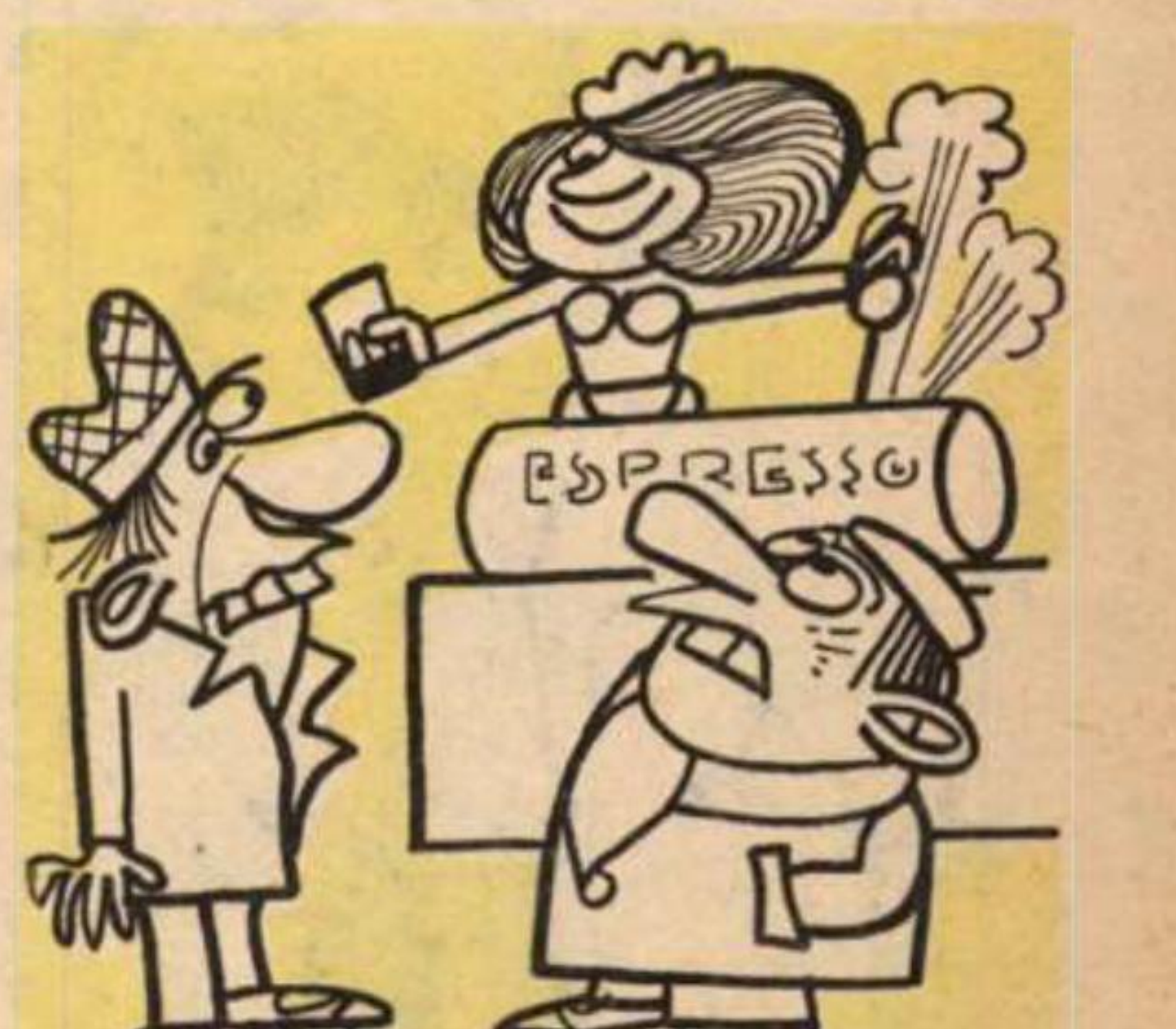

Maxi gőz
Mini erő

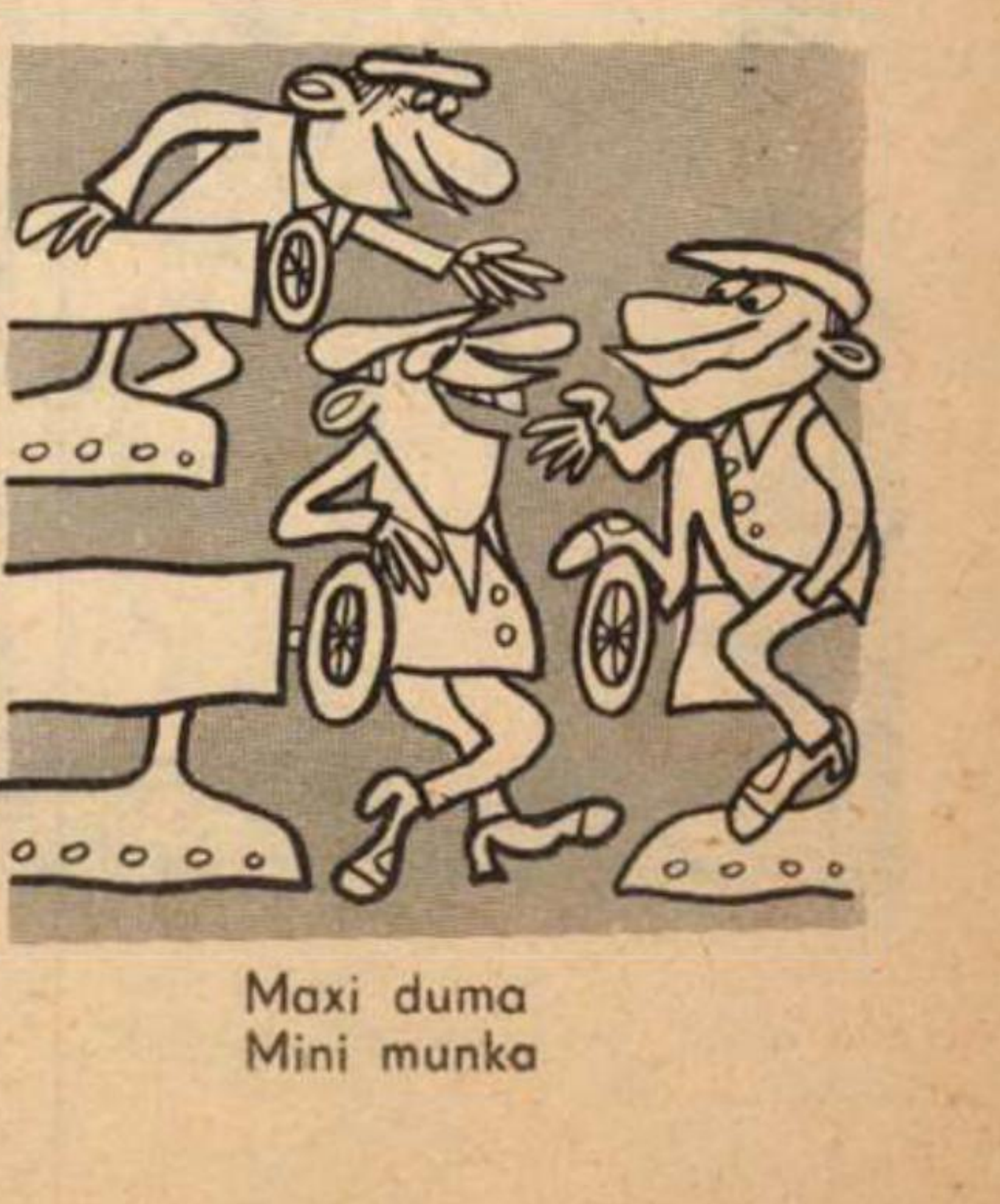

Maxi duma
Mini munka

INGÁZÓK

Pusztai Pál rajza

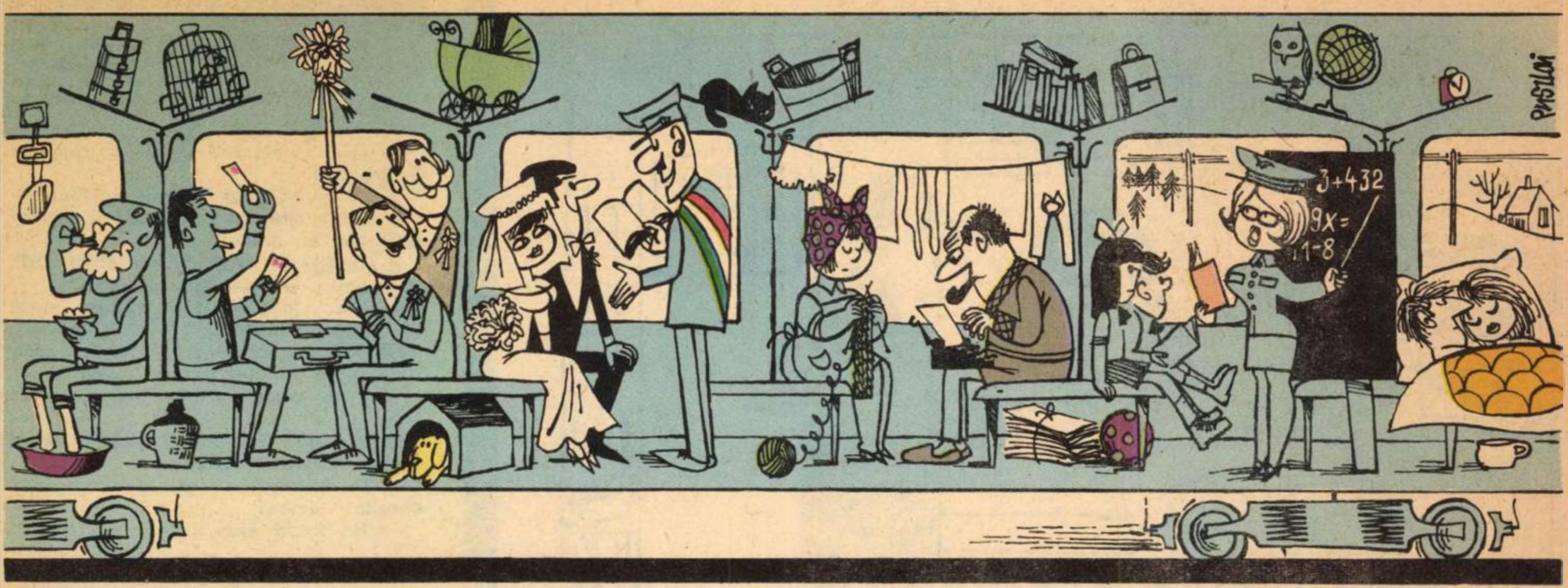

különös kontroll

— Szó sem lehet róla! Nem engedélyezem! — harsogta Zabhegyi Ottó, és az arca egész kivörösödött az indulattól.

Géz Géza szelíden állt az íróasztal előtt, kezében viseltes aktatáskájával:

— Kérem, osztályvezető kartárs, szánjon rám még tíz percet, talán meg tudom világítani egy új oldaláról a dolgot.

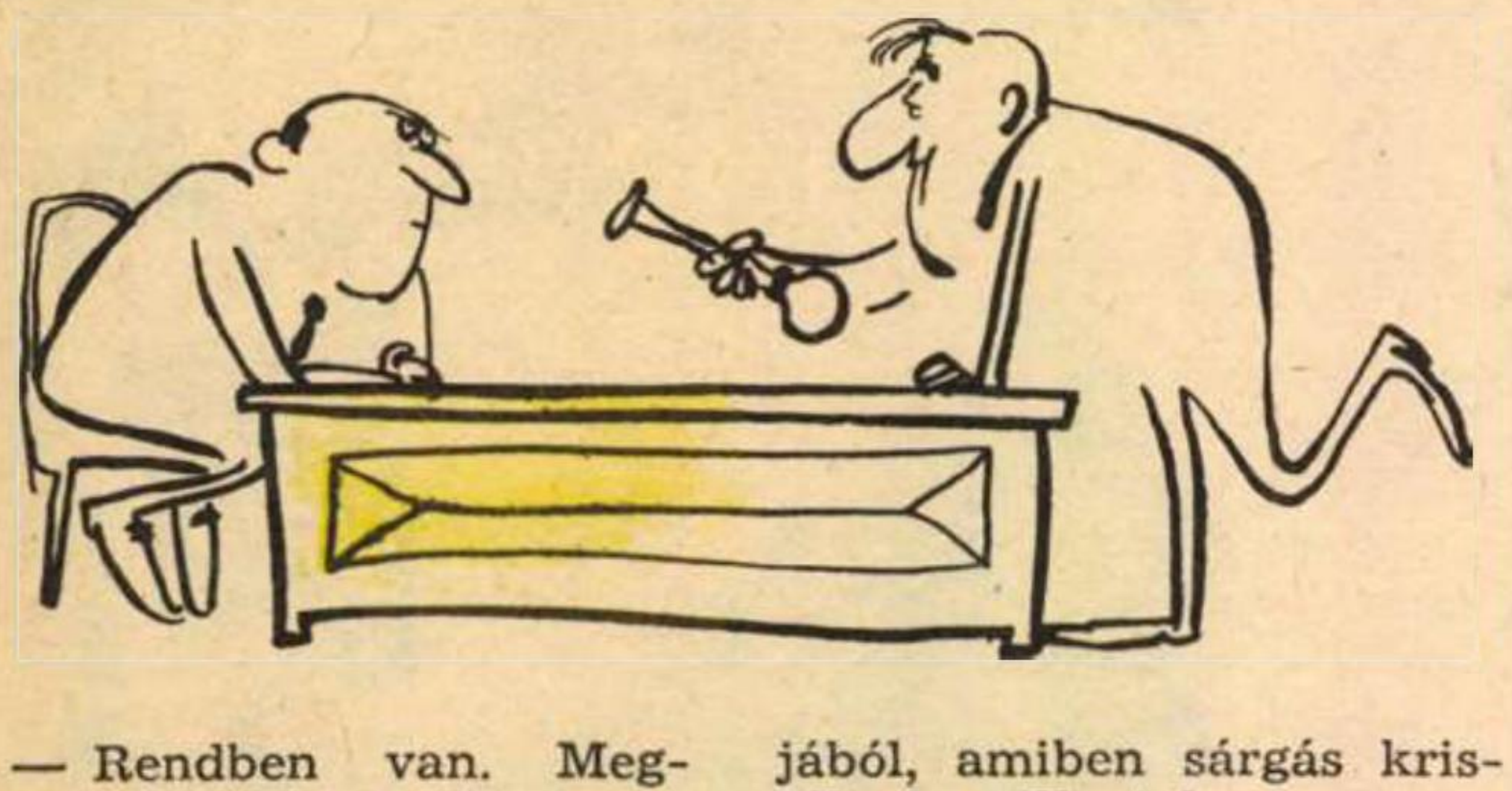

— Rendben van. Megkapja az öt percet.

S Géz Géza ismét előadta mondókáját. Most másképp fogalmazta meg az indítványt, más sorrendben nyújtotta át a tervrajzokat, de formás érvelése ismét süket fülekre talált.

— Nem és nem!! Nem adom a beleegyezésemet! — kiabálta ingerülten Zabhegyi.

— Az osztályvezető kartárs mérlegelte, hogy milyen lehetőséget szalaszt el ezzel a vállalat? Józanul megfontolta a döntést?

— Iiigen... — hápogott Zabhegyi, mert annyira meglepődött azon, hogy miféle hangot merészelnek megütni vele szemben.

— Hát akkor legyen szíves belelehelni ebbe az üvegcsébe — mondta udvariasan Géz Géza, s azzal egy gumi végű hasas fiolát halászott elő az aktatáskájából, amiben sárgás kristályok csillogtak.

— Mi ez? — hördült fel Zabhegyi.

— Alkoholszonda. Szeretnék meggyőződni róla, hogy az osztályvezető kartárs valóban józanul döntött...

— Micsoda képtelen ötlet! — tiltakozott az osztályvezető. — Egy hivatalban semmi szükség sincs alkoholszondás vizsgálatra!

— Már bocsánatot kérek — mondta Géz Géza —, de ha egy egyszerű gépkocsivezetőtől szigorúan megköveteljük, hogy munkáját józan állapotban végezze, akkor miért ne kérhetnénk számon ugyanezt a magasabb beosztású vezetőktől, például az osztályvezetőktől?! Egy helytelen döntés tetemes anyagi és erkölcsi kárt okózhat, emberek testi épségét, sőt, életét veszélyeztetheti. Én nem a tévedés jogát vitatom. Csak az nem téved, aki nem dolgozik, az pedig ne is egyék és igyék! De ittas állapotban lényegesen könnyebb tévedni, mint józanul. Az alkohol fogyasztójának nemcsak az egyensúlyérzékét. hanem az arányérzékét is megzavarja. Fél deci kisüsti után egész másképp látjuk a világot... Ne értsen félre, nem vagyok a szeszesitalok esküdt ellensége, csupán az a szent meggyőződésem, hogy munkahelyen, munkaidőben csakugyan józan fővel kell dönteni a fontos kérdésekről. Nos, hajlandó belelehelni a szondába?

Zabhegyi Ottó elmosolyodott:

— Nagy gézengúz maga, Géz kartárs! Tudja mit, hagyja nálam holnapig ezt a paksamétát. Még spekulálok egy kicsit a javaslatán...

Dalmáth Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZABÁLYTALAN SZERELÉS

Még a múlt év elején értesítettek, hogy engedélyezik a gázfűtést a lakásomban. A Fővárosi Javító- Szerelő Vállalat kérte, hogy fizessek be az általuk felmért szerelésért és gázégőkért 5659 forintot, melynek ellenében az év III. negyedében a szerelést elvégzik.

Szeptember elején el is végezték a szerelést. Nagyon örültem, hogy végre, több éves utánjárás után zavartalanul élvezhetjük a kényelmes gázfűtést. Sajnos az öröm korai volt. Szeptember óta 2—3 hetenként megjelenik lakásomban a MEO, s megállapítja, hogy a szerelés hibás, utána jön a Gázművek megbízottja és megállapitja, hogy amit a Szerelő Vállalat neki készre jelentett, még mindig nincs kijavítva. ezért üzemelésre nem veheti át. És ez így megy azóta is. A MEO ígéri az intézkedést, a Gázművek megállapitja a hiányosságot. Sajnos a Javító- Szerelő Vállalat miután zsebrevágta a pénzt, sem a telefonálgatásra, sem többszöri személyes kérésre nem intézkedik!

Bélcsik János
Bp. I., Hunyadi János u 3.

ÁLLATBARÁTOK

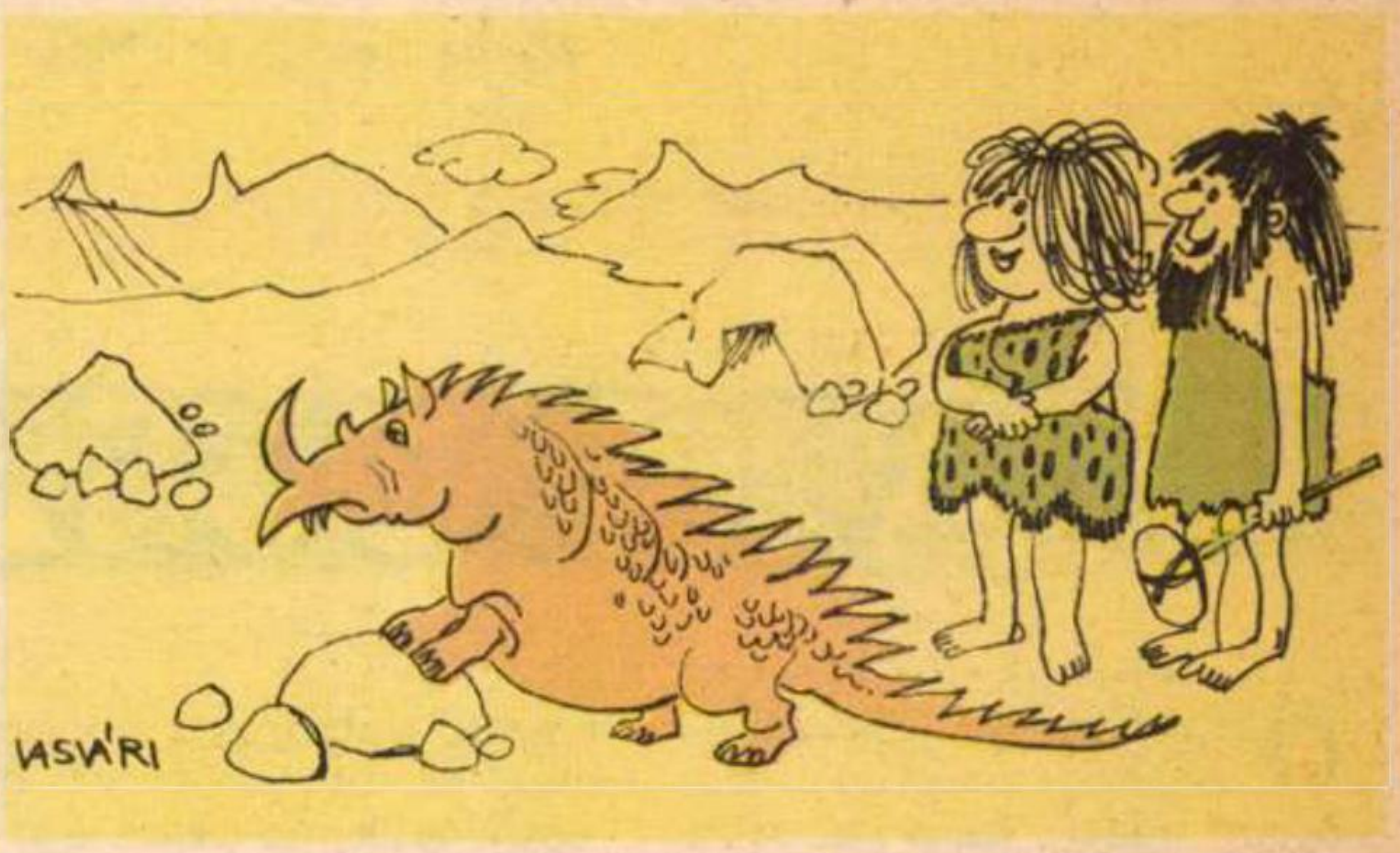

– Amíg kicsik, olyan helyesek.

HÉTVÉGE

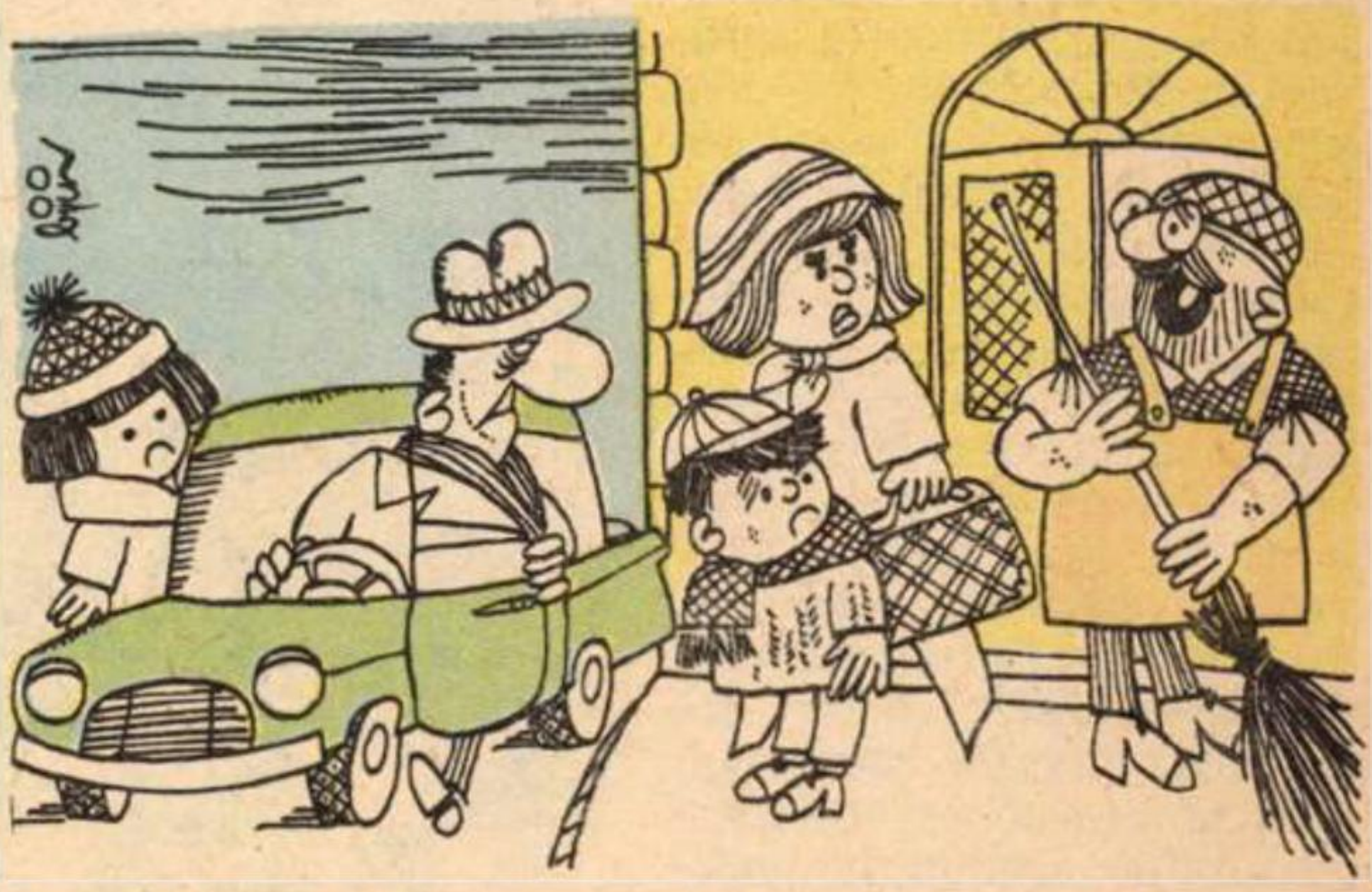

– Mikorra küldjem magukért az autómentőt? ...

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB...

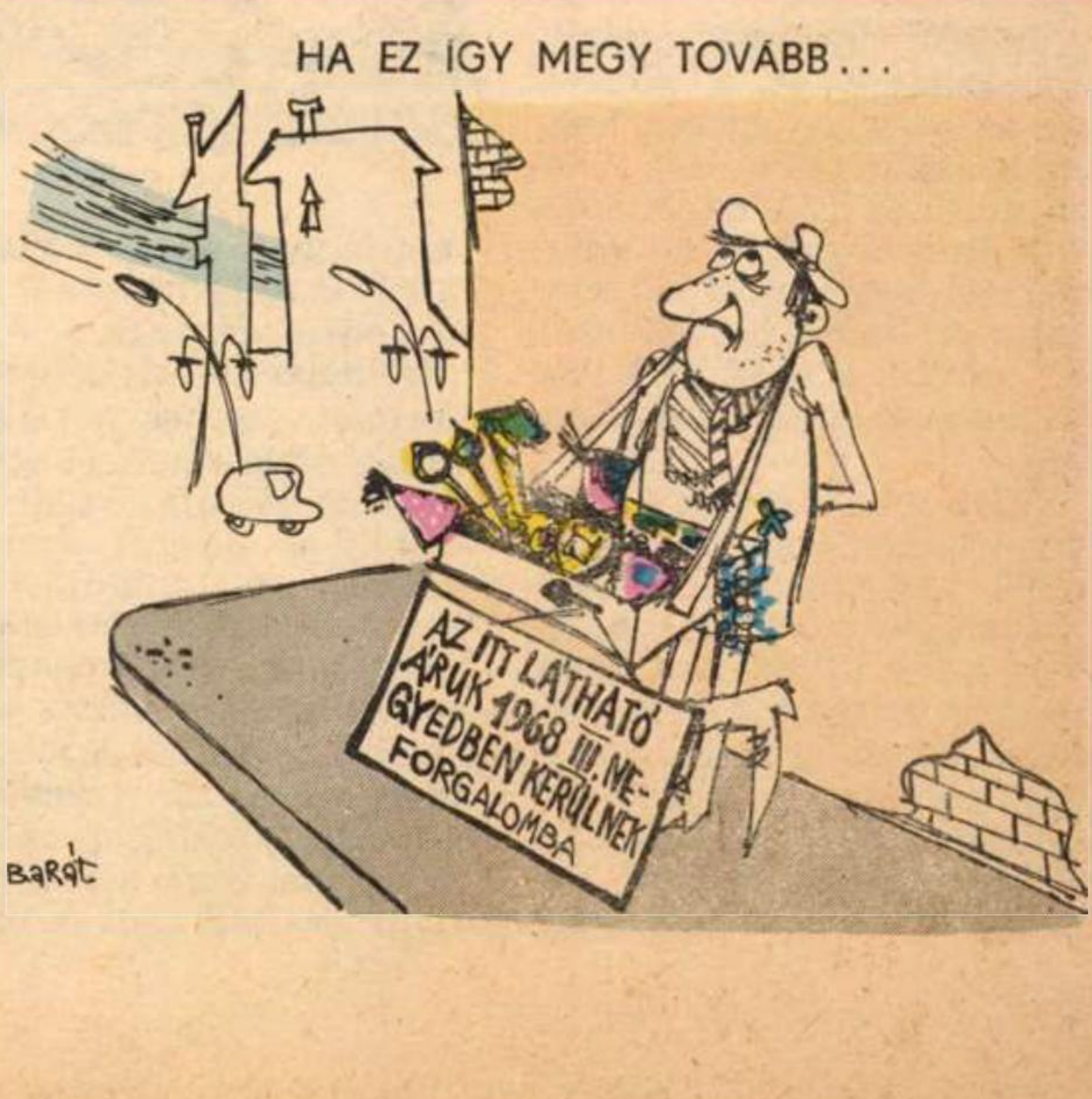
AZ ITT LÁTHATÓ ÁRUK 1968 III. NEGYEDBEN KERÜLNEK FORGALOMBA
BARÁT

MEGLEPETÉS

Várnai György rajza

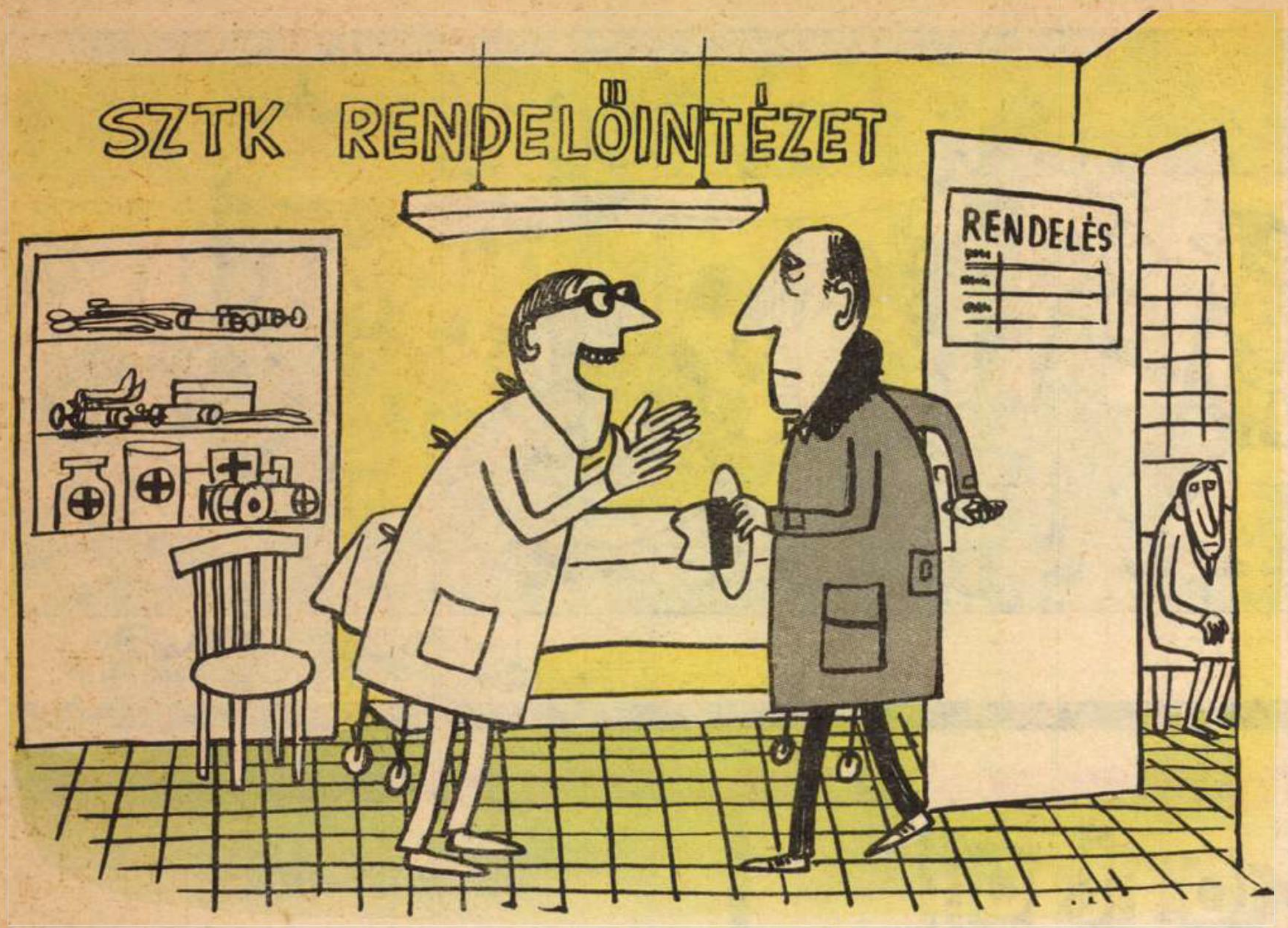

– Mi az Kovács úr! Maga még él?...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A fiatal Veplacsek odaáll az apja elé és így szól:

— Papa, én meg akarok nősülni.

— Buta vagy te még ahhoz, majd szólj egy év múlva.

A fiú egy év múlva újra jelentkezik.

— Papa, én meg akarok nősülni.

— Buta vagy te még ahhoz, majd szólj egy év múlva.

Eltelik egy év és a fiú megint szól:

— Papa, én meg akarok nősülni.

— Buta vagy te még ahhoz, majd szólj egy év múlva.

Erre a fiatalembert elhagyja a türelme és bosszúsan kérdi:

— De hát mikor fogsz már végre elég okosnak tartani?

— Ha majd nem akarsz nősülni.

MAI KUCSÉBER

Olvastam az újságban, néhány nappal szilveszter előtt, hogy a pesti utcákon újra járnak majd a kucséberek. De ezek a kucséberek nem szerencsejátékkal foglalkozó vándorkereskedők lesznek és nem déligyülmöcsöt, bugylibicskát és gumin ugráló majmot árusítanak, mint a régi kucséberek. Ezek a kucséberek *mai* kucséberek lesznek és nyakukba akasztott fonott kosaraikban trombitát, konfettit, szerpentint, cilindert és álarcot kínálnak a szilveszteri forgalomban. Tizennégy ilyen mai kucséber járja majd a szilveszteri éjszakát — másodállásban —, és ha sikerül a próbafellépésük, akkor jövőre komolyabb munkával is megbízzák őket: a pályaudvarokon ajándéktárgyakkal megrakodva várják majd a külföldről érkező szerelvényeket.

Engem igencsak megörvendeztetett ez a híradás, de az némileg aggaszt, hogy csak akkor támad fel a nemes céh és csak akkor lesznek kucsébereink, ha minden jól megy, ha a szilveszteri próbafellépés sikerül, ha beválik a nagy vállalkozás: a szilveszteri kucséberség.

Mire ezek a sorok napvilágot látnak, már bizonyára eldől, hogy bevált-e a korszakalkotó kísérlet, de én már eleve kijelentem, hogy nagyon szurkolok a kucsébereknek és örülnék, ha sikerülne őket a szocialista üzlethálózat szolgálatába állítani. Ezzel csupán azt szeretném bizonyítani, hogy együtt haladok a korral, és még akkor is örülök minden újnak, ha az az új valójában régi és most csak felmelegítik, mint a múlt heti töltöttkáposztát. Az is jobb, mint újkorában!

Ez a kucséber dolog ugyanis üzleti életünkben nem az első kísérlet, nem az első bátor próbálkozás.

Lapjaink már korábban arról is tájékoztattak, hogy a kereskedelemben — számos helyen — új árueladási formát vezetnek be: a hocinesze adás-vételt. Vagyis a vevő megkapja a pultnál a zoknit és egyebet, amit kiválaszt, és mindjárt ott helyben ki is fizeti. Még izgalmasabb kezdeményezésként hirdették annak az új eladási formának a bevezetését, amelynél a vevő képes árjegyzékből kiválaszthatja magának a megvásárolni óhajtott árut és ennek alapján később meg is kapja.

Engem különös büszkeséggel tölt el az ilyenféle számos üzleti kezdeményezés, mert úgy látom, hogy lapunk „Hátha valaki nem ismeri ..." című rovatának ismert mottóját a kereskedelem is hasznosítja és annak jegyében fennen hirdeti, ha nem is hirdeti, hogy egy újszülöttnek minden régi árusítási forma új!...

Nagyon örülök tehát a mai kucséberségnek. Eddig is láttam maszek kucsébereket a szilveszteri éjszaka forgatagában és bízom abban, hogy az állami kucséberek is megállják a helyüket és próbafellépésük sikerülni fog. De tegyük fel, hogy nem sikerül! Véleményem szerint ez esetben is ki kellene építeni a kucséberi hálózatot, feltéve, hogy a pályaudvarok zavartalan és előzékeny ajándékellátása ezt megkívánja. Ennek a mesterségnek még akkor is nagy sikere lehetne, ha esetleg az egyetlen szilveszteri alkalmi kucséberség nem hozná meg a kívánt eredményt. Milyen szép is volna, ha jól öltözött és ajándéktárgyakkal dúsan ellátott kucséberek fogadnák külföldi vendégeinket.

Csináljuk meg tehát! De ne nevezzük kísérletnek, próbafellépésnek, bátorságnak, újnak az ilyen kezdeményezéseket. Mert egyszer még ránkfogják, hogy mi találtuk fel a spanyolviaszkot. Mint most a kucsébereket...

Földes György

SZILVESZTERI FIGYELMEZTETÉS

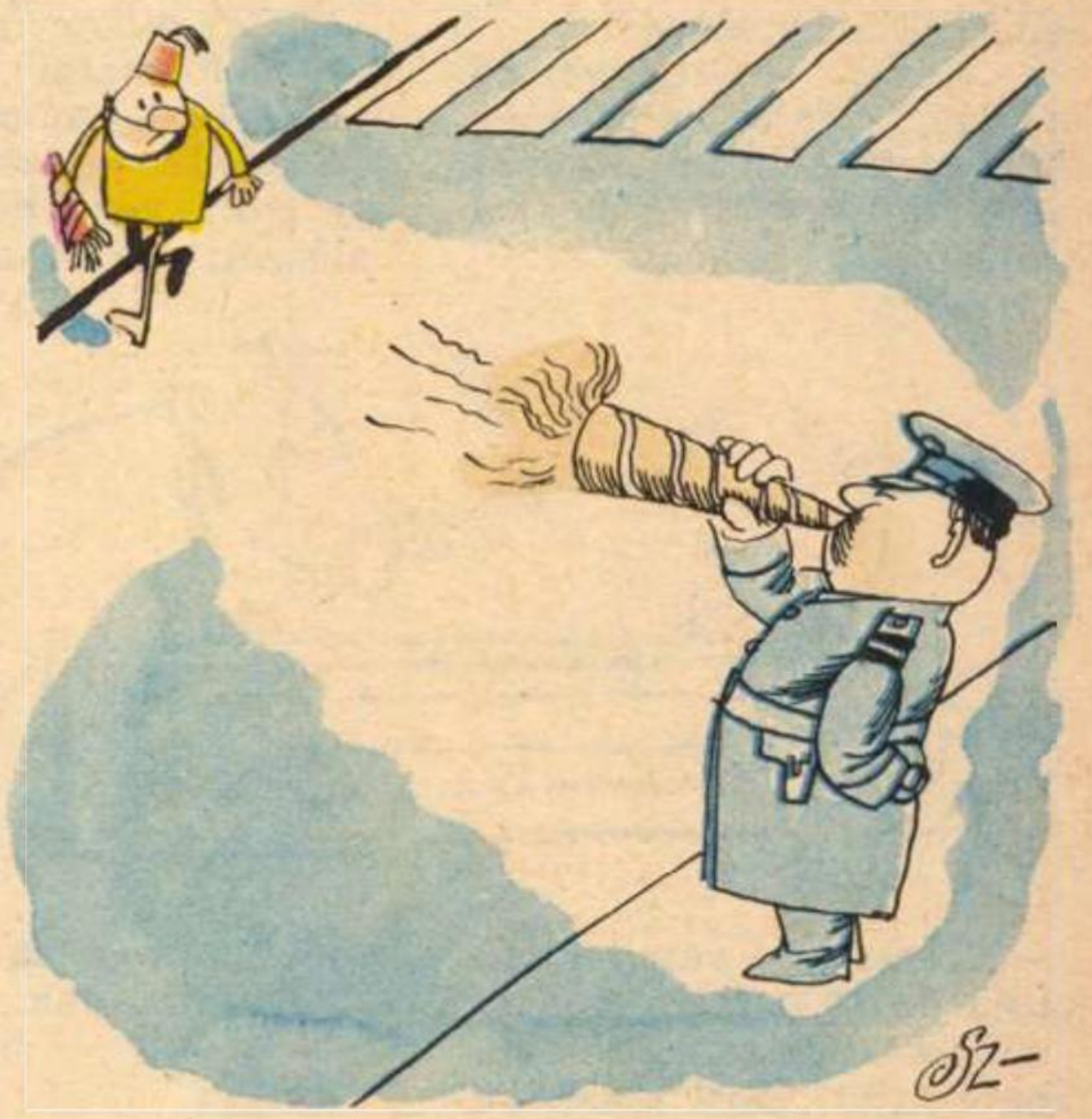

BEOSZTÓ FELESÉG

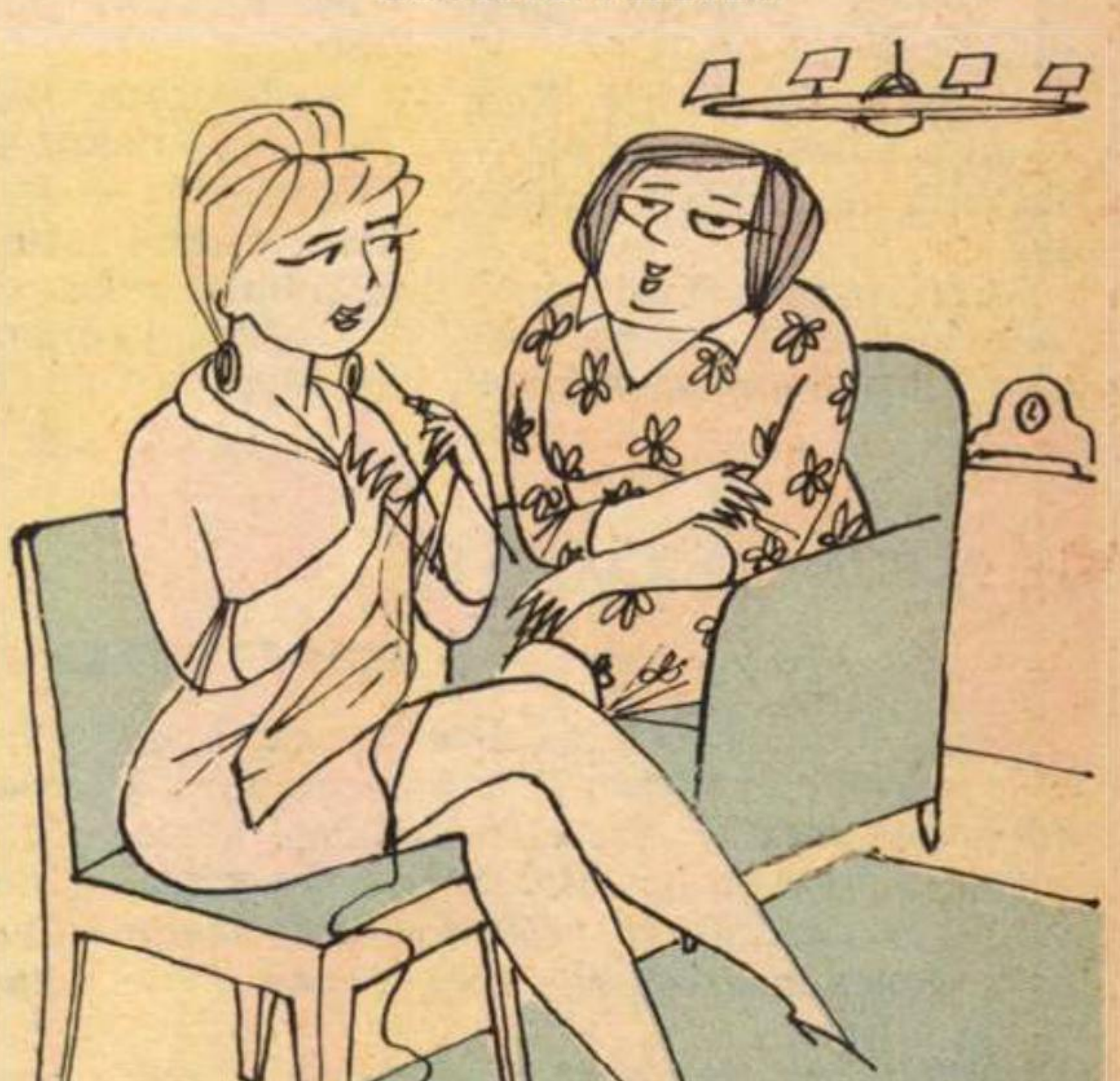

– A mellrész karácsonyi ajándék volt, az ujja névnapi meglepetés lesz!...

EXKLUZÍV

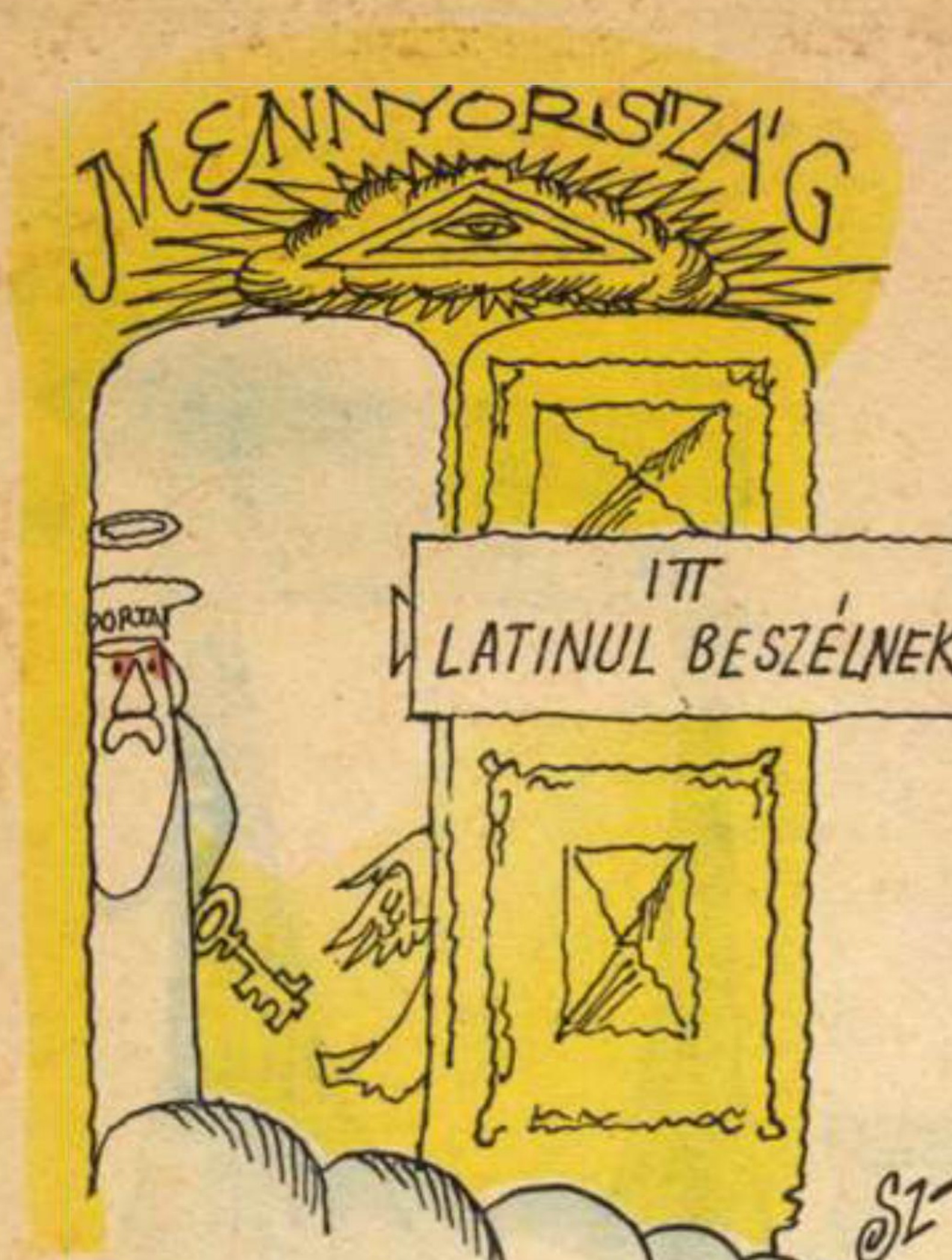

NEM ELVESZETT EMBER

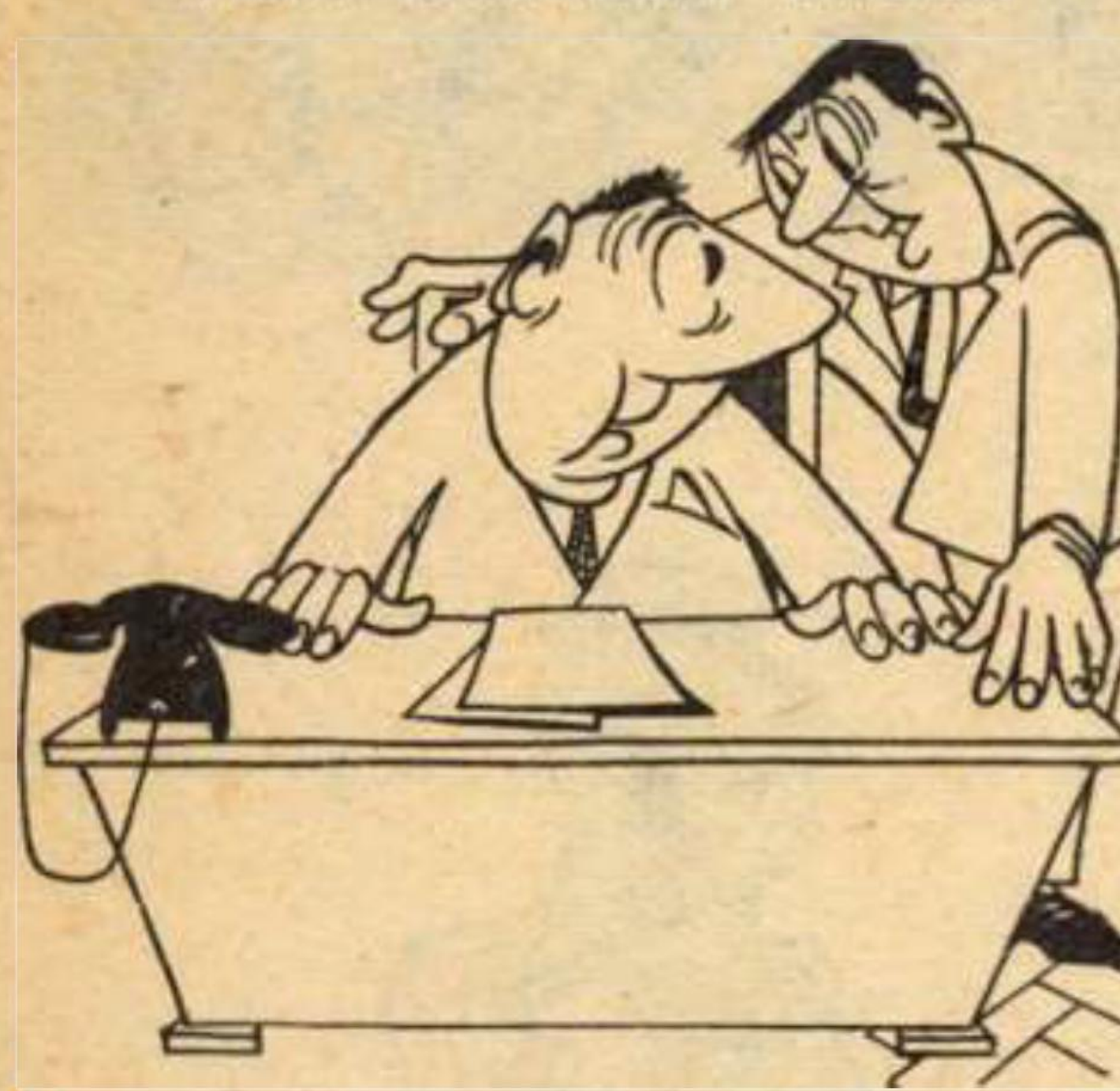

– Tessék elhinni, rajtam kívül senki sem dicséri az igazgató kartársat!...

SZEMBEN A TÉVÉVEL

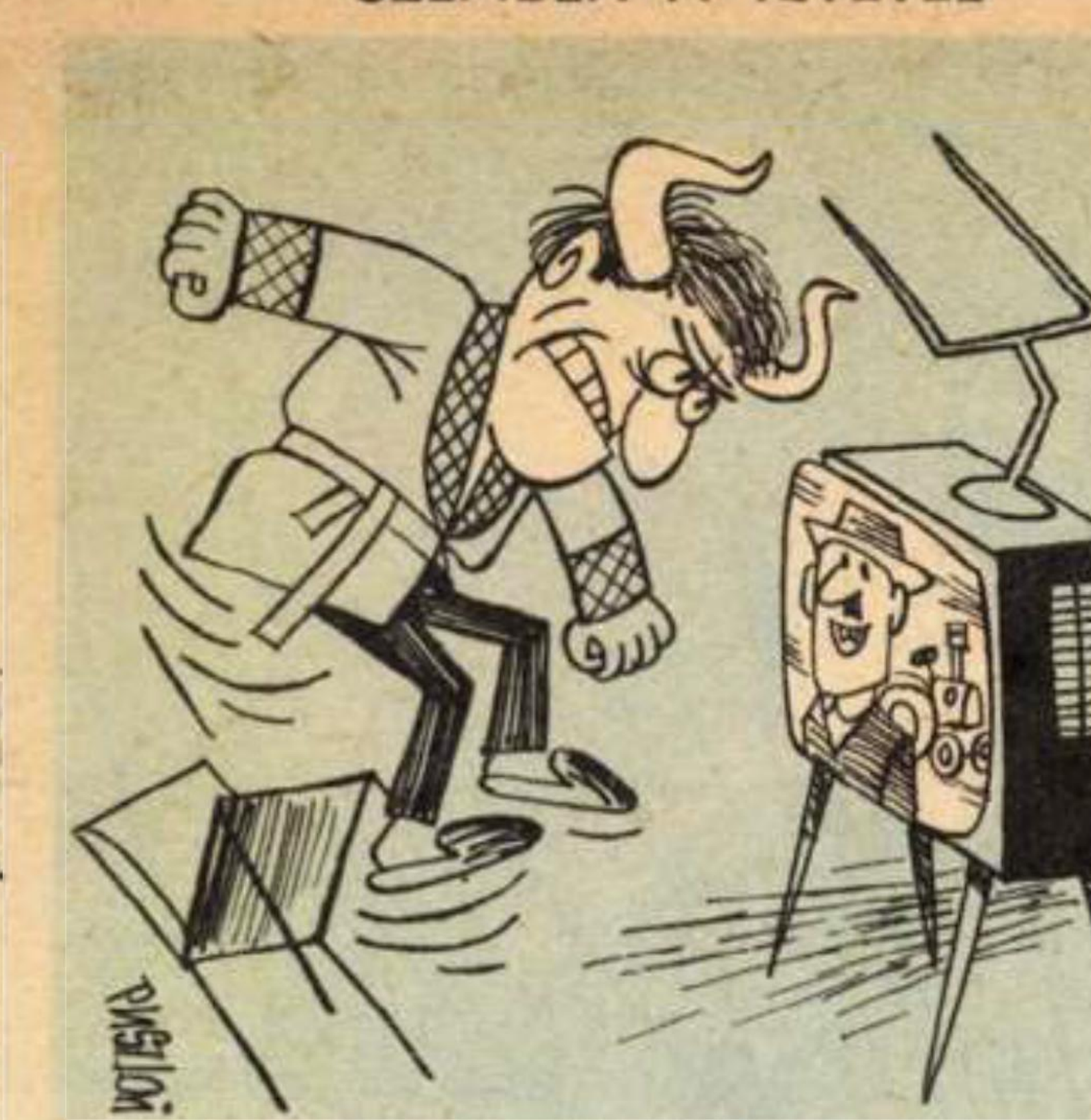

BALESET

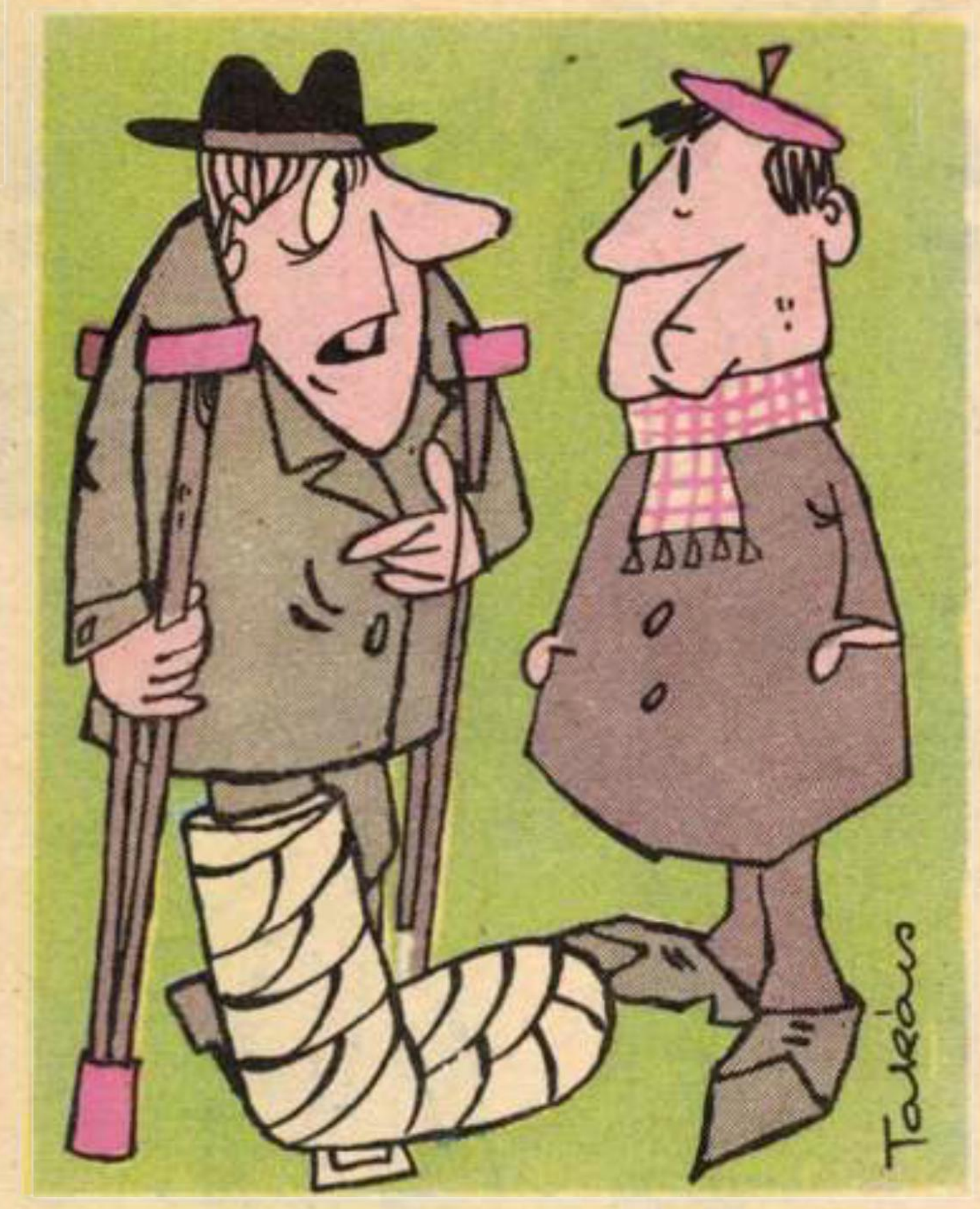

– A moziban ráesett a lábamra egy perec!

SÉRTÉS

Endrődi István rajza

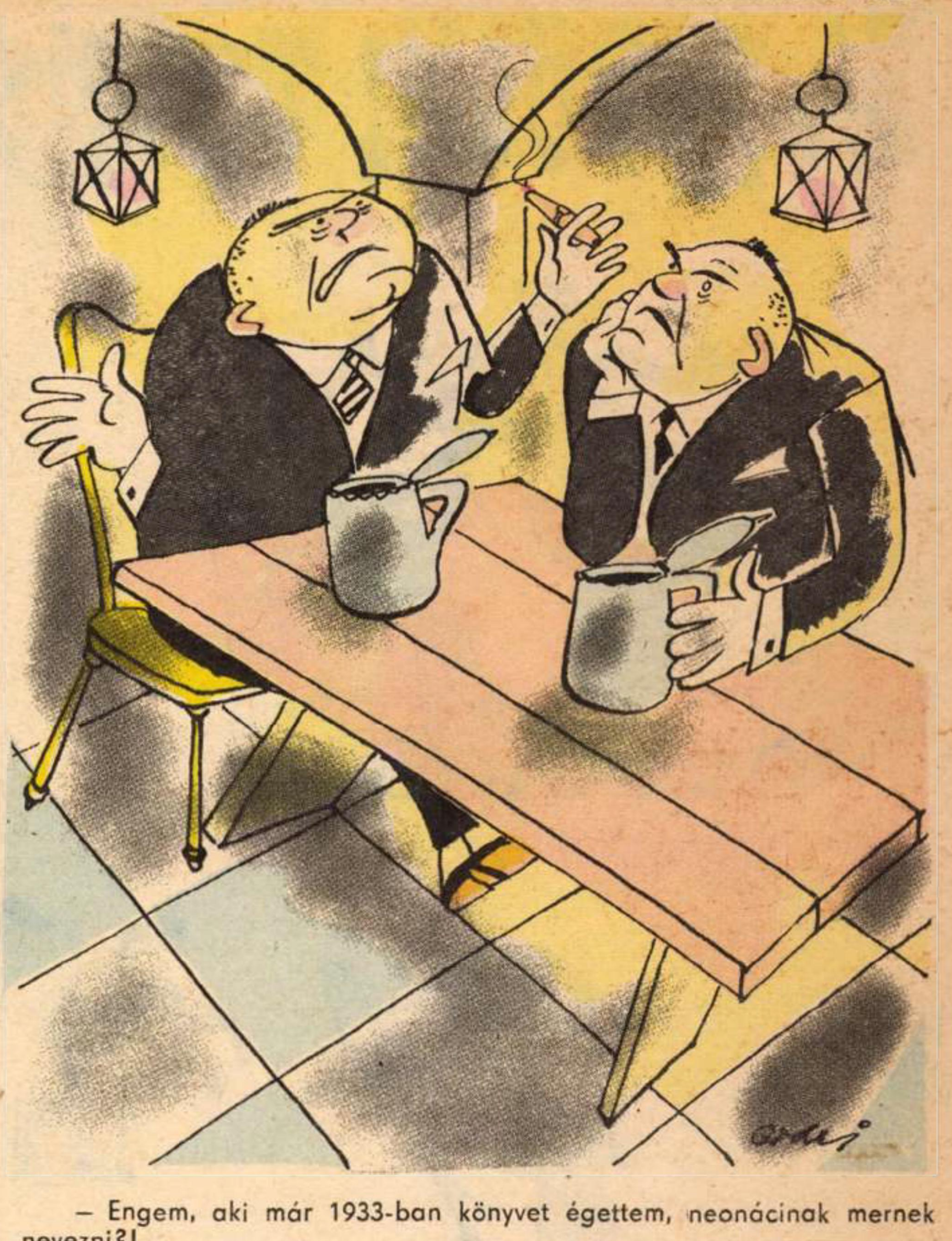

– Engem, aki már 1933-ban könyvet égettem, neonácinak mernek nevezni?!...

Bűvös szavak

Tegnap lent, az utcasarkon
egy jó tündér karonfogott
s kéretlenül idenyújtott
kezembe egy varázsbotot.

Ezzel járok most, s ó csoda,
hogy mi esett meg énvelem:
hol eddig csak betűt láttam,
megvilágllik az értelem!

Eddig azt olvastam: ÁPISZ,
és fogalmam se volt, mi a
fenét jelent. Most rájöttem,
hogy ó-egyiptomi bika.

Sokszor láttam, hogy VIRÁGÉRT,
ám agyamba csak most hatolt,
hogy lám, nem a vásárlóért,
de a virágért van a bolt.

A TEFU-ról is megtudok
egy kevéssé ismert dolgot.
Hogy kínai. Csak még azt nem
sejtem: költő vagy tábornok?

A Kresz Géza utcán járok,
s arra gondolok, hogy a KRESZ
adta nevét s tán csak ebben
az egy utcában érvényes.

Nyílt kérdést csak a RÁVISZ hagy.
Annyit látok rajt, hogy ige.
De nincs vele határozó!
Rávisz, rávisz — node mire?

Végül azt látom, hogy KÖJÁL.
Most már fogytán varázserőm,
de megsegít Czuczor Gergely:
Köjál — amott a szirttetőn?...

Radó György

az UFO-rejtély nyitja

Mostanában újra divatba jöttek a repülő csészealjak, tudományos nevükön az „UFO"-k. (Úgyszólván Felfoghatatlan Objektumok), hol itt, hol ott tűnnek fel, villámgyorsan ragyogva, különös fényt sugároznak, lángnyelveket öltenek, majd elképesztő gyorsasággal eltűnnek. A titokzatos jelenségnek egész könyvtárra való irodalma van már. Újabban Szófia fölött jelent meg egy UFO, le is fényképezték, s ha az ember eddig tagadta is az ilyesmi létezését, most legalább saját szemével is láthatja, hogy mi az, amit tagad, mi az, ami nem is létezik.

Jómagam világéletemben kíváncsi természetű ember voltam, s az elmúlt napokban, amikor éppen a Balaton partján sétáltam, azt vettem észre, hogy egy élénk sárgaszínű korong repül fölöttem. Megdobbant a szívem az izgalomtól, de azonnal elhatároztam, hogy személyesen járok utána a dolognak, mert a tudományos alkatú ember mit sem ad a szóbeszédre. Intettem az UFÓ-nak, hogy jöjjön le, nem lesz semmi baja. mire a furcsa objektum a pillanat tört része alatt már ott is volt mellettem. Ekkor kinyílt a különös jármű oldala. s kilépett rajta egy különös lény. Három lába volt, három szeme, a fejéből hat rezgő csáp nyúlt ki. Egészen olyan volt, mint a karikatúrák űrlényei. Nem sokat teketóriáztam, hanem megkérdeztem tőle, hogy kicsodák és mit akarnak.

— Űrlény vagyok! — mondotta. — Keresünk egy helyet, ahol letelepedhetnénk, mert odahaza már nem lehet kibírni!

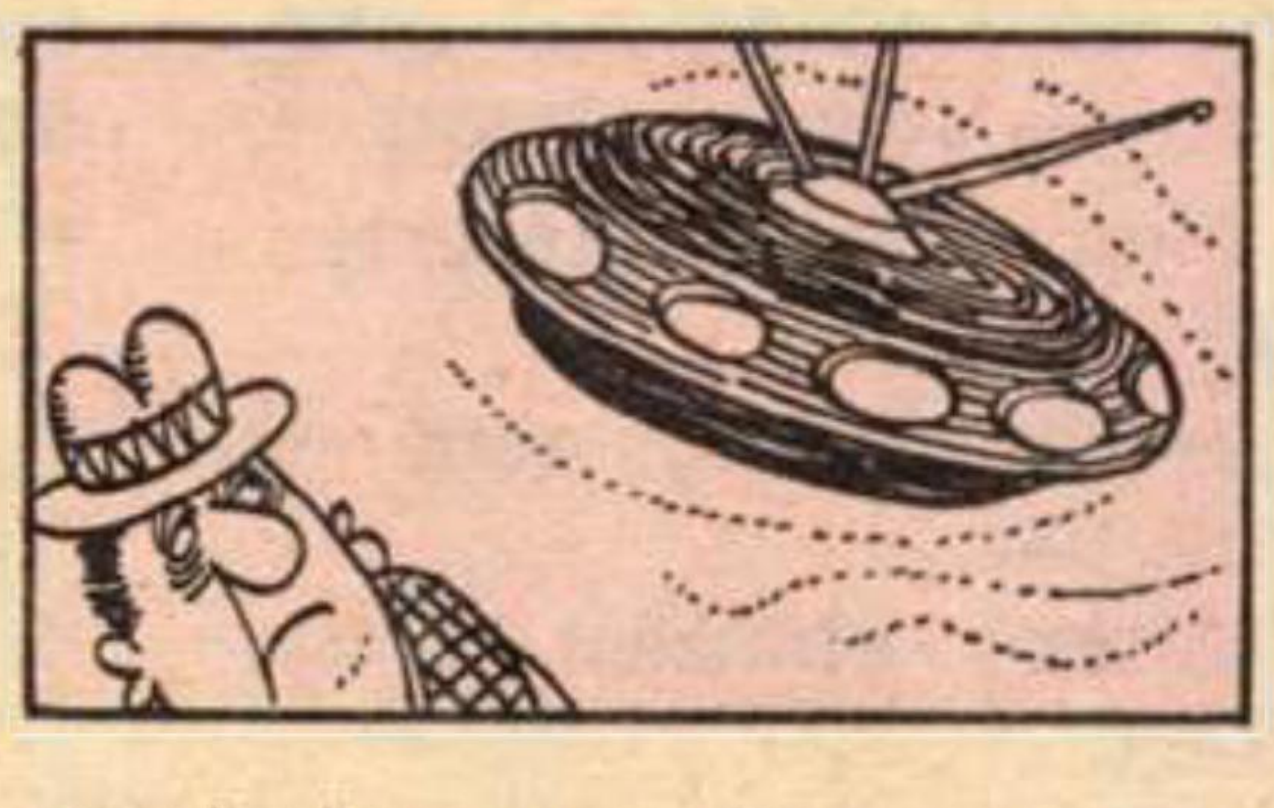

Kitűnően beszélt magyarul, sokkal szebben, mint sok vállalatvezető a rádióban és a tévében. Elmondta, hogy szülőbolygójuk egy általunk még felfedezetlen tejúton fekszik, néhány milliárd fényévnyire tőlünk. Amúgy tágas, kitűnő termőtalajjal rendelkező, egyenletes éghajlatú égitest.

— De a lakosság... — sóhajtott az űrlény, s ezek után csak úgy ömlött belőle a panasz: — Nem lehet már idegekkel bírni az örökös civódást. Most éppen az ötcsápúak indítottak egy minden eddiginél pusztítóbb háborút, mintha bizony mi tehetnénk arról, hogy eggyel több csápunk van. Anélkül, hogy a faji elfogultságnak csak egy szikrája is lenne bennem, meg kell jegyeznem, hogy az ötcsápúak különösen alattomos, irigy lények, rengeteg bennük az indulat. Az egész bolygó különben is csupa idegesség, ingerültség. Mindenki a másikban látja az ellenséget. Teljesen elvadult az emberek közötti viszony. Mindenki irigykedik, a másikat szeretné kitúrni az állásából. Amerre csak nézünk, áskálódás, pletykálkodás, betúrnak mások magánéletébe. Könyökkel és összeköttetéssel akarnak előre jutni, nem pedig tehetséggel és szorgalommal. Rengeteg a közlekedési baleset, a sok jármű megfertőzi a levegőt. A fiatalokról nem is beszélek, viselkedésük és öltözködésük egyszerűen szörnyű. A verseket nem lehet megérteni, a filmeken elviselhetetlen az időjáték. Újabban sportéletünk is elvadult, nem lehet már kimenni egy mérkőzésre, mindig botrány van. És az orvostudomány! Egy náthát sem tudnak meggyógyítani. Egyik hűlés a másik után! Építőiparunk csupa hiányosság, akadozik a lakásépítési terv végrehajtása. A vendéglőkben vontatott a kiszolgálás, rettenetes a bürokrácia, terjed a huligánizmus és az alkoholizmus, kibírhatatlan a lárma. Ugye itt ilyesmi nincs?

— Hogy képzeli! — kiáltottam olyan felháborodással, hogy az űrlény arca valósággal földöntúli fényben úszott a boldogságtól.

Feleki László

Sajdik Ferenc rajzai

HA REPÜLNI TUDNÉK...

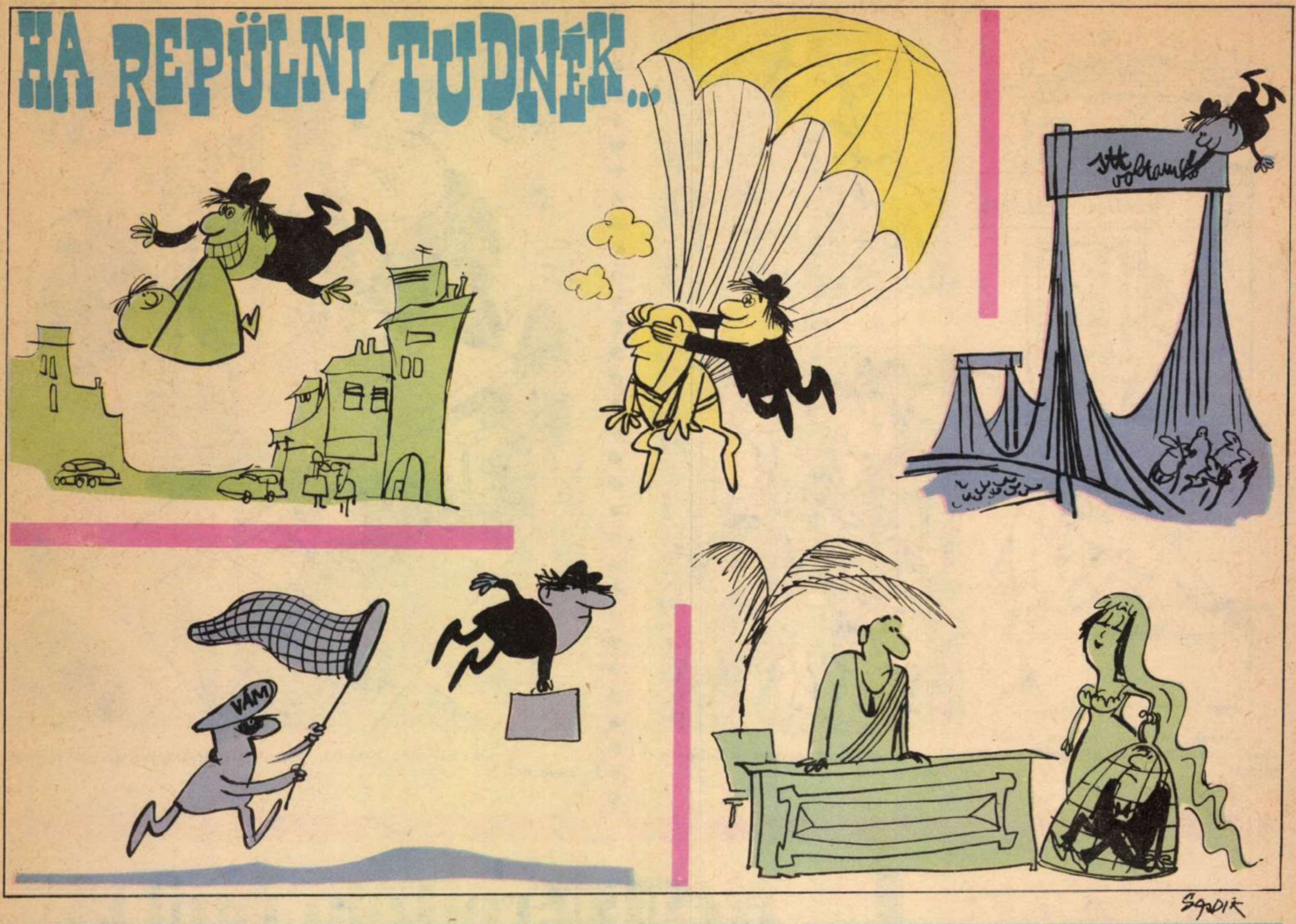

SOSE FOGOM ELFELEJTENI...

HŐSKOR

Az utcákon még alig lehetett járni a sok törmeléktől, bombatölcsértől, lódögtől, szétlőtt harckocsiktól, és mindenki karszalagot viselt. Legtöbb volt az Orvos meg Rendőr — azóta se láttam ennyit Budapesten —, de akadt bőven Sajtó, Posta, Vízművek, Tolmács és így tovább, csupa közhasznú foglalkozás, kinek mi jutott, vagy mire futotta a találékonyságából. A Bérkocsis utca egyik kapujában alacsony, borostás férfi állt, gyűrött, három számmal nagyobb, ócska esőkabátban, hátizsákkal, fején zsíros micisapka; az orrát piszkálta, karján nemzetiszínű szalag: Miniszterelnökség.

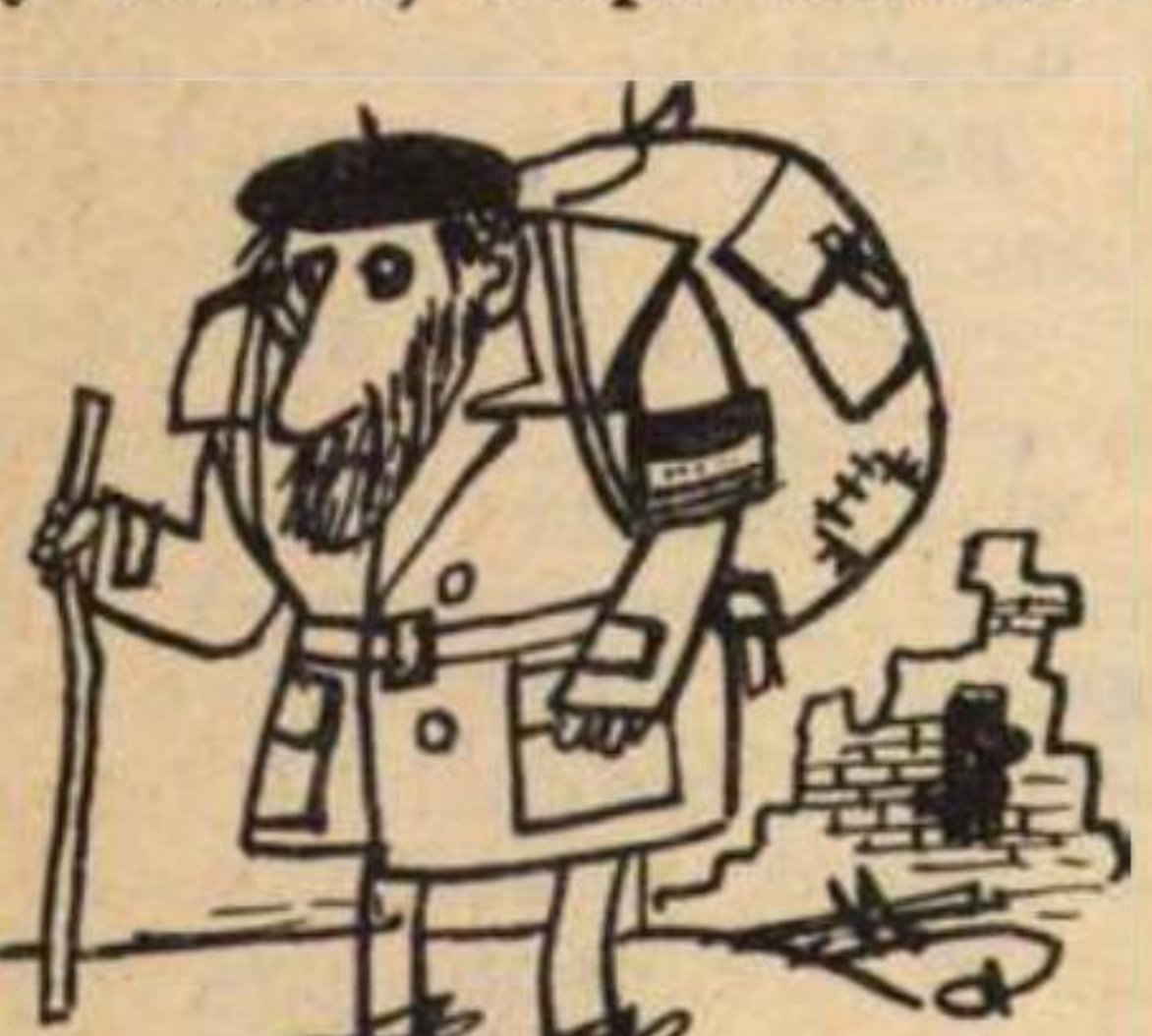

— Bocsánat — léptem oda, vedlett kucsmámat tisztelettudóan megemelve —, a miniszterelnök úrhoz van szerencsém?

— Nem kérem — felelte az esőkabátos, kissé meglepve, de korántsem megbántva. — Nem én vagyok.

— Nem ön a miniszterelnök?

— Nem kérem, nem én vagyok az.

— Akkor elnézést a zavarásért.

— Kérem, szót sem érdemel.

OPERABARÁTOK

Don Carlos. Az Operában keszeg, enyhén lila hajú, fennkölt ábrázatú hölggyel ültet össze a páholy véletlene. Ez valami nagy zeneértő lehet: partitúrát hozott, sőt, apró elemlámpát is, hogy a kottába világítva ütemről ütemre követhesse a muzsikát, s midőn a nyitány felhangzik, szemét lehunyva úgy átszellemül-lényegül, mintha senki más, egyedül ő volna a nézőtéren; és Verdi — a közvetítő nemzedékek kirekesztésével — egyedül neki írta volna az operát, ide az emeleti jobb hármas páholyba. Ha véletlenül megmoccanok a széken, olyan lesújtó pillantással büntet, legszívesebben elsüllyednék, le a földszintre, az alagsorba, a csatornák közé, hogy mint a pesti Operaház fantomja tengessem tovább megszégyenült életem. Pedig éppen hogy ő zavar engem, feszélyez ez a kisajátított, némán is hivalkodó műélvezet, az agresszív áhítat: már nem is a színpadot figyelem, egyre csak szomszédnőmet a szemem sarkából, ő itt a főszereplő, fontosabb Carlosnál, Erzsébetnél, Fülöp királynál. De még a karmesternél is: az udvarhölgyek kórusát diszkréten végigvezényli a páholy félhomályában, fejét csóválja, elégedetlen. S amikor a függöny legördül, úgy tapsol oda, hogy mindenki lássa: ő bennfentes, személyes ismerős itt, s a szünetben nyilván végig fogja látogatni az öltözőket.

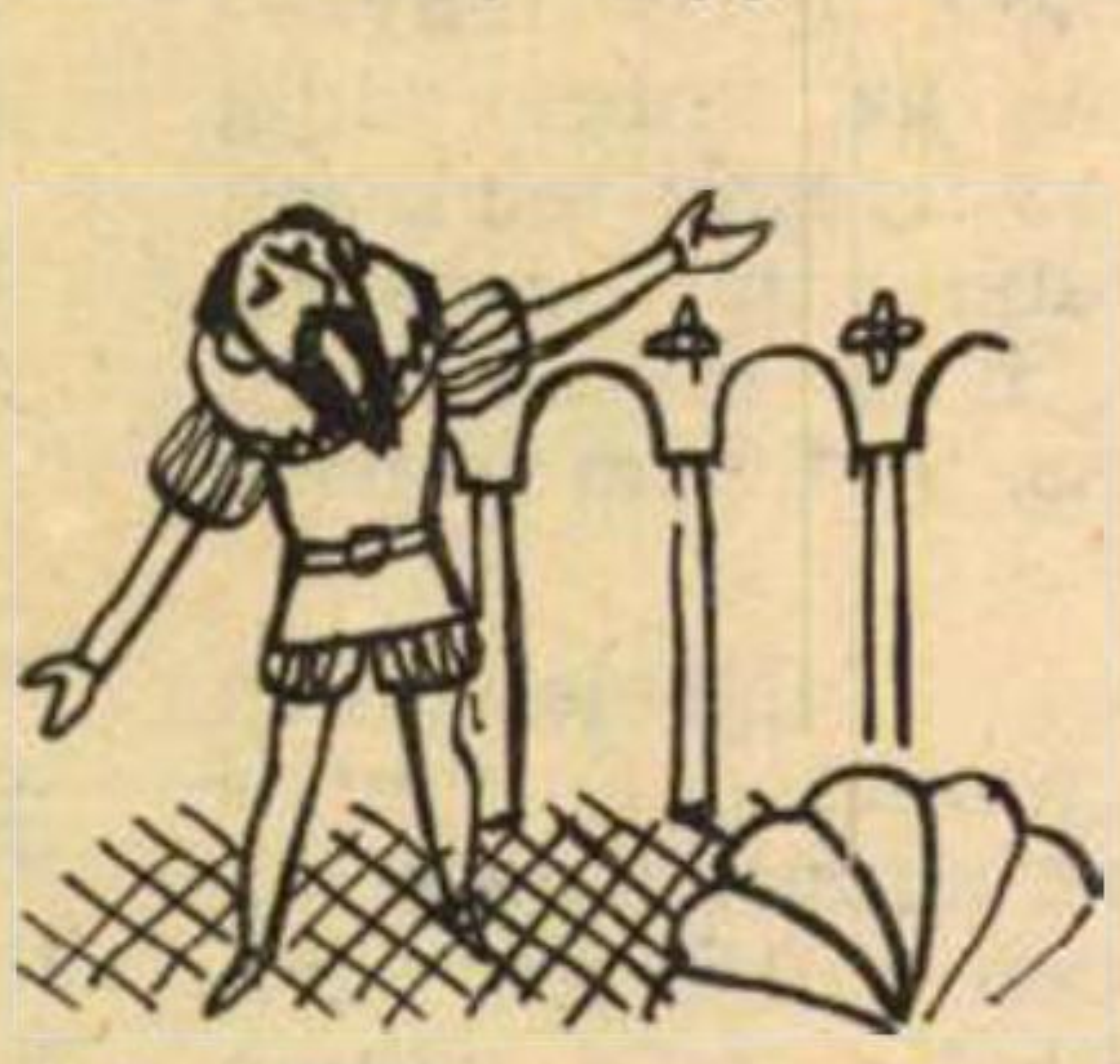

A harmadik felvonásig türelmesen állom, de ott, ahol a király álmatlan bolyong az Escorialban, s a basszus ária nyomán felviharzik a taps, udvariasan odafordulok:

— Pardon — kérdem súgva —, mit játszanak itt ma?

Szomszédnőm arcán jeges döbbenet.

— Hogyhogy mit játszanak?

— Milyen operát?

— A Don Carlost.

— Szép — állapítom meg elismerően. — Igazán nagyon szép. Különösen a zenéje. Ki írta?

— Verdi.

— Hm. Ügyes fiú lehet.

A lila hölgy pillantása felér egy puskalövéssel: ledurrant, mint szegény Posa márkit az inkvizíció pribékjei.

BÉCSI ÚT

A szerelő egy Simca alatt fekszik, csak a lába lóg ki, deréktól fölfelé láthatatlan. Ám a belépő kuncsaft régi motoros lehet, hangjukról is megismerik egymást.

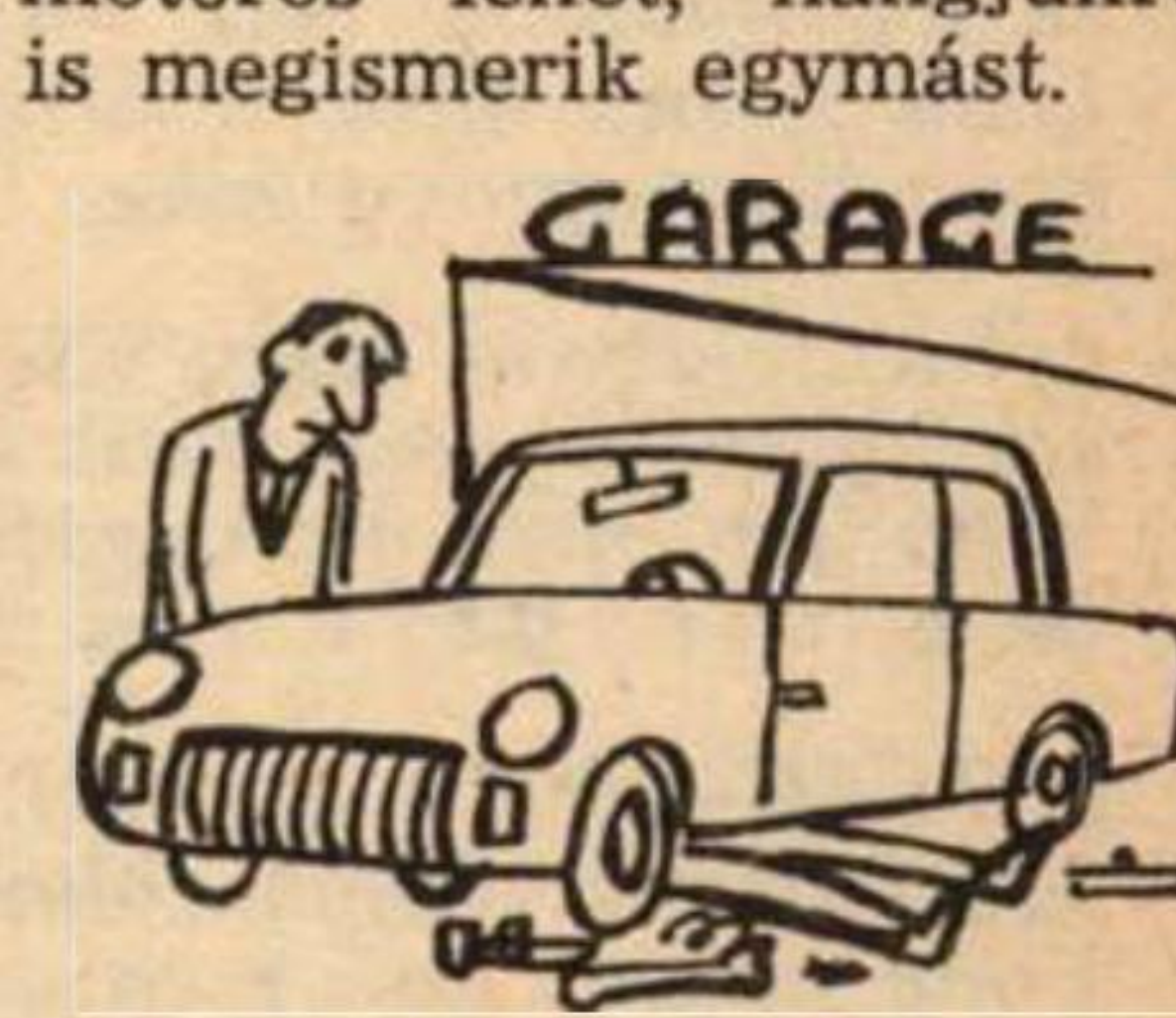

— Mondja, Blaskovits úr, van magának tizennyolcas csapágya?

— Almás — felel a szerelő, ki se nézve a kocsi alól.

— És nem tudja, hol lehet kapni?

— A Bécsi úton.

— Mátrainál?

— Kijjebb.

— Ja, a Hirlingernél?

— Még kijjebb — hallatszik a Simca alól.

— Hát hol a Bécsi úton?

— A túlsó végén.

Karinthy Ferenc

A nyár végén vagy az ősz elején — tehát szeptemberben — az a szerencse ért, hogy végigkalauzolhattam egy bájos ifjú hölgyet a Bakonyon. Záporban indultunk a Balaton déli partjáról, de a kompon már napsütésben keltünk át és remekül sikerült minden. Megnéztük a várakat, a turistaházakat, a fákat, hoztunk emlékül komlót és kikericset, még el is tévedtünk a bakonyi utakon.

Igen szép nap volt.

Egyet nem sikerült megnéznünk, a zirci apátsági templom belsejét, mert a nevezetes két tornyot állványerdő borította.

Most, december tizenegyedikén állok Budán a bokáigérő hóban és a „HÍREK” rovatban azt írja nekem az Esti Hírlap, hogy: „Zircen is hozzáláttak a híres műemlék: a hajdani apátság kéttornyú templomának külső tatarozásához.”

Hozzáláttak!

Ne vakítson el bennünket a szenvedély: Zirc valóban elég messze van az Esti Hírlap szerkesztőségétől. Ha az emelkedőket is figyelembe vesszük. Eötvös Károly kengyelfutó házi-cigánya se tette volna meg azt a távolságot egy nap alatt. A zirci kettőstoronyban nyilván nincs rádióadóállomás sem. Engem se kérdezhettek meg szeptemberben, hogy javítják, vagy nem javítják. Tehát jött a hír, jődögélt. December tizenegyedikére ideért Budapestre.

Remélem, karácsonyi számában, a hírrovatban átveszi a Veszprémi újság is. S ha netán Zircen is van hírlap, nem hagyja ki szilveszteri számából.

Ezt nem csak úgy a levegőbe mondom. Huszonöt éve, hogy megkezdtem kevéssikerű újságírói pályámat. Mi még tanonc-időnkben végigmentünk az egész skálán, tehát kezdetben híreket is fogalmaztam. Az úgy történt, hogy nagytekintetű Avar Ferenc barátunk végignézte a vidéki lapokat és piros ceruzával megjelölte az átfogalmazandó híreket. És 1943 rettenetes nyarán egy cséplőgép levágta egy borsodi leány karját.

Először — sajnos a valóságban, aztán a borsodi újságban, aztán a fővárosiban. Aztán a somogyi újságban, majd onnan ismét a fővárosiban. És már talán sehol nem csépeltek egész Magyarországon, ennek a szegény leánynak a karját még mindig levágta a cséplőgép valamelyik újságban.

Lehet, hogy Zircen sincs már állvány, mire az Esti Hírlapban „hozzáláttak”?

Sipos Gyula

VILÁGHÍRŰ SZÍNDARAB

Vasvári Anna rajza

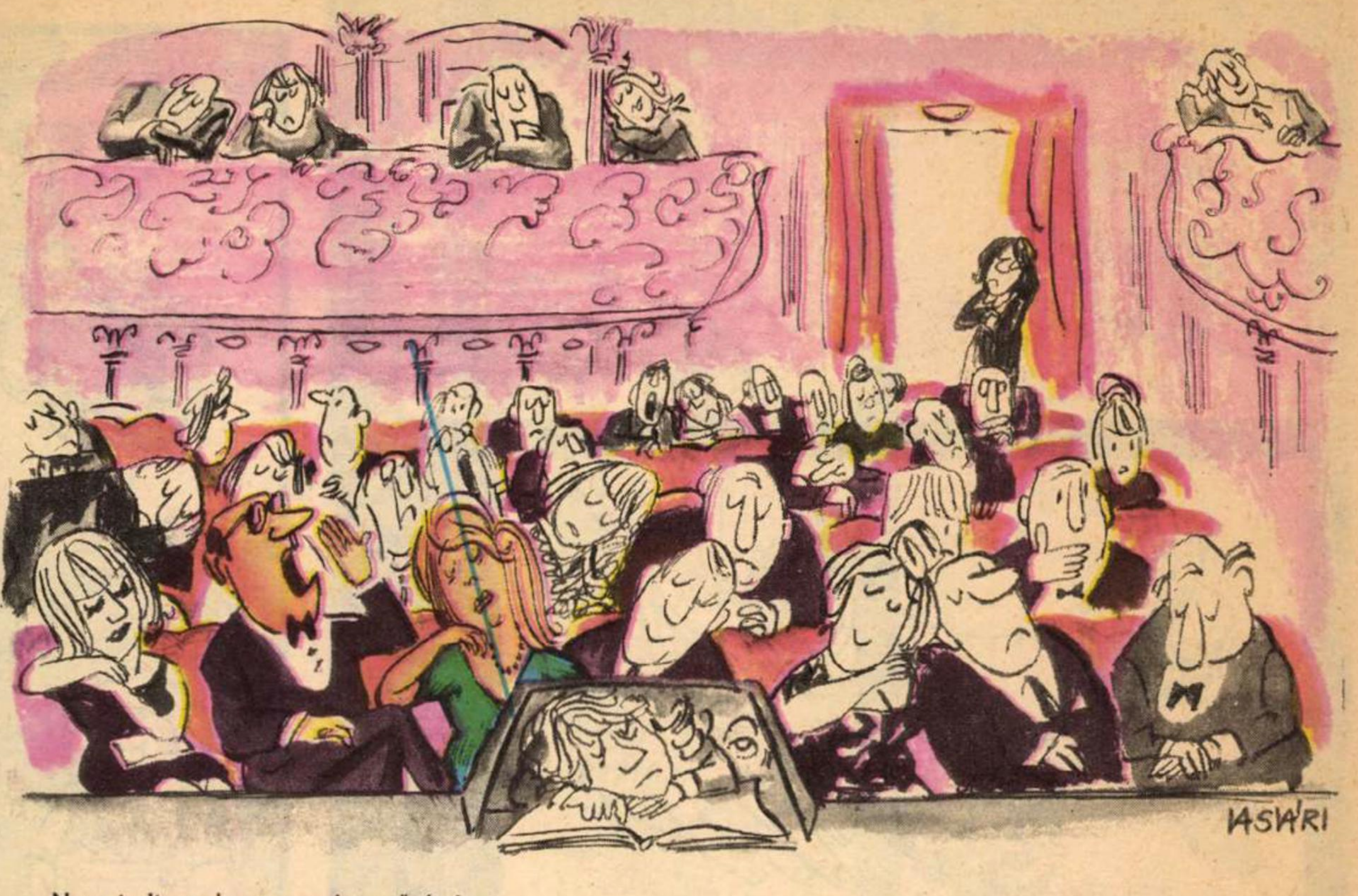

– Nem tudtam, hogy ennyire művészi . . .

A NYUGDÍJ ELSŐ NAPJA

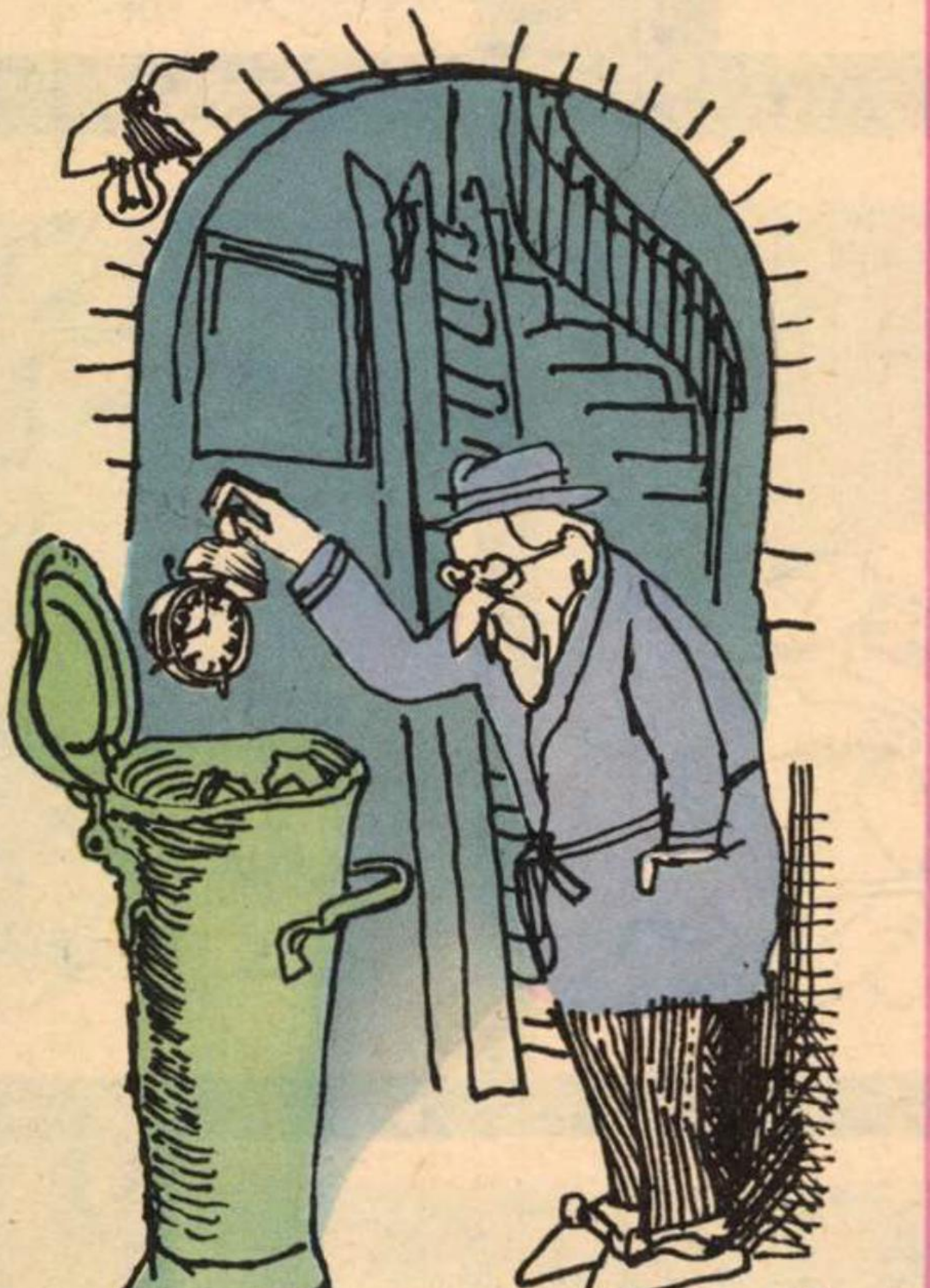

IDEGES OROSZLÁN

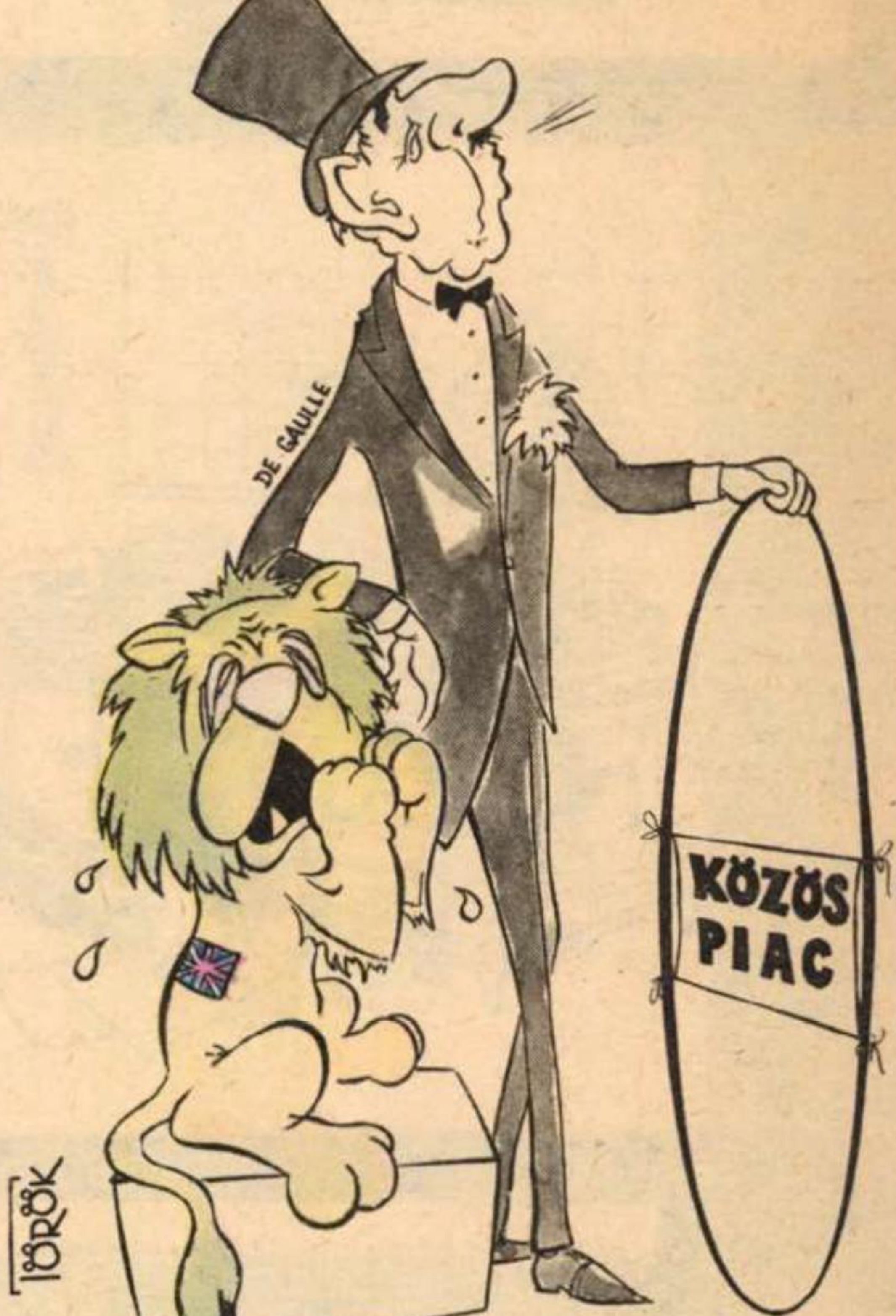

– Istenkém, add, hogy végre ugorhassak! . . .

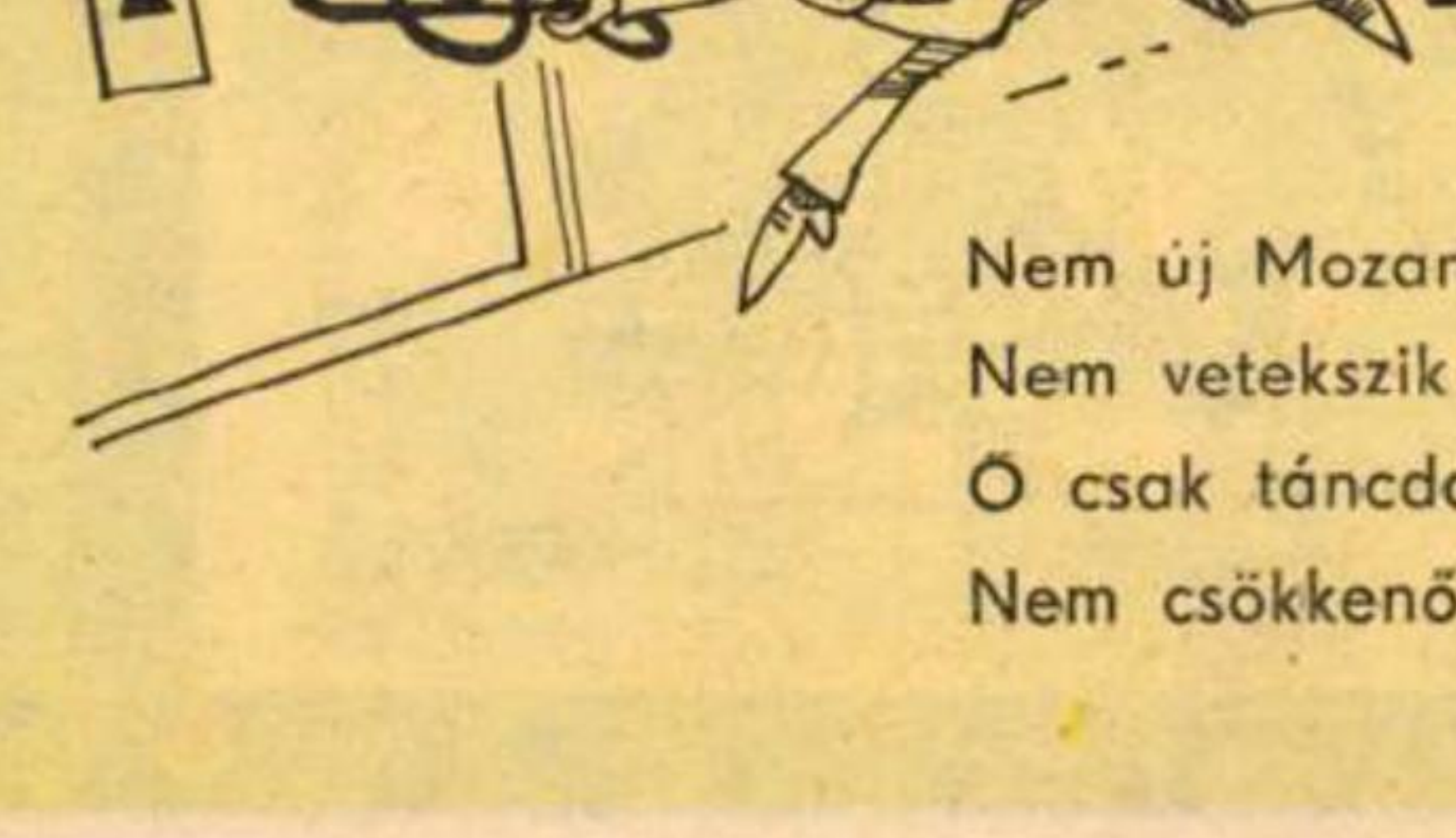

NÉPSZERŰ SZERZŐ

Nem új Mozart, nem új Verdi
Nem vetekszik két ily névvel,
Ő csak táncdalait szerzi
Nem csökkenő lázzal, hévvel.

Táncát, aki dalra kényes
Az ő táncdalára ropja,
Muzsikáit, mert igényes
Mindig jó helyekről lopja.

h. f.

egy szót se!

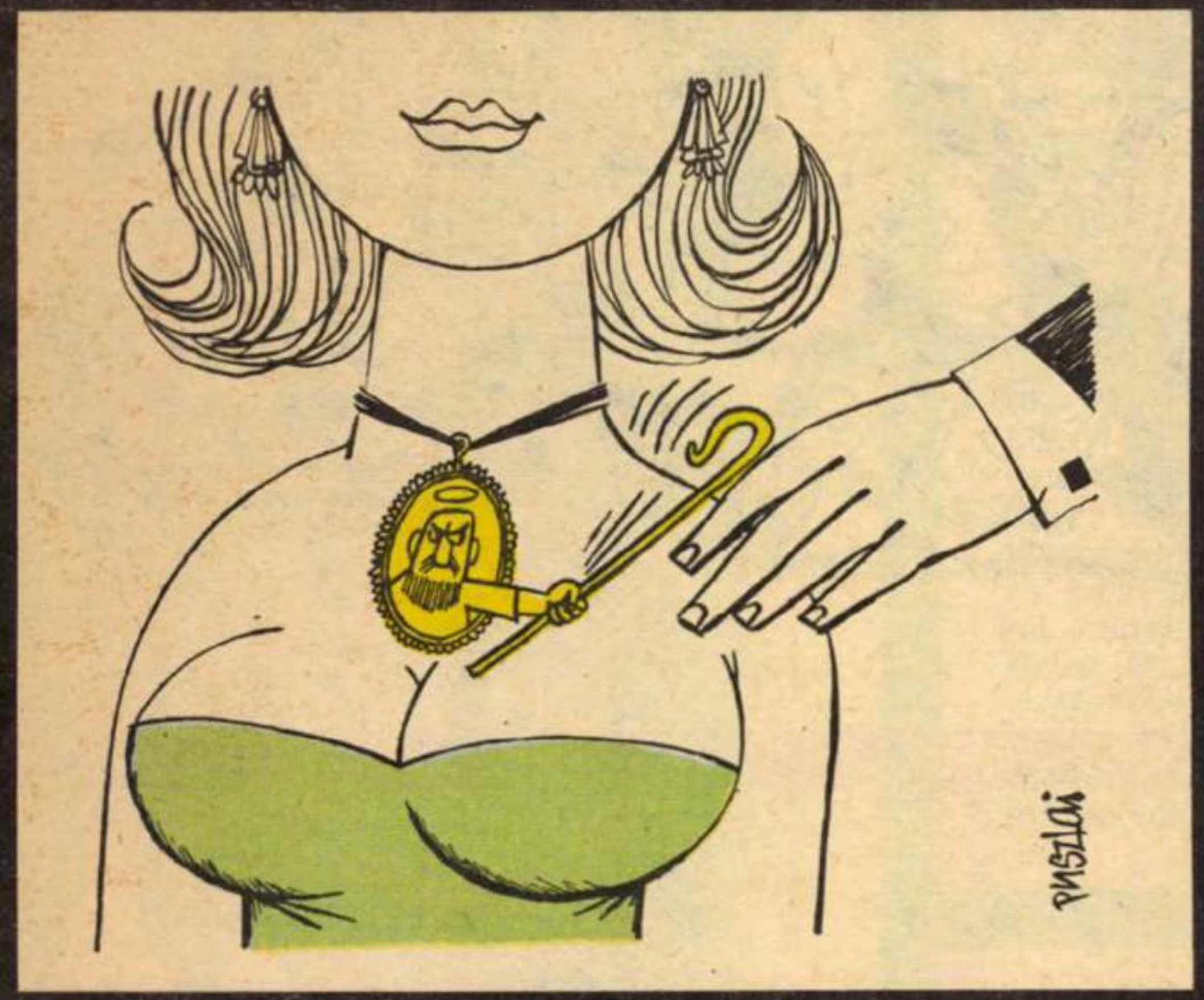
PUSZTAI

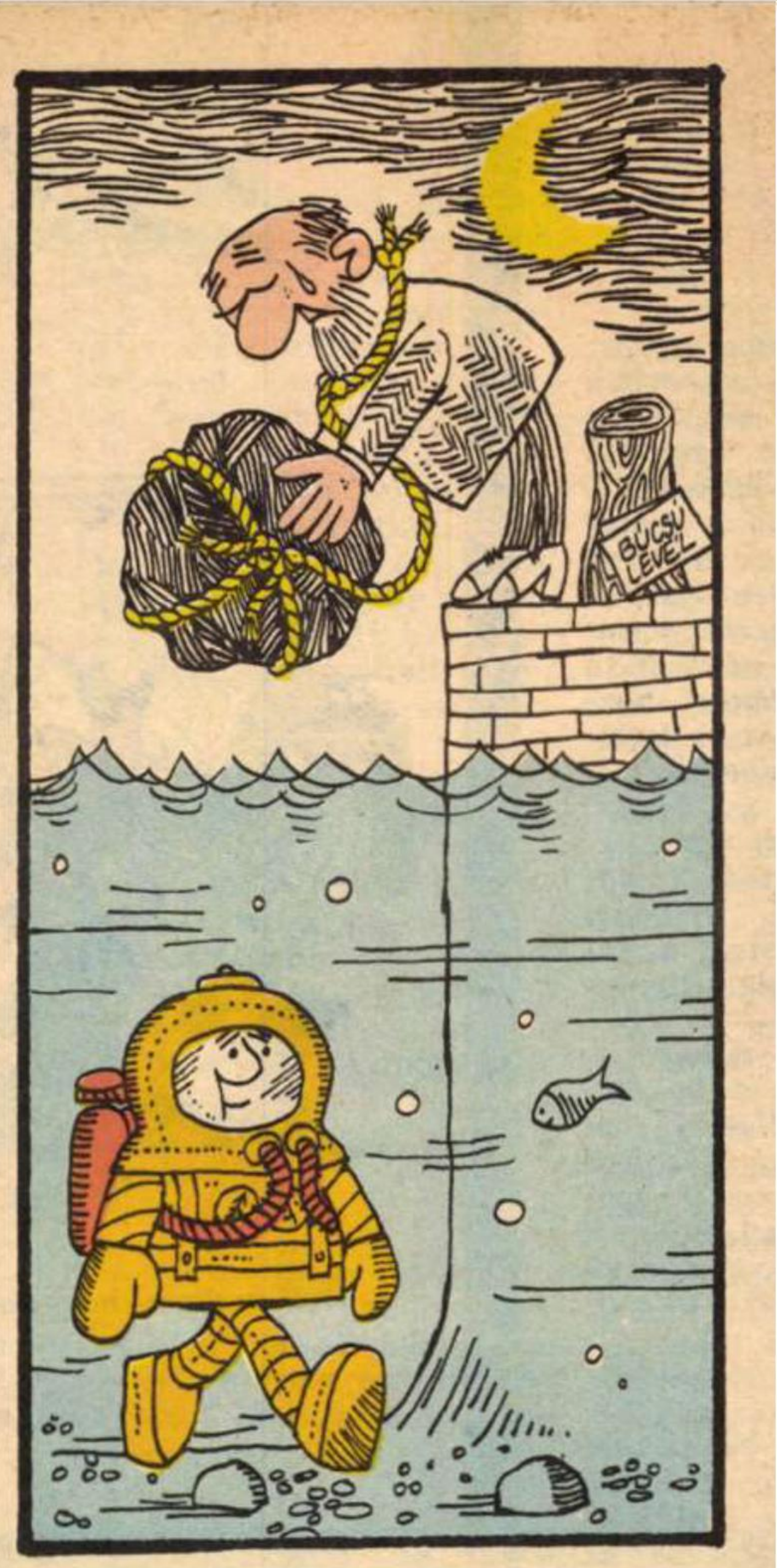
BÚCSÚ LEVÉL

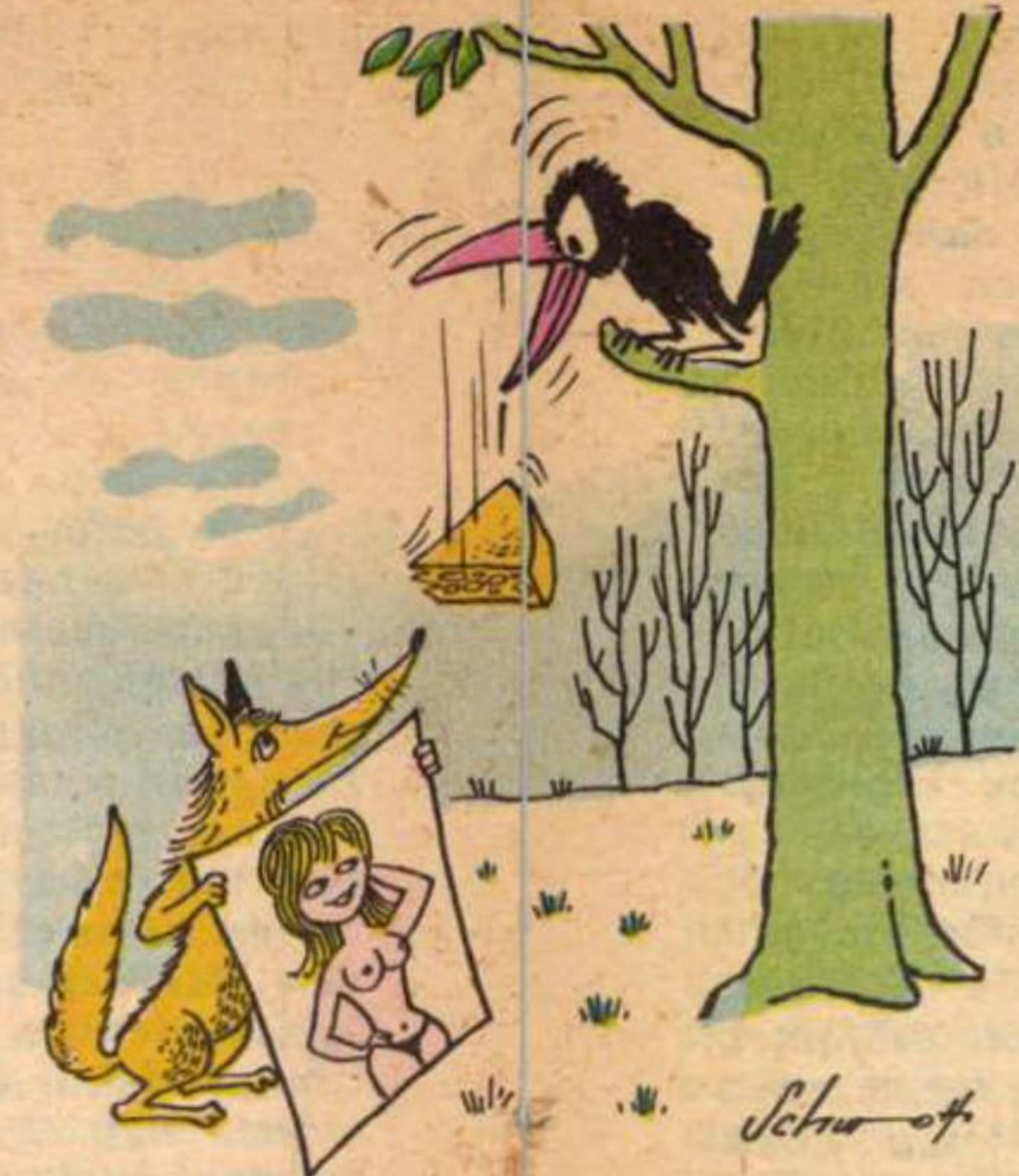
Schrott

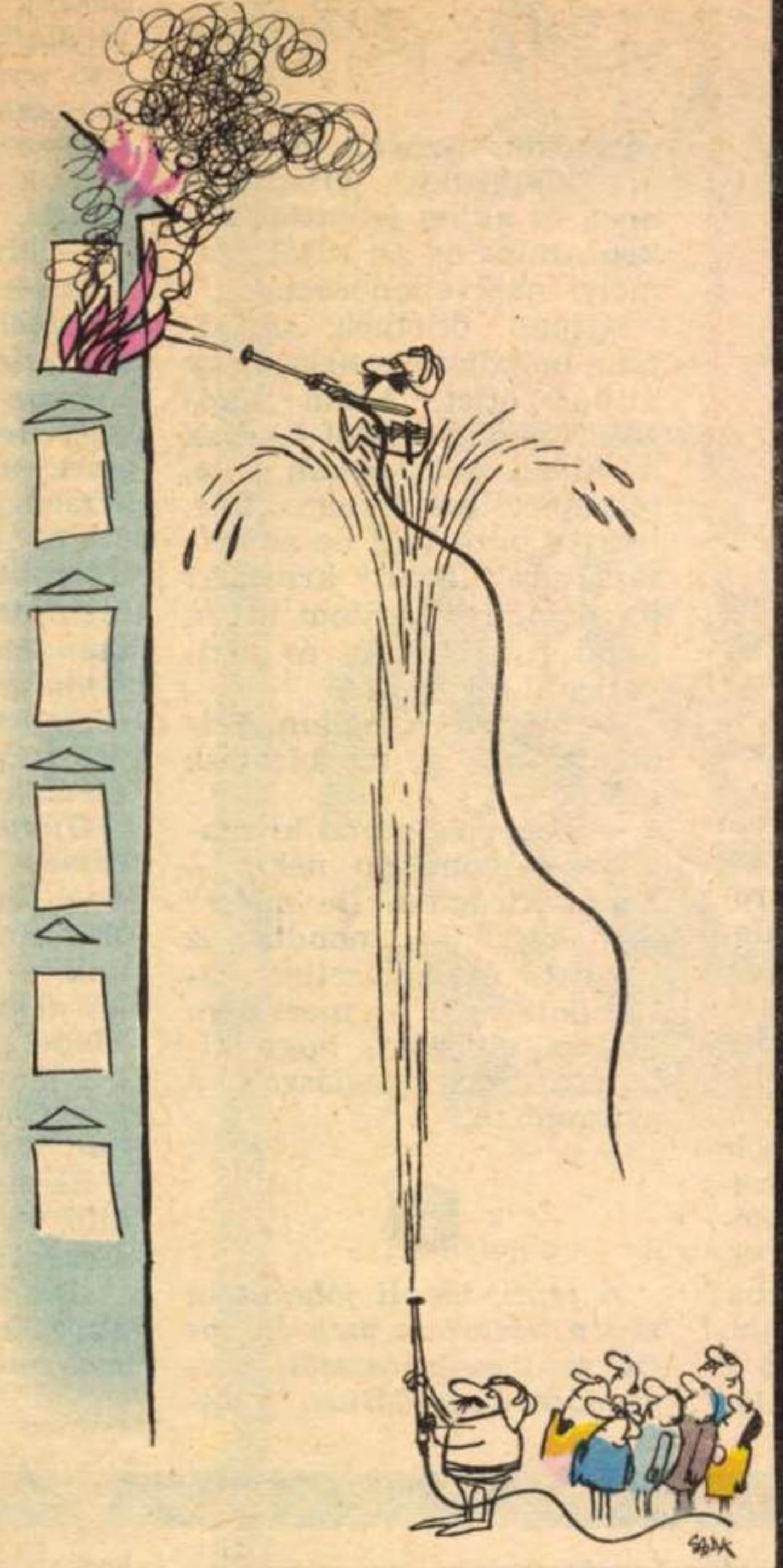

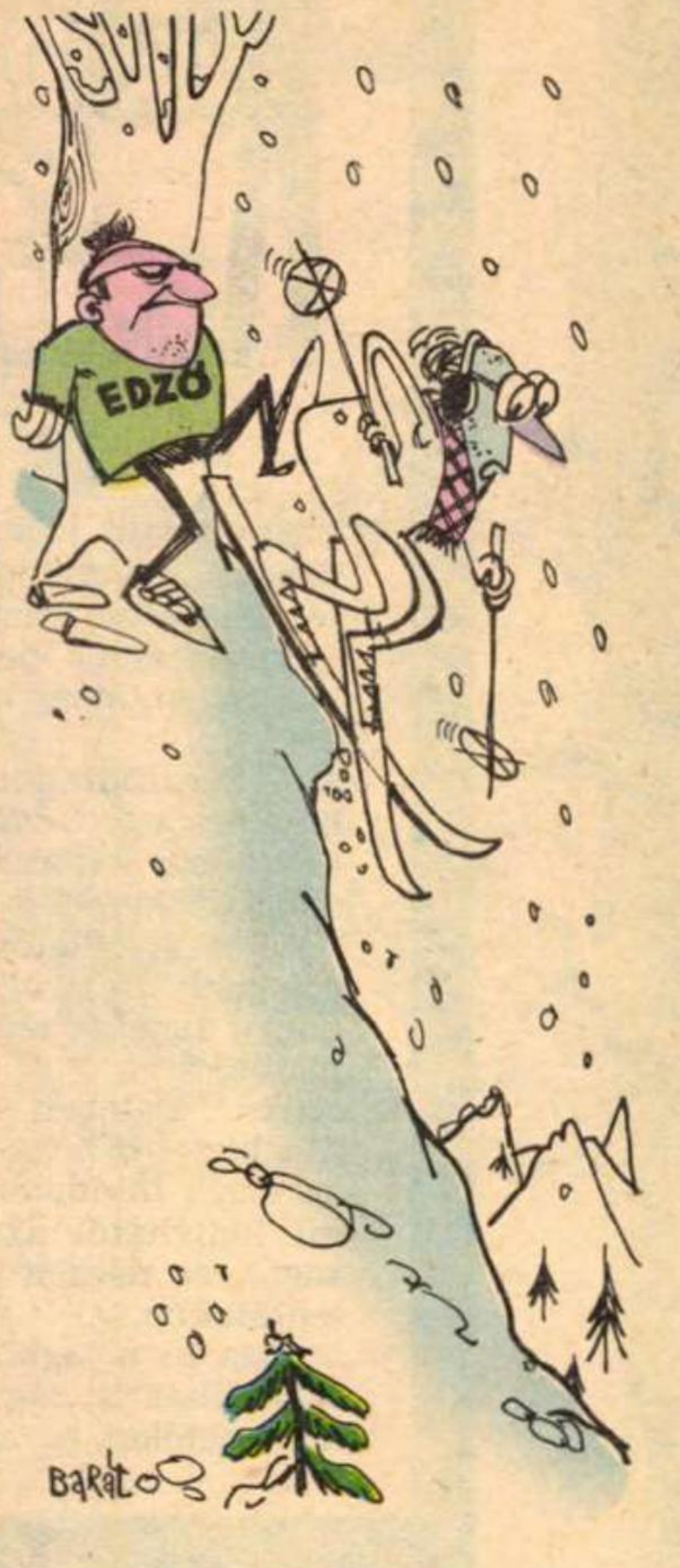
EDZŐ
BARÁT

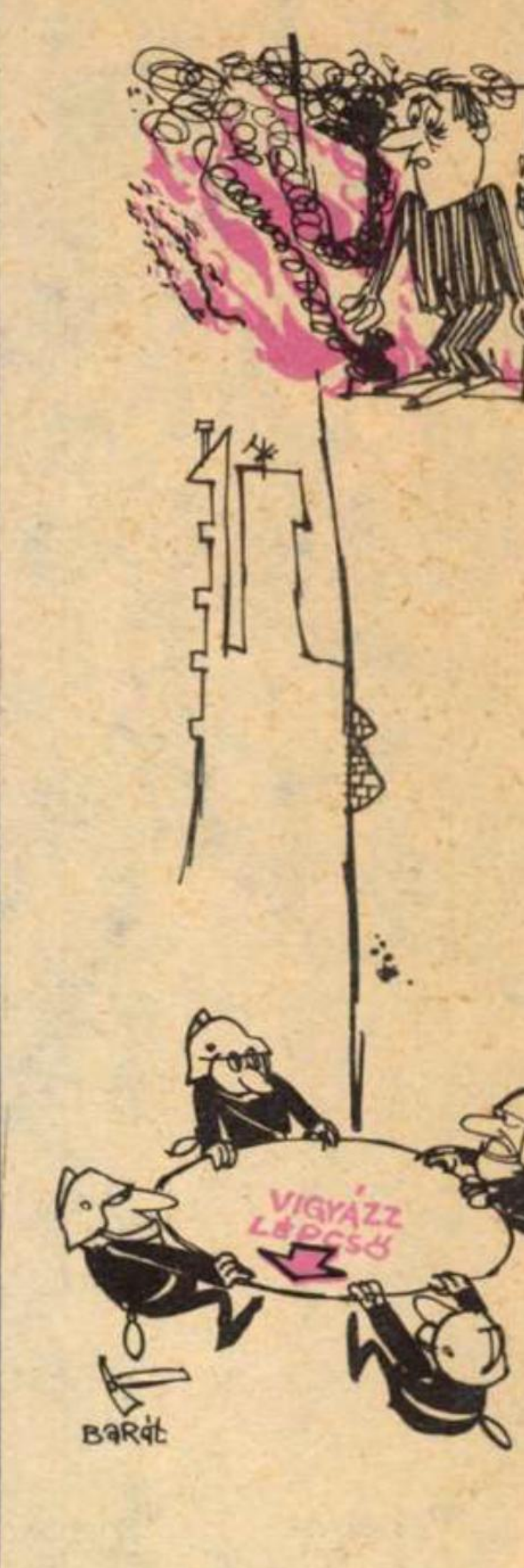
VIGYÁZZ LÉPCSŐ
BARÁT

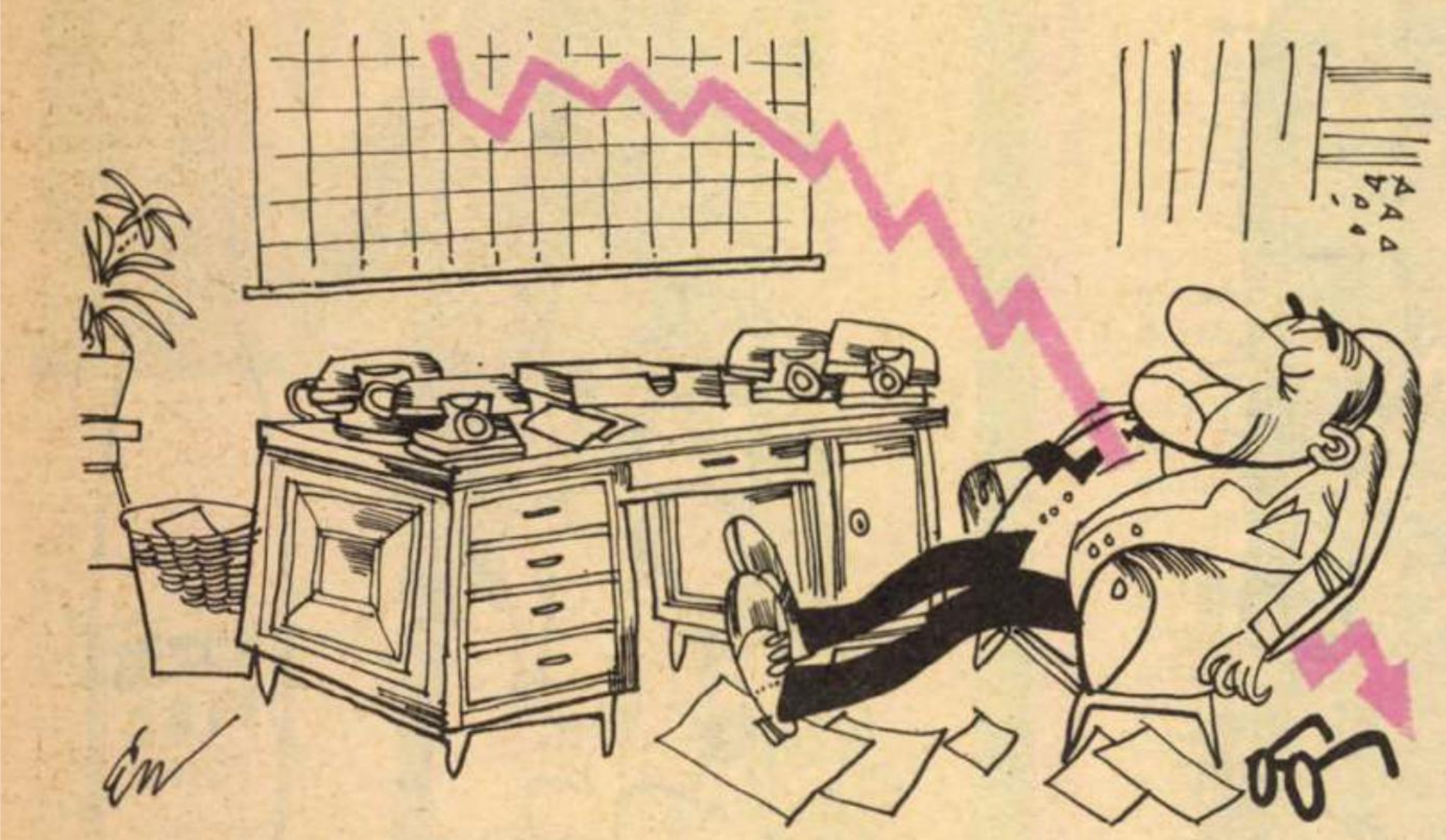

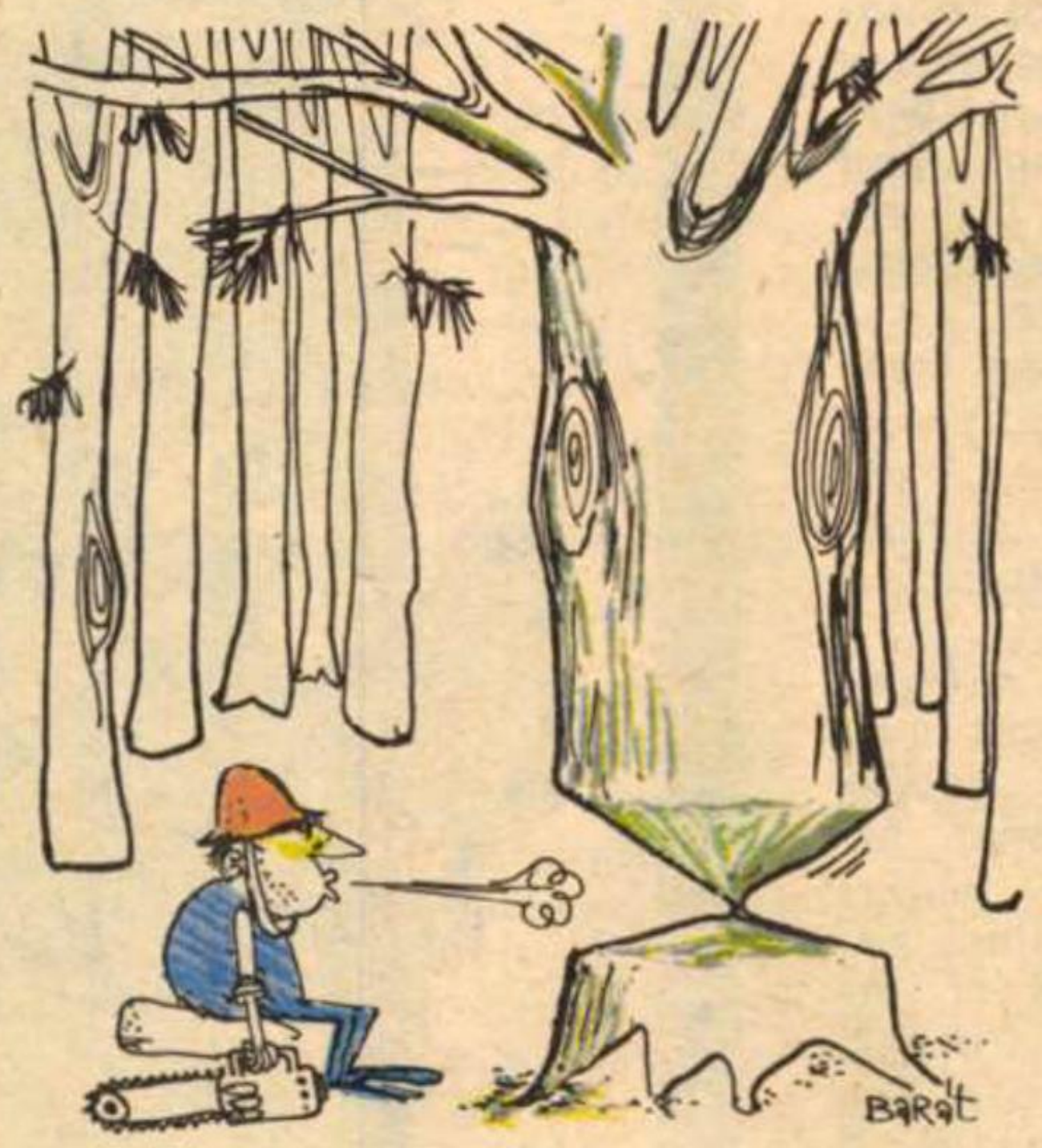
BARÁT

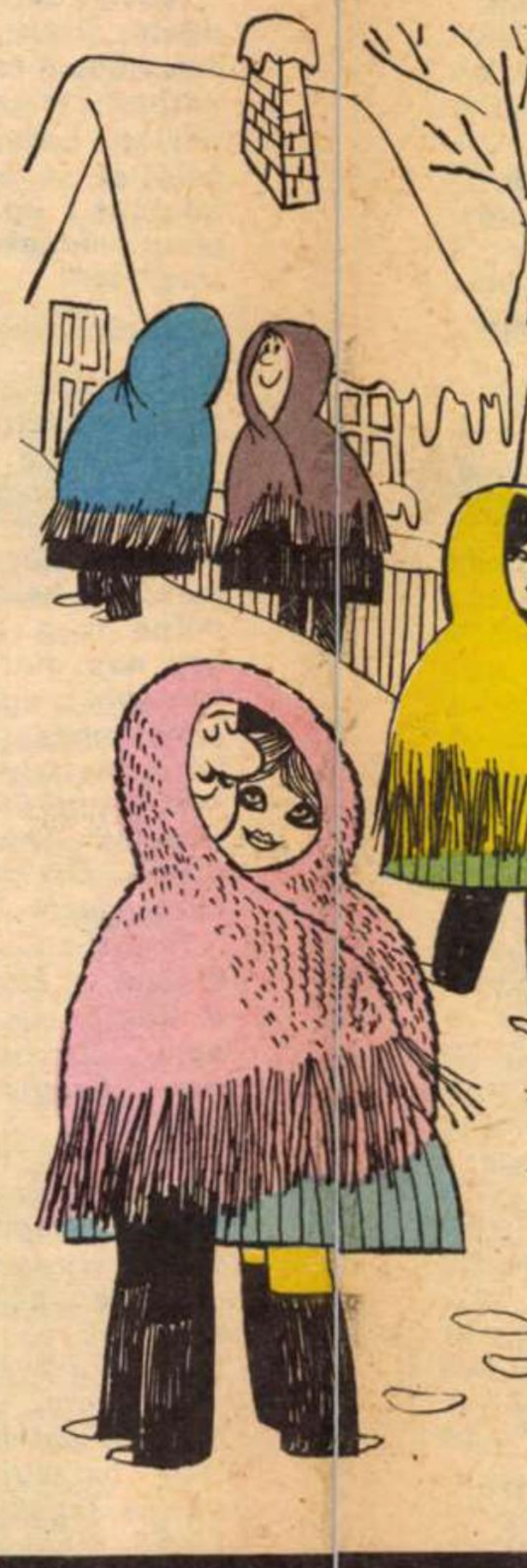
PUSZTAI

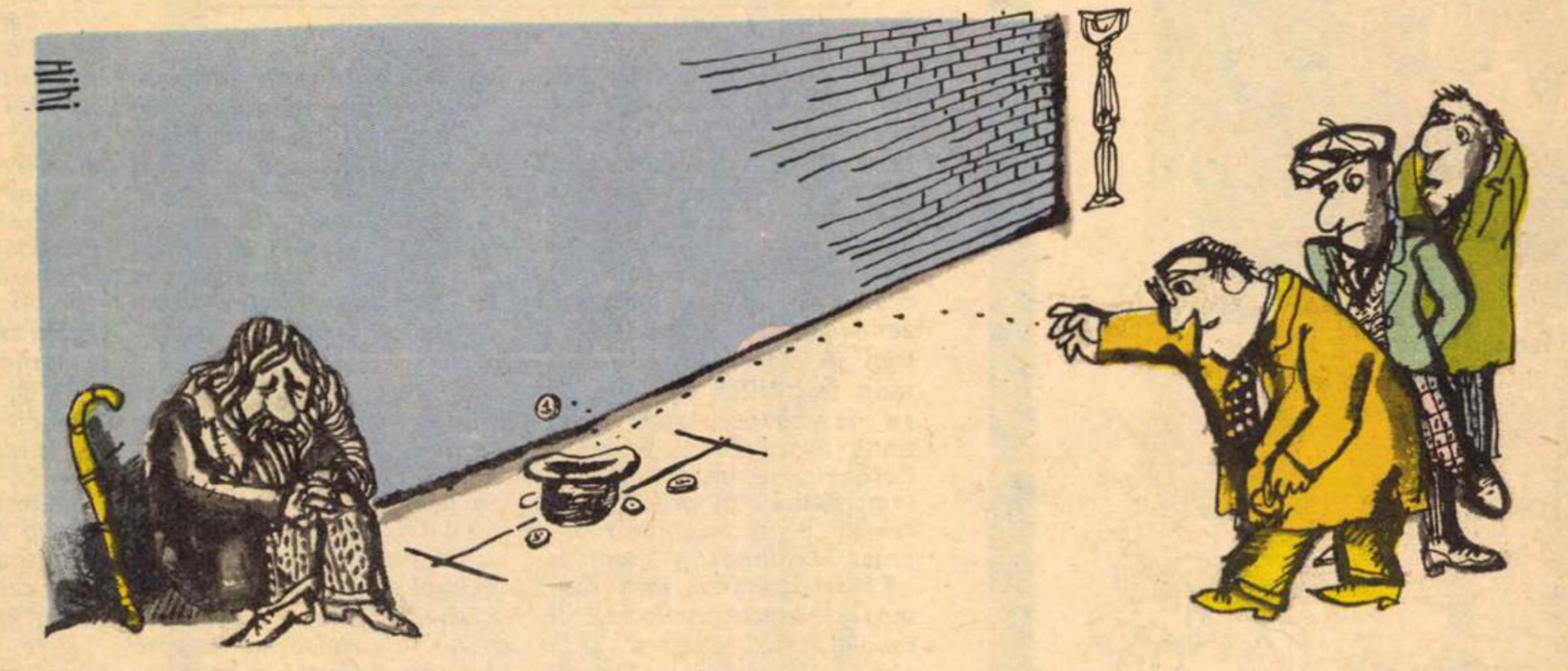
Hihi

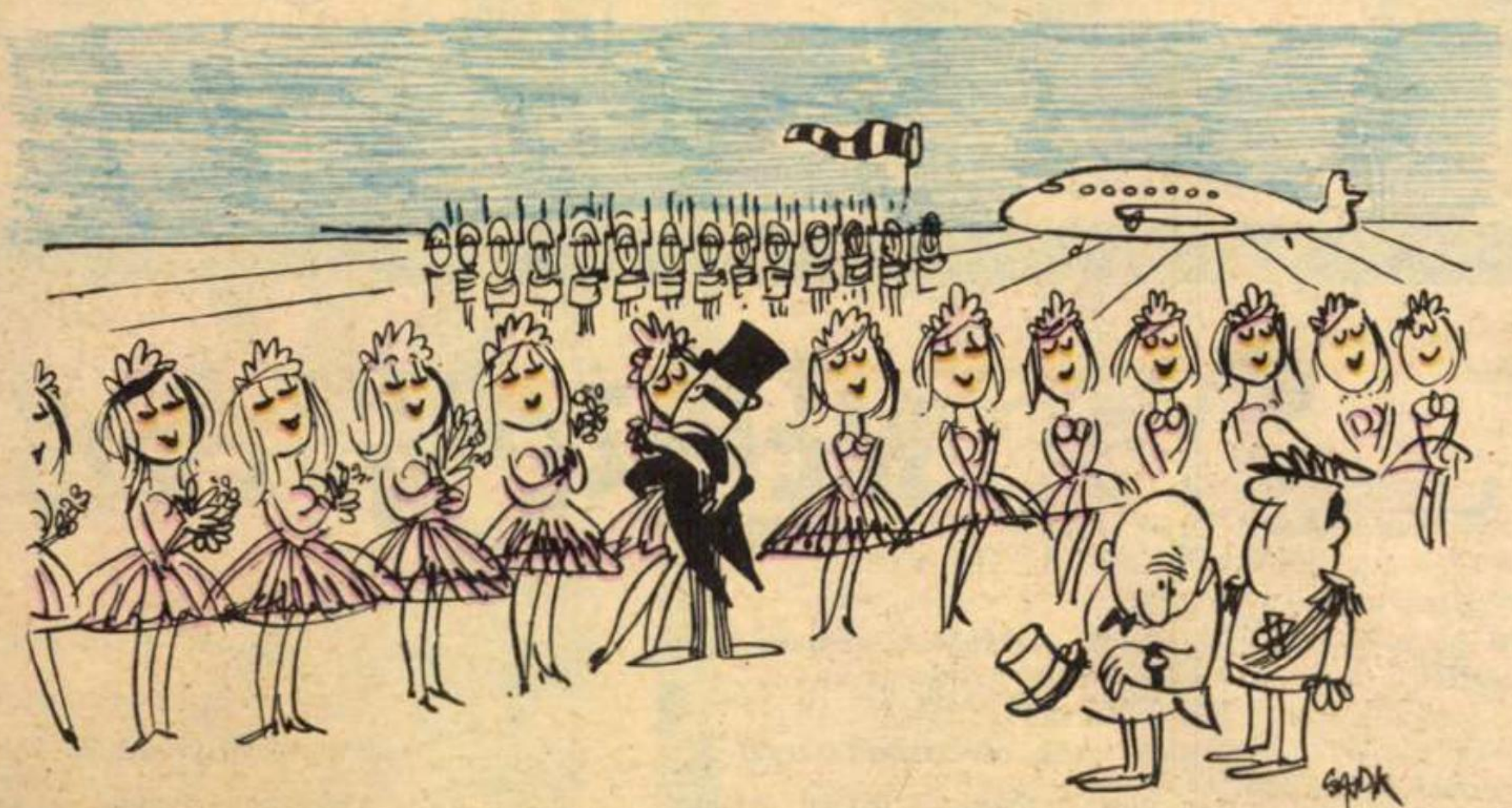

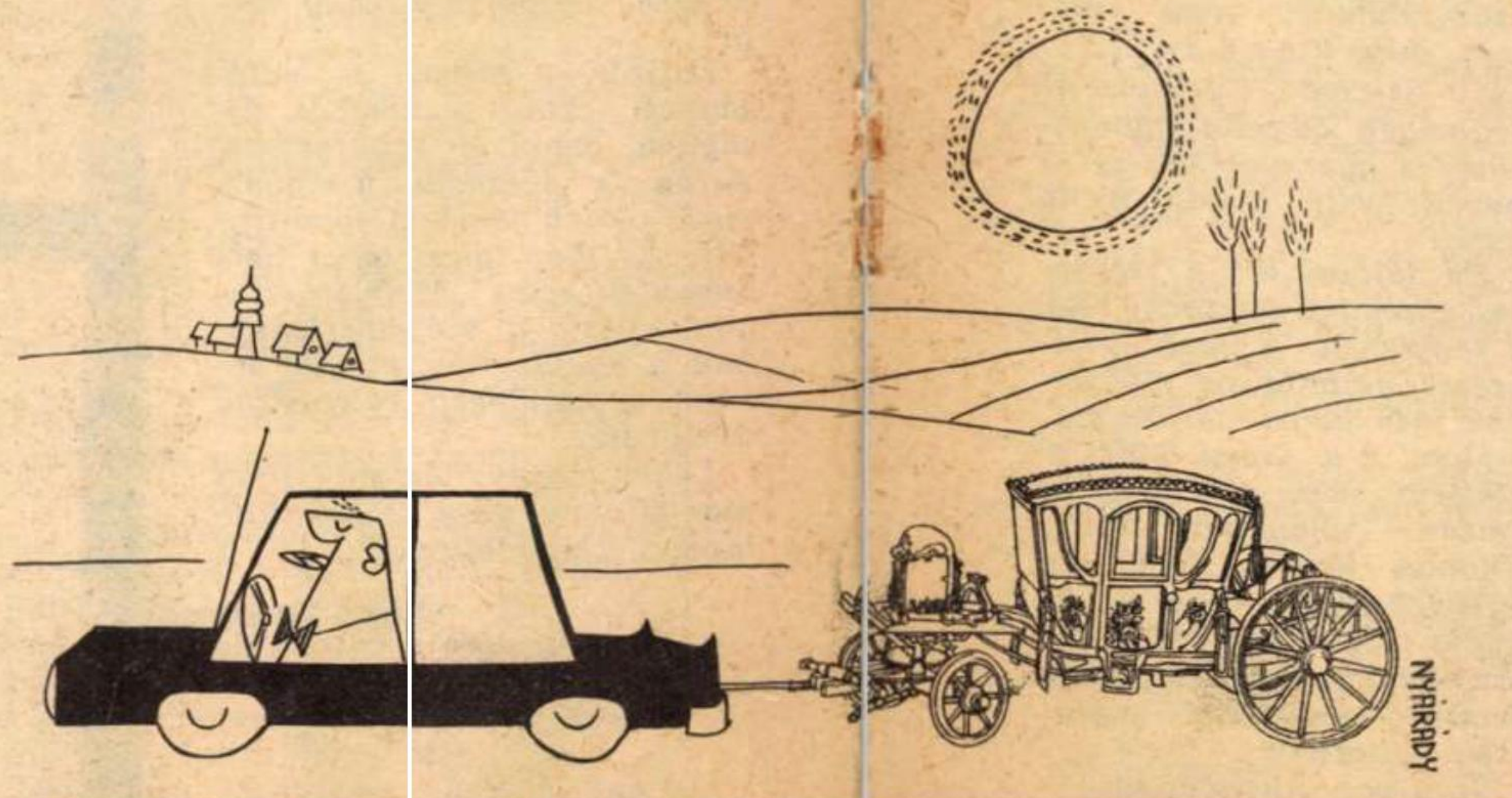
NYÍRÁDY

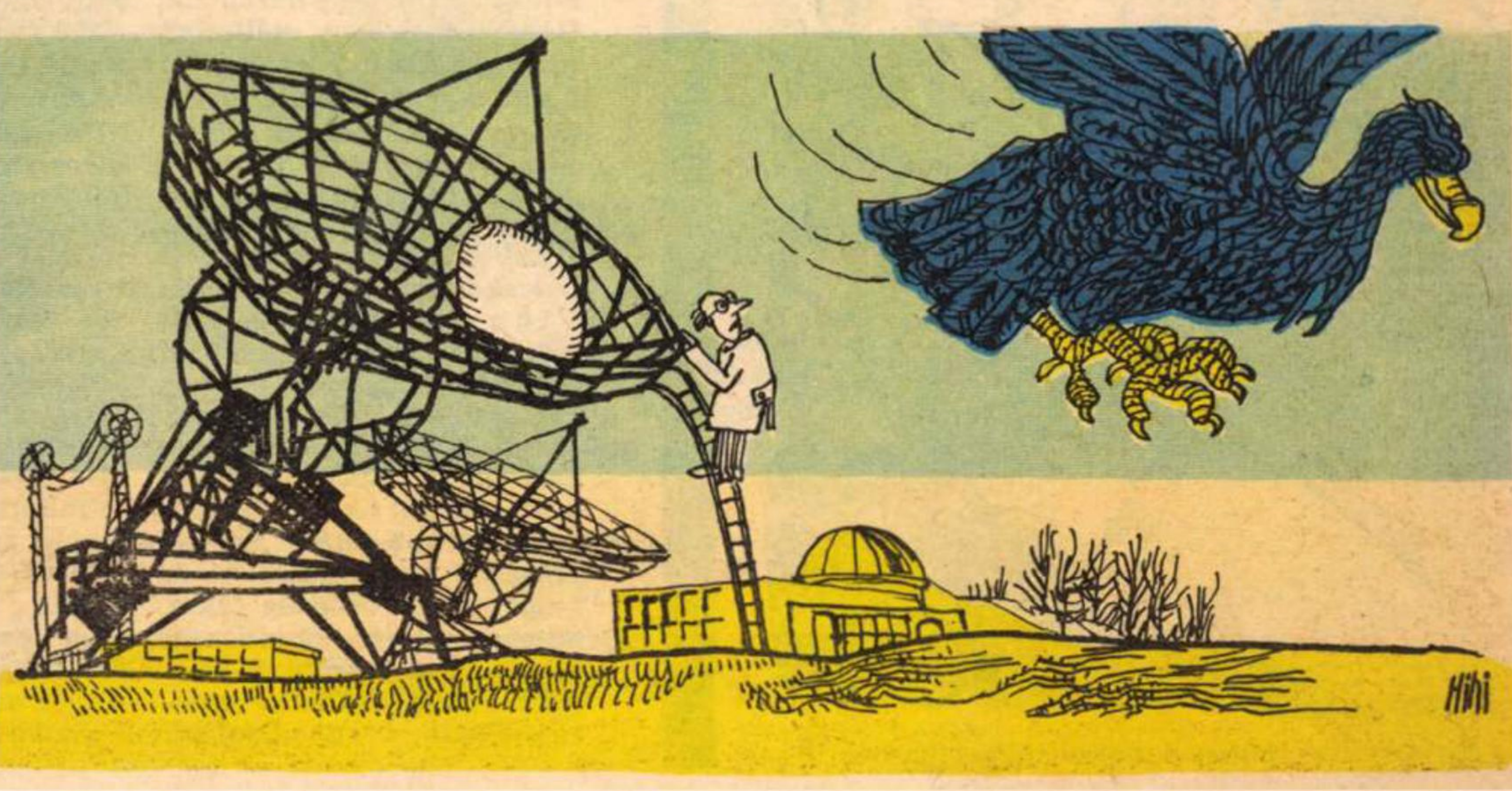
Hihi

NŐI DOLGOK

Vasvári Anna rajza

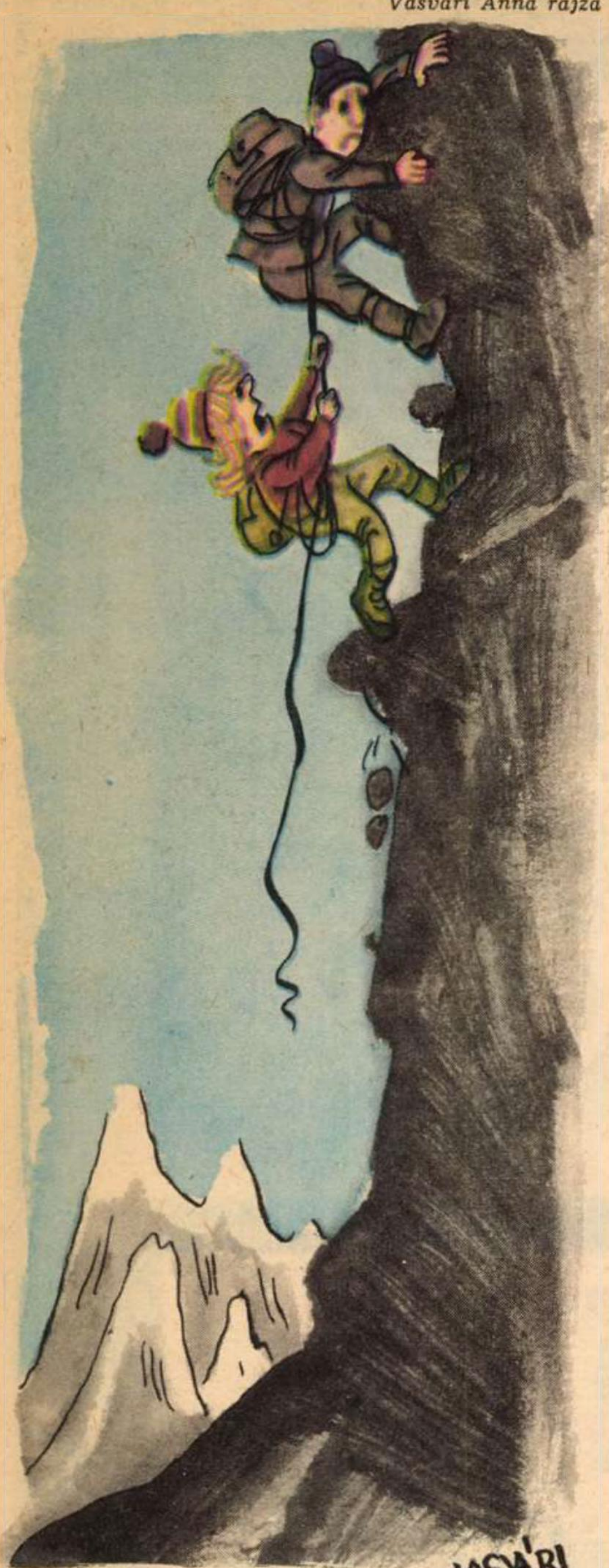

– Menjünk haza!...

POKOLI ÖTLET

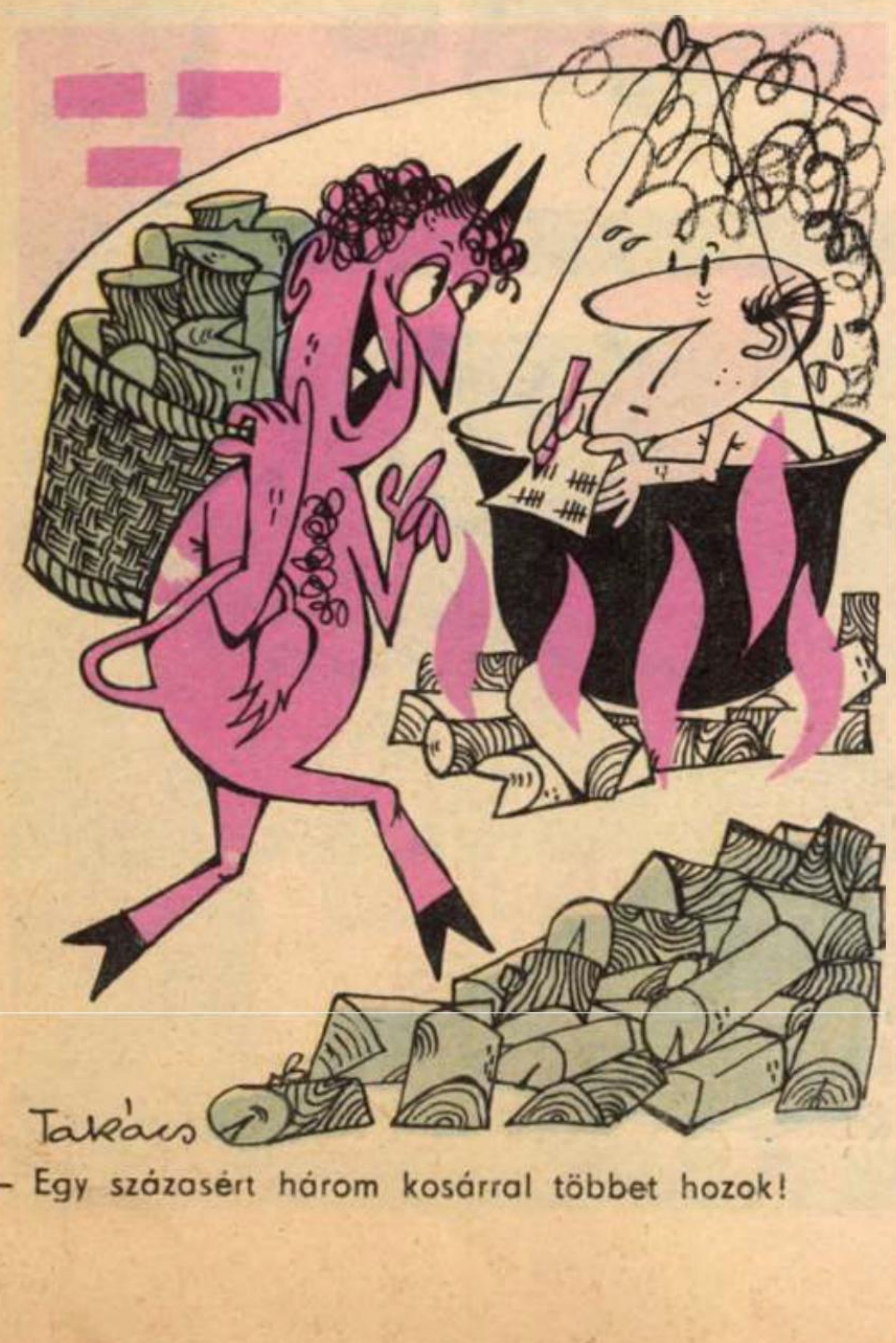

– Egy százasért három kosárral többet hozok!

Két kis közgazdasági karcolat

1

Egy távoli jóbarátom, aki gazdasági vezető, régi kifejezéssel élve igazgató, nagy lelkesedéssel beszélte el nemrégen, hogy mit eszelt ki:

— Szerződtettem három hónapra egy kiváló közgazdászt, egy elsőrangú iparosítási szakembert a vállalatomhoz. Az illetőt teljhatalmú jogkörrel ruháztam fel, hogy belenézhessen mindenbe, ami csak a vállalatunk életében történik. Megbíztam, hogy üsse bele az orrát mindenbe, az üzemi konyhától az igazgatóságig, és nézzen bele a jelentésekbe, számlákba. Nyissa ki a legbizalmasabb dossziékat is, faggassa ki a művezetőket és az osztályvezetőket. Szóval mindent és mindenkit vizsgáljon meg, és adjon jelentést nekem, mint az én saját személyi népi ellenőröm.

Kitűnő ötletnek tartottam, mondtam is neki, hogy kitűnő ötlet. Aztán elköszöntünk egymástól és csak a minap találkoztam vele. Mindjárt kérdeztem tőle, hogy s mint vált be az újítása, az udvari kritikus? Kérdésemre barátom arcán felhő futott végig és kedvetlenül így szólt:

— Már nincs nálam. Felmentettem a megbízatása alól.

— Szépen fejezed ki magad — mondtam neki. — Tehát kirúgtad. De miért?

— Azért — mondta az igazgató és leplezetlen harag öntötte el —, mert nem bírtam elviselni, hogy állandóan ott szaglászott a gyáramban.

2

A fenti, távoli jóbarátom révén ismertem meg doktor Dé, gazdasági vezetőt, közgazdász kandidátust. Lebilincselően tudott mesélni azokról az ésszerűtlenségekről, melyek a felügyelete alatt álló vállalatok körül nap mint nap végbemennek. Minden szavából sugárzott, hogy mennyire érti a tennivalók csínját-bínját, de hát mit tegyen!

— Meg van kötve a kezem — mondta szabadkozó derűvel. — Ha én lennék a felelős, felakasztanám magam az első gyárkapura. Szerencsére nincs más dolgom, mint hogy végrehajtassam az utasításokat.

Így ismertem meg őt annakidején. Most megint találkoztam vele. Mindjárt mondtam is neki örömmel, hogy most elérkezett az ő ideje, az önállóság kora. Most aztán közölheti a tennivalók csínját-bínját.

Gúnyos mosollyal nézett rám:

— Én ugyan egy kukkot sem mondok az igazgatóimnak — mondta derűsen — ki nem nyitom a számat. Eleget panaszkodtak a felső irányítás ellen. Legyenek csak önállóak, majd tanulnak a maguk kárán.

És mesélni kezdett az önálló gazdasági élet várható ésszerűtlenségeiről.

Annyi bizonyos, hogy Dé elsőrendű közgazdasági szakember!

(somogyi)

A SZÉP RONDA

Föllelkesített Szőnyi Zoltán írása (Ludas, 1967. december 7., 2. lap); nagyon tetszett a spanyolországi Ronda város és hegy szépségeiről, a németországi Minden városka rendességéről és a svédországi Falun híres bányáiról zengedező Útinaplója. A régi jó Horvát István nyomán tudniillik egy idő óta én is böngészgetek nyelvünk történetének mezején. Lelkes örömmel szedegetem össze földgolyóbisunk térein szanaszét szóródott szóemlékeinket. A lánglelkű Horvát István professzor már elvégezte nyelvünk dicső hajdankorának fölkutatását, kezdve a Paradicsomban, folytatva a nagy múltú népek körében: Perzsiában, Görögországban, Itáliában; nekem, méltatlan ükunokájának csak az újabb kor maradt. (Egyébiránt az ő fia volt az a Horvát Árpád, akiért Szendrey Júlia eldobta az özvegyi fátyolt.)

Sok-sok szép szavunkat fedezhettem föl az indiai Bihar-tól az egyesült államokbeli legalább három Minden-ig, no meg a kanadai Minden-ig. Mert nemcsak a Német Szövetségi Köztársaságban van ám Minden; szerénszerte az egész földkerekségen, szárazulaton és tengeren, városon és falun, mindenhol és mindenütt megtaláljuk nyelvünk nyomait. (Akik itthon az amerikaiaknál, a kanadaiaknál is jobban tudnak angolul, azok persze menten meg akarnak cáfolni, mondván, hogy angolul így ejtik a Minden-t: májnden. Tévednek. Igaz, a mind szó nekik májnd, ebben elfacsarják szavunkat az angolok, „értelmetlenül", de Minden nekik is minden.)

Mindezt csupán előzetes érdekkeltésnek szánom egy majdani hosszabb írásműhez; most térjünk vissza a szép Rondához. Mert Ronda is több akad ám a világon. Nemcsak Malaga spanyol tartományban ékeskedik Ronda, ahol egykor az utolsó menet első küzdelmei dúltak a spanyolok és a mórok között. Van egy Brazíliában is, közel a bolíviai határhoz.

Valamikor valahol azt olvastam, hogy réges-régen magyar hegymászók jártak Norvégiában. Mikor a viharos szélben nagy nehezen fölhágtak egy kétezer méternél is magasabb csúcsra, hosszú hallgatásuk után megszólal egyikük:

— Hanem rondán fúj ez a szél.

Társa fitymáló közömbösséggel feleli rá, csak úgy magának:

— Rondán-e?

Hallotta ezt normann-norvég kísérőjük. Fölfigyelt a szóra. Jól megjegyezte.

Nem tudom pontosan, hogy történt, mint történt. Az bizonyos, hogy ma is így hívják azt a hegycsoportot: Rondane.

Néha bizony kiforgatják szavaink értelmét az idegenek. Így történt ez a rondá-val is.

— Szóval, ami nekünk szép, az nekik ronda! — kiálthatna föl, akiben egy kis régi fajta nemzeti elfogultság bujkál. Ámde meg lehet ezt magyarázni tudományos tárgyilagossággal is. Erre jó a szemantikai polaritás vagy kevésbé tudálékosan: a jelentéstani ellentét törvényszerűsége. Gyakran hallunk, magunk is mondunk effélét:

— Ó, te okos! — mikor csemeténk valami butaságot csinál.

— Ó, te csúnyácska! Te rondácska! Te ronda! — ujjong némelyik anya elragadtatásában, mikor újszülöttjének ragyogó szépségét bámulja.

Erre nyomban példát is mondhatok, mégpedig a szépségversenyek világtörténetéből.

1946-ban Ausztrália szépségkirálynője nem volt más, mint Rhonda Kelly. Micsoda észveszejtő örömében adhatta gyönyörűséges gyermekének ezt a nevet Kelly mama, Kelly papa!

Én láttam ezt a szépséges Rhondát. Azazhogy csak a fényképét. A bécsi Weltpresse mutatta be olvasóinak 1946. augusztus 10-i számában, a 8. lapon. Most is előttem van. A képen az igazán világszép Kelly Rhonda kelleti magát, a hajó korlátján ülve. Szoknyája még a régi, de a miniszoknyának jócskán előre érzett sejtelmével merészen fölcsúszik.

Szép volt Rhondácska.

Ferenczy Géza

CSALÁDI VETÉLKEDŐ

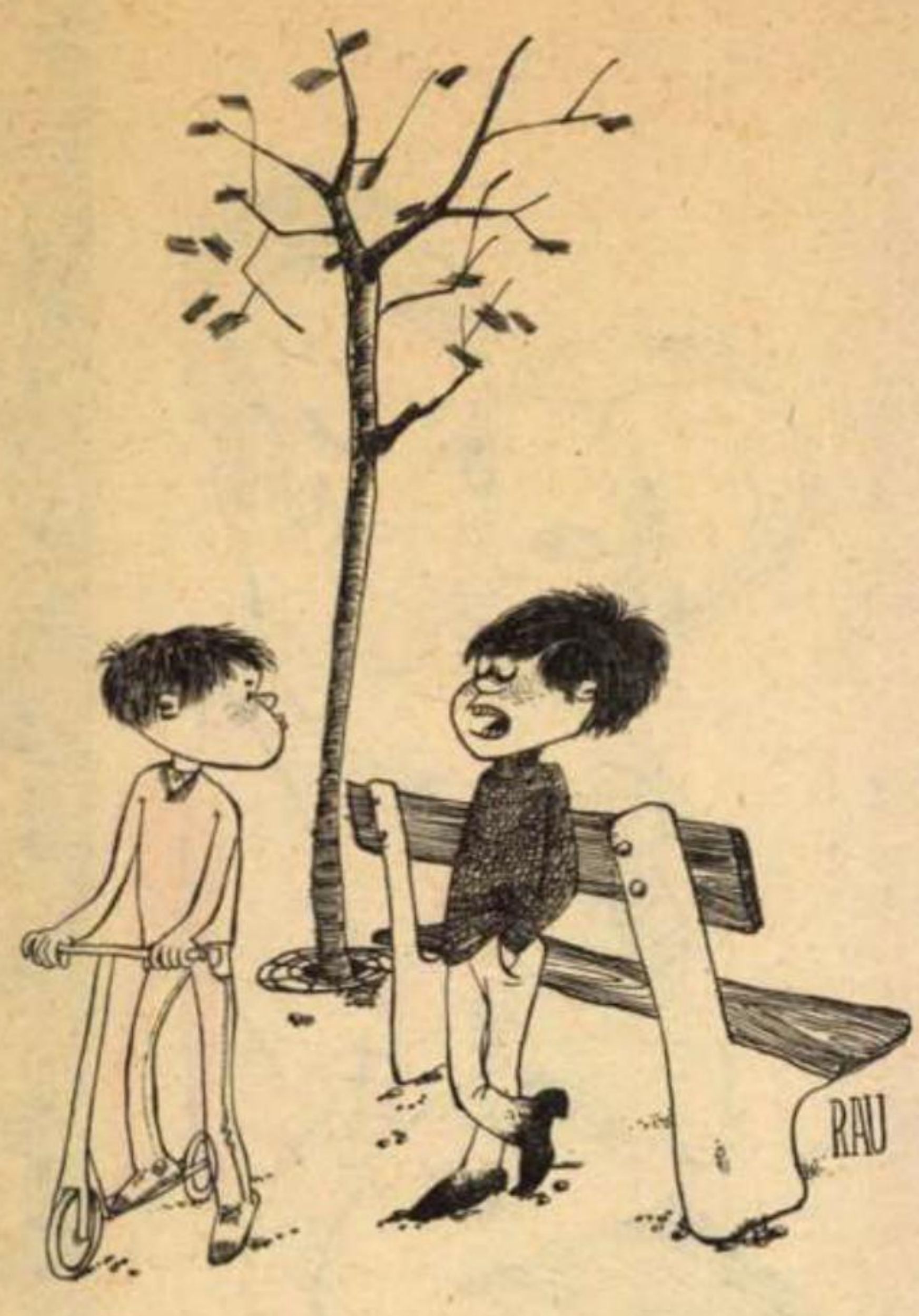

– Az én apukám sokkal erősebb mint a tied, mert ő mindennap megveri az anyukámat!...

A PROTEKTOR

Várnai György rajza

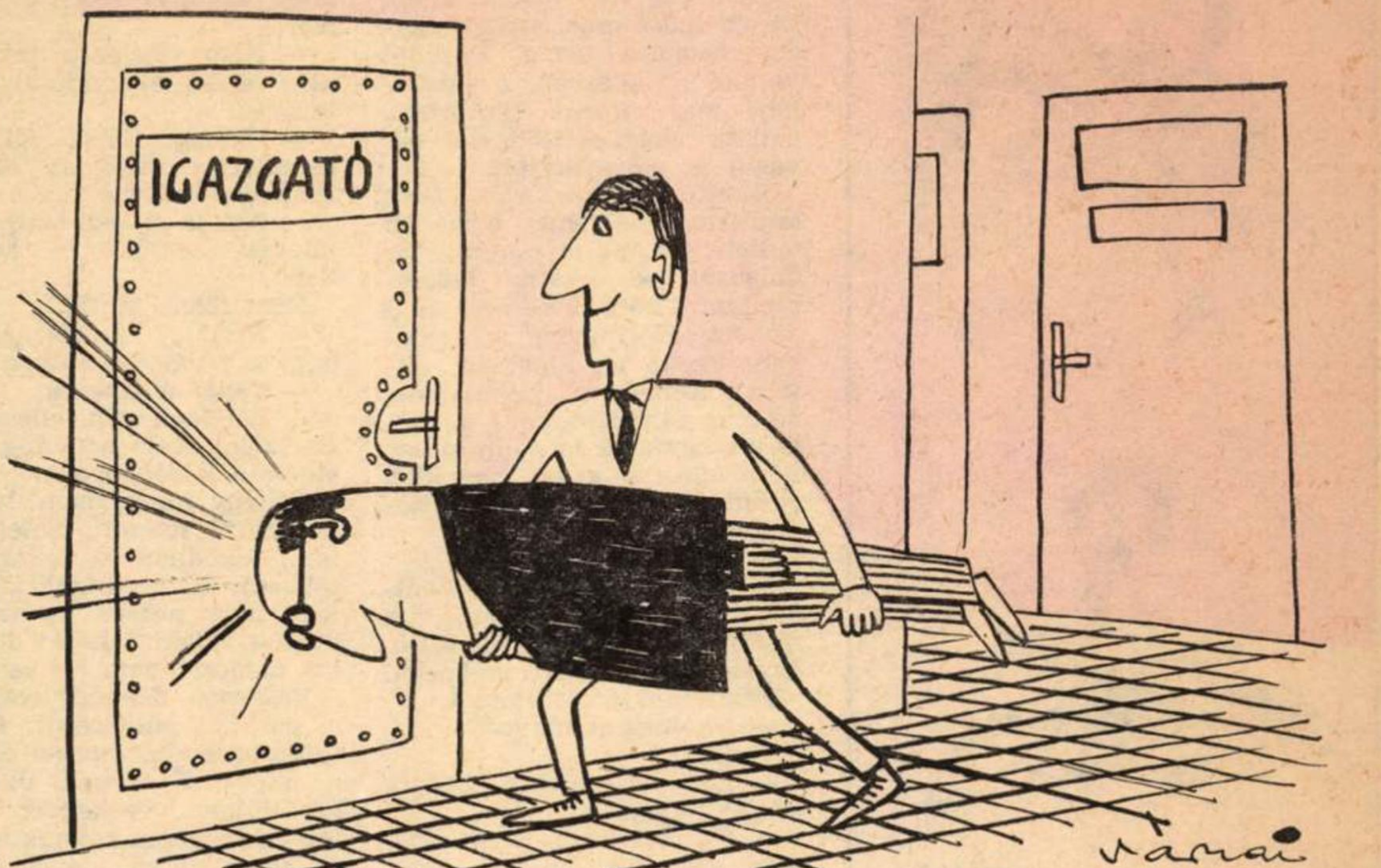

Néző és olvasó

Gyakran olvasom a lapokban, hogy X. Y. író találkozott az olvasóival, akik megvitatták legújabb regényét. Vagy: a film alkotói találkoztak a nézőkkel és az ankét során élénk vita alakult ki.

Ilyenkor mindig eszembe jut, hogy egyszer szólni kéne: hohó, itt valami tévedés van! Az író nem az olvasóival találkozik, és a film alkotói nem a nézőkkel ülnek szemben, ők csak jóhiszeműen azt hiszik, hogy azokkal találkoznak.

A néző ugyanis néz. Filmet vagy színdarabot néz. A szemgolyóit — amelyek mozgatóizmokkal, erekkel, idegekkel, kötőszövetes hártyákkal, zsírszövetbe ágyazva az arckoponya elől nyitott üregeiben találhatók — a színpadra, vagy a vászonra függeszti és az így szerzett élményeket, ismereteket feldolgozza, illetve elraktározza az agyában, ha egyáltalán van mit elraktározni.

Az olvasó olvas. Elolvassa a betűket, a szavakat, a sorokat, balról jobbra, és az így szerzett ismereteket ugyancsak eljuttatja az agyába, amely idegrendszerünk központi része.

Namármost, ebből világosan következik az, hogy amikor az író találkozik az olvasóival, akkor nem az olvasóival találkozik, hiszen akkor senki sem szólalna fel, senki sem kérdezne semmit, hanem mindenki elmélyedve olvasna a teremben, és a csendet csak a lapok zizegése zavarná meg.

Véleményem szerint, az igazi író-olvasó találkozó úgy zajlana le, hogy a színpadra kitett asztalka mellett az író írna, a nézőtéren pedig az olvasók lelkesen olvasnák a könyveit.

A filmeseknek még egyszerűbb dolguk van. Ha találkozni akarnak a nézőkkel, akkor elmennek egy moziba és beülnek a nézőtérre. Ha jó a film, sok nézővel találkoznak, ha kevésbé jó, akkor kevesebbel.

Az ankétokon nem is találkozhatnak nézőkkel, hiszen ha valaki elmegy egy ilyen ankétra, és beszélni kezd, akkor már nem néző, hanem kritikus, esztéta, filmszakember, hozzászóló, vitapartner, ankétozó, elégedetlenkedő, méltató, érdeklődő, jelenlevő, részvevő, vagy amit akarunk, de nem néző.

A néző ugyanis néz.

Ugyanez a helyzet az olvasókkal. Az az olvasó, aki elmegy egy író-olvasó találkozóra és ott felszólal, az már nem olvasó, hanem érdeklődő, felszólaló, irodalmár, filozófus, regényelemző, gáncsoskodó, beleszóló, továbbfejlesztő, hitetlenkedő, boncolgató, helytelenítő, vagy amit akarunk, de nem olvasó.

Az olvasó ugyanis olvas.

Tévedés ne essék, én nem vagyok ellensége az író-olvasó találkozóknak, és azt se bánom, ha a film alkotói találkoznak a nézőkkel, de legyünk őszinték és főleg precízebbek.

Írjuk azt, hogy a film alkotói találkozót rendeznek azokkal, akik hajlandók annyi időt szakítani maguknak arra, hogy elbeszélgessenek a nemrég bemutatott filmről.

Vagy:

Az író itt és itt találkozik azokkal, akik elmennek oda a megadott időpontban.

De a néző az néz, az olvasó pedig olvas.

Erre, ha kell, a nagy magyar főesküt is leteszem.

Mikes György

TÉLI MADÁRETETÉS

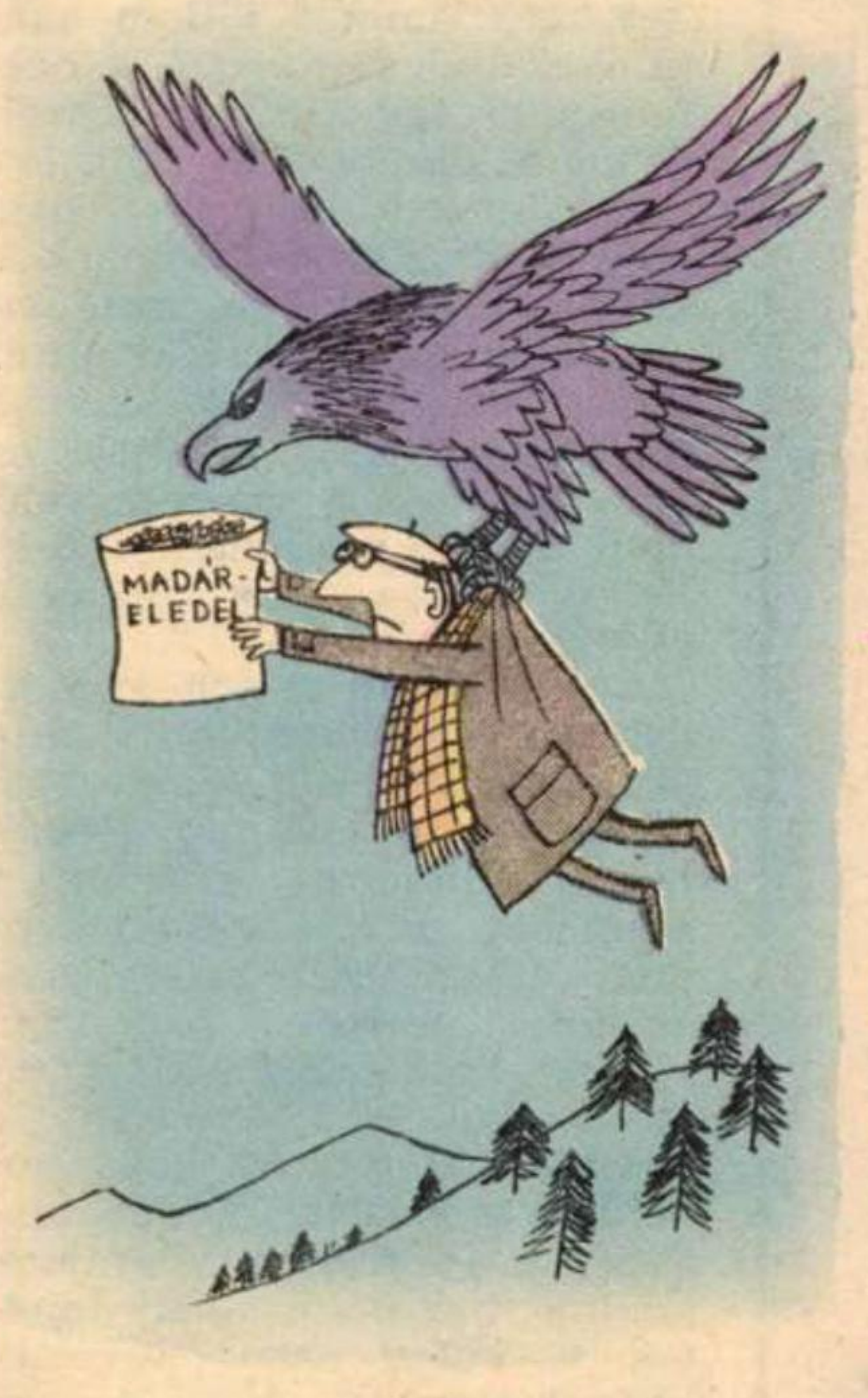

JANUÁR NEGYEDIKÉN

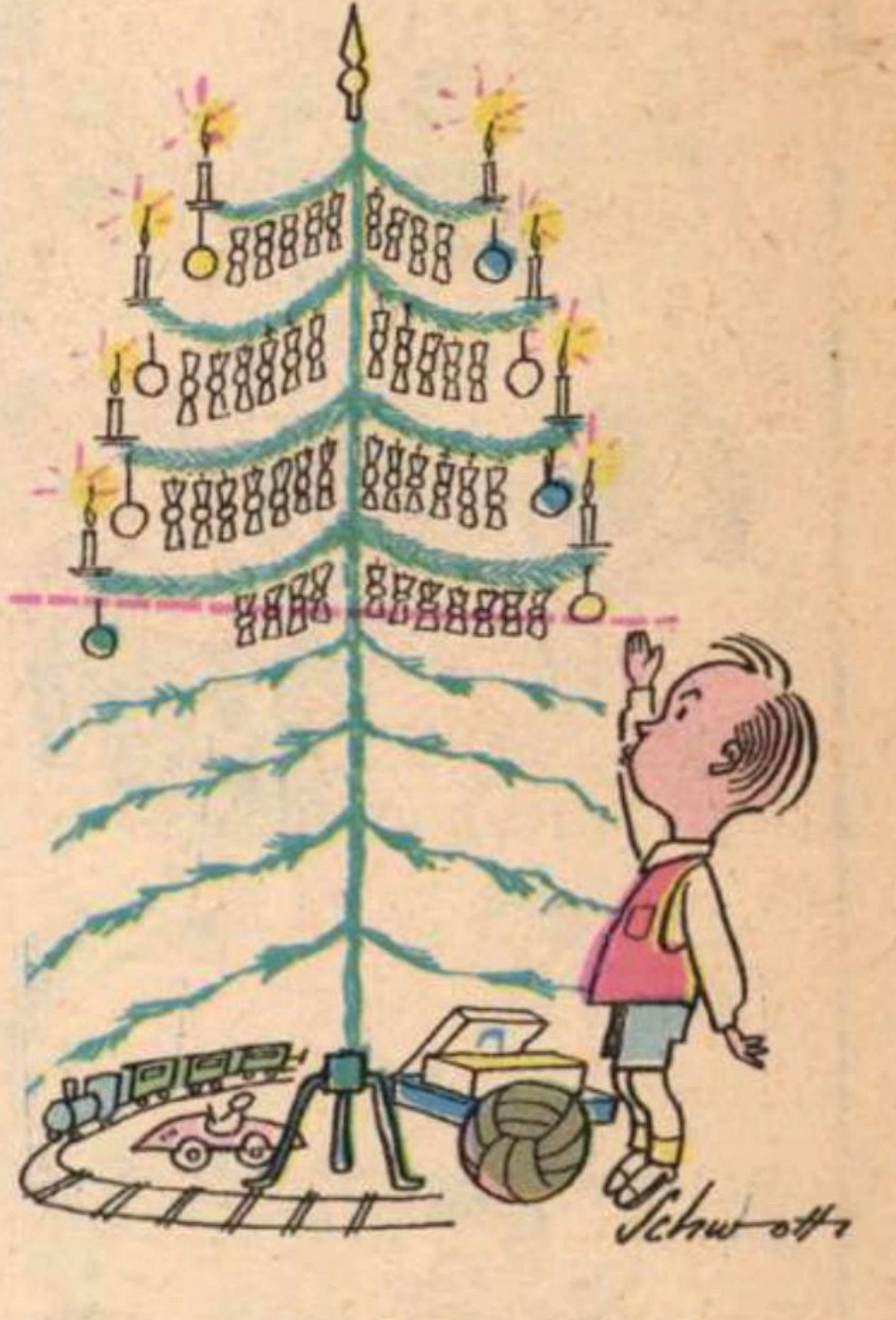

VIZSGA

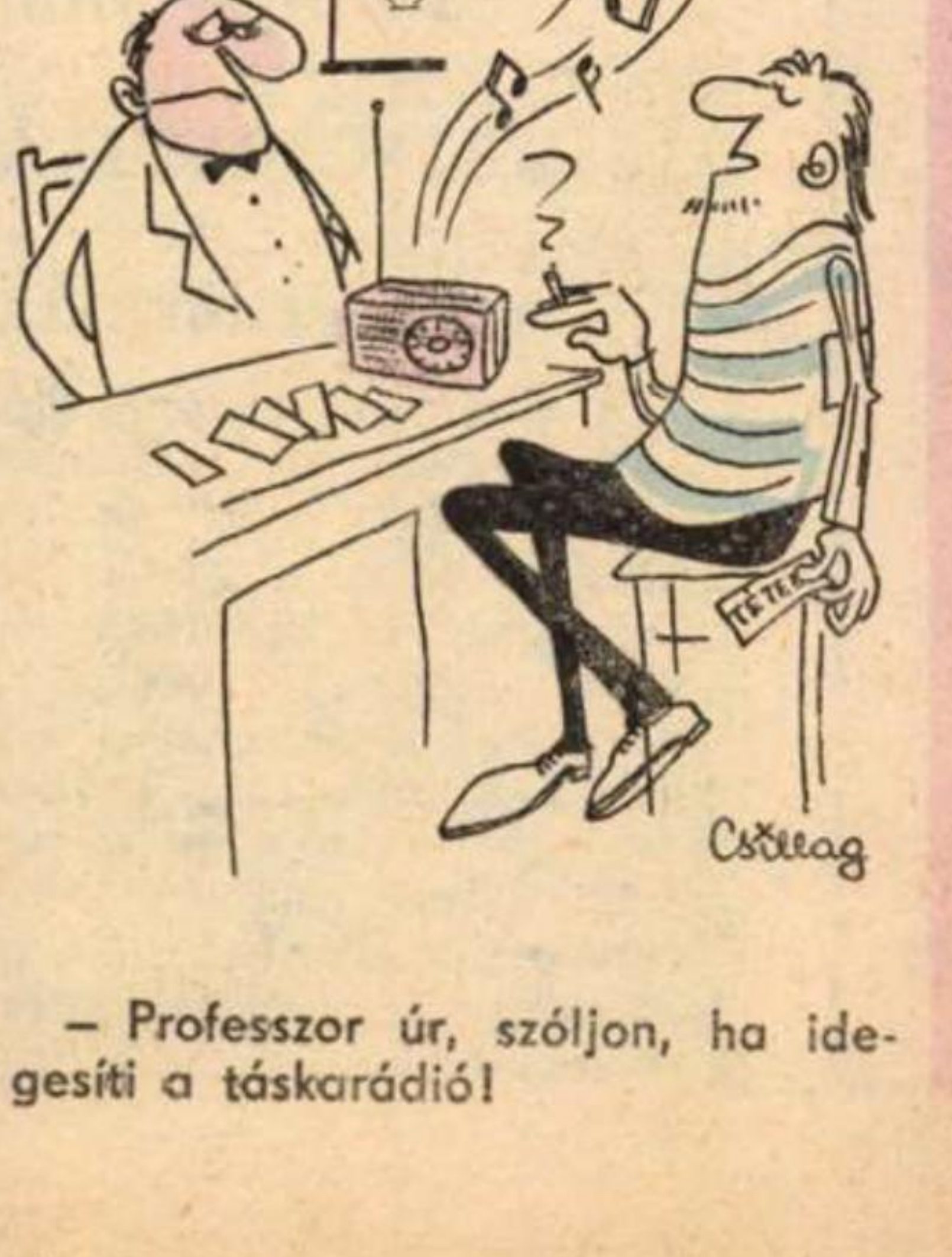

– Professzor úr, szóljon, ha idegesíti a táskarádió!

ÉRTÉKES ANYAG

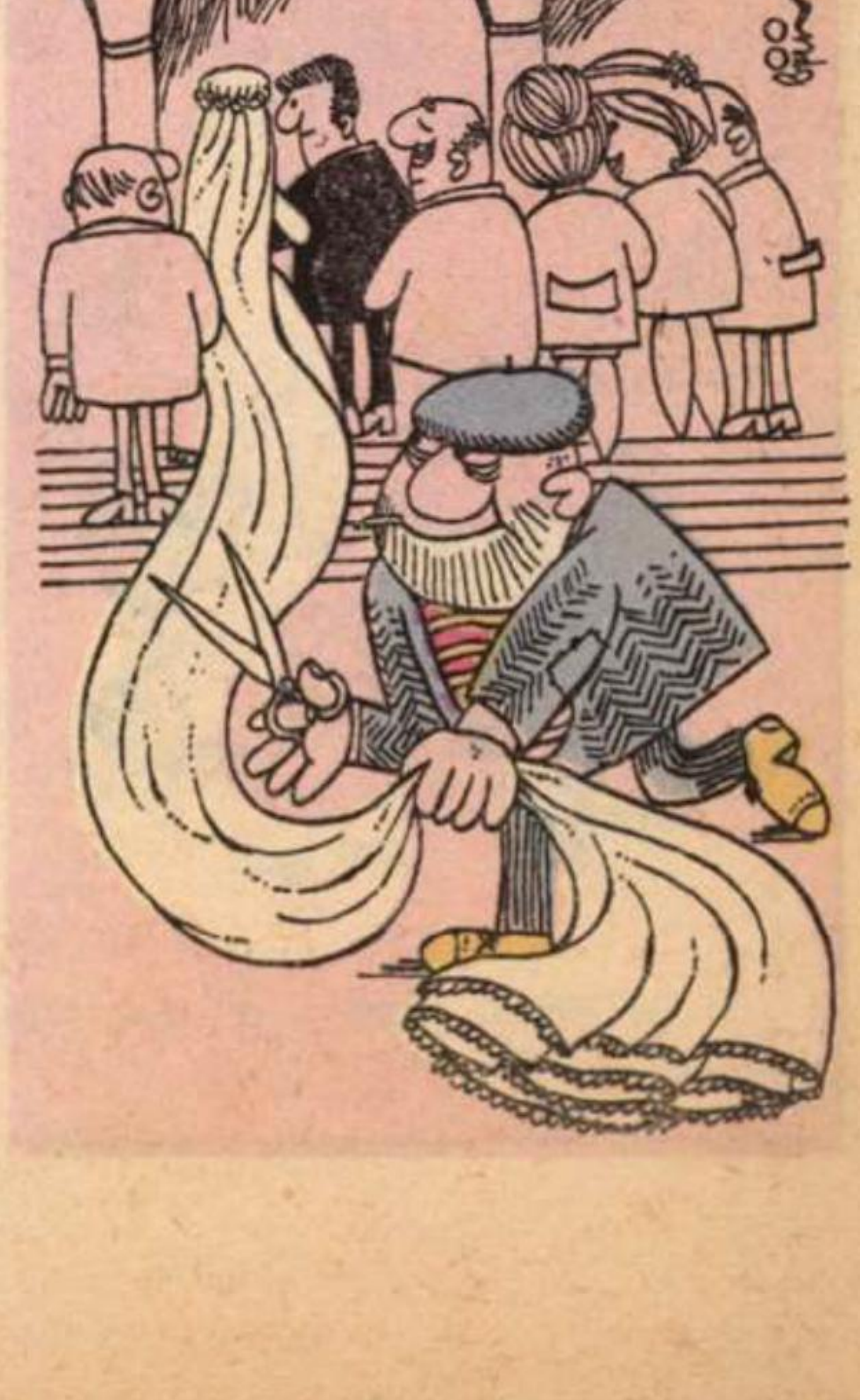

ARANYLAKODALOM

Endrődi István rajza

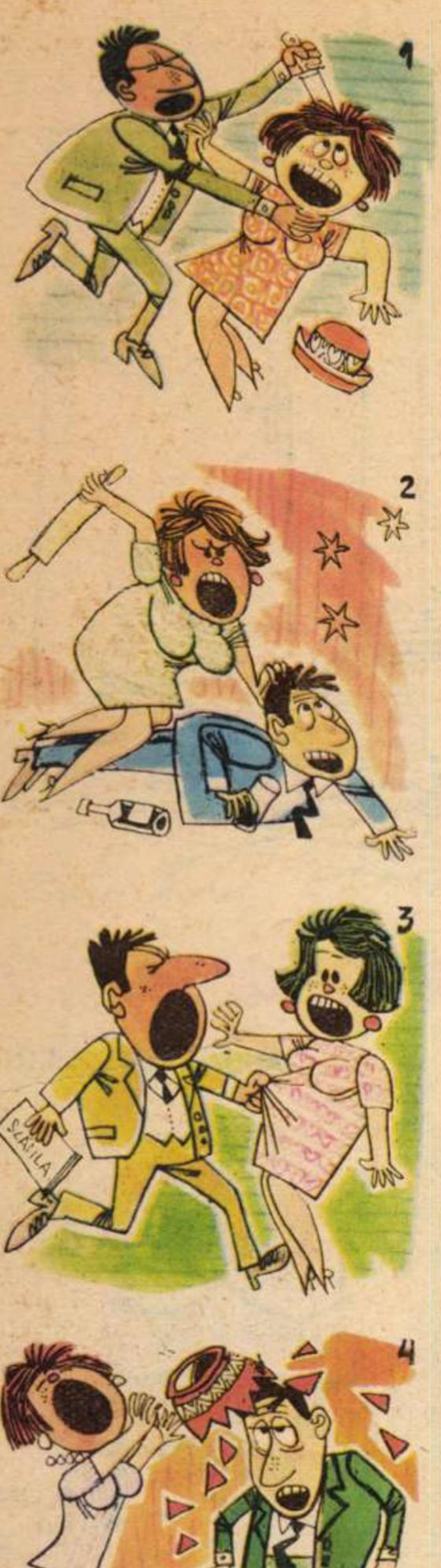

– Emlékszel azokra a régi szép időkre?...

A HALÁL ÁRNYÉKÁBAN

Sűrű köd borította a parkot, itt-ott tudta csak áttörni egy-egy neoncső fénye. Egyedül voltam a lakásban, a takarítónő már elment. Hallottam, amikor nagy csattanással bevágta az előszobaajtót.

Rossz érzésem volt. Nem találtam a helyemet. Képtelen voltam bármit is csinálni. Se dolgozni, se olvasni. Bekapcsoltam a rádiót, de már el is zártam. Keringtem a szobában. Végül az ablakhoz álltam. Abban a pillanatban, amikor félrerántottam a függönyt, egy alak mozdult el egy fa mögül, s gyors léptekkel eltűnt az áthatolhatatlan homályban.

Ő volt!

Megismertem. Felhúzott vállairól, kacsázó járásáról. A szokott ballonkabát volt rajta, övvel, s jobb keze a zsebében.

Felhívtam a barátomat.

— Te, megint itt volt!

— Hol?

— Lenn, a parkban. Egy fa mögül figyelt.

— Ez még nem jelenti azt, hogy meg akar ölni.

—Akkor miért les rám?

Letettem a kagylót. Mit magyarázzam! A megérzés olykor megbízhatóbb, mint a legkézenfekvőbb tények sora.

Úgy kezdődött, hogy vagy két hete, amikor jöttem haza az irodából, Boronyák, a házfelügyelő egy férfival beszélgetett a kapuban. Ez nem lett volna feltűnő, ha a férfi nem hagyja ott rögtön Boronyákot, amint meglátott. De még ennek ellenére se tulajdonítottam volna a legcsekélyebb jelentőséget se az esetnek, ha nem mondja a házfelügyelő, hogy a férfi énutánam érdeklődött. Hogy élek, egyedül élek-e.

Ezután aztán majdnem mindennap felbukkant valahol a parkban, vagy az utcasarkon, de mindig a lakásom közelében, s általában délután, a szürkületi órákban. Csak kedden vettem észre este, tizenegykor, amikor színházból jöttem haza. Egy fának támaszkodva állt, szemben a házzal, jobb keze a kabátzsebében, és nézett fel az ablakomra. Persze, a barátom, amikor meséltem neki, kinevetett. Főleg azon nevetett, hogy kiemeltem, hogy a jobb kezét a kabátzsebében tartotta.

— Csak nem tételezed fel, hogy revolver volt a zsebében?

— Nem tételezek fel semmit, csak elmondtam, amit láttam.

— Rémeket látsz. Ki vagy merülve, rosszak az idegeid. Pihenned kellene.

— Azt se hiszed, hogy a halálomat akarja? — kérdeztem.

Nem felelt rögtön.

— Nézd... Természetes, hogy a halálodat akarja...

— Tehát elismered!

— Rendben van, elismerem. De lelőni azért nem fog. Nem élünk a középkorban.

Néhány napig nem tudtam a férfiről semmit. Beteg voltam, feküdtem. A takarítónőt többször is az ablakhoz küldtem, hogy nézzen le, nem figyeli-e valaki a házat. Mindig azt mondta: nem lát senkit.

Vasárnap délelőtt lementem a parkba sütkérezni. Ősszel tudja az ember igazán élvezni a napot. Gyerekek ugráltak körülöttem, verekedtek, üvöltöttek, homokot szórtak a padra, fejbe rúgtak egy labdával. Szép volt az élet. Nyoma se volt bennem a halálfélelemnek. Kis híja, hogy fütyörészni nem kezdtem, amikor megállt előttem egy kislány. Hatéves lehetett, skótkockás kabátban, piros harisnyanadrágban.

— Szervusz.

— Szervusz — feleltem.

— Te még élsz? — kérdezte.

— Élek — fészkelődtem egyet a padon.

— De nemsokára meghalsz, ugye?

— Miért halnék meg?

— Azt mondta apu, hogy...

Nem fejezhette be. Valaki rákiáltott. A kislány a hang irányába nézett.

A férfi volt.

A barátom később igyekezett megnyugtatni.

— Magától értetődik, hogy várja a halálodat. Elvégre, százezer forintjáról van szó. De lelőni nem fog.

*

Tegnap mondta az orvosom, hogy vett egy Opelt. *Most. Egyszerre.* Honnan volt rá pénze? Nem tesz el láb alól a férfi megbízásából?

Szorongásban telnek napjaim. Ki biztosít róla, hogy nem ölik meg az embert Pesten, hogy hozzájussanak egy lakottan vett öröklakáshoz?

Fendrik Ferenc

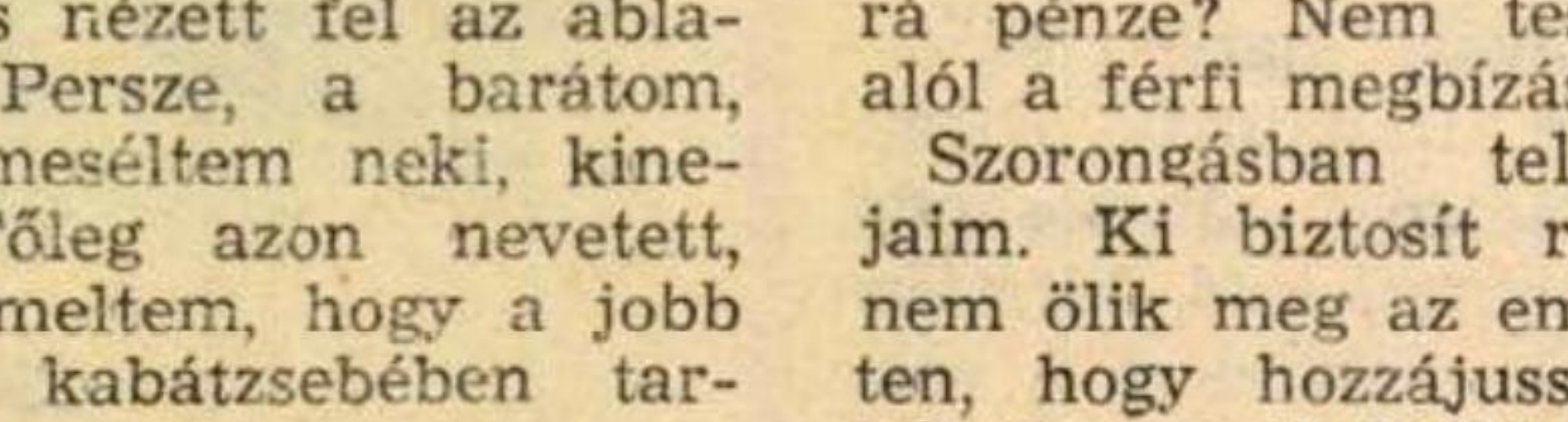

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A műanyag cseppentővel kapcsolatos észrevételeikre közöljük: ez volt az első eset, hogy a polietilén cseppentővel szemben panasz merült fel. Kétségtelen, hogy a polietilén cseppentő keményebb, különösen hideg időjárás esetén, mint a gumicseppentő, felrepedezést azonban nem tapasztaltunk. Ezeknek gumis cseppentővel való helyettesítése, kapacitás hiányában, a legjobb tudomásunk szerint, semmiképp sem lehetséges. Minthogy a gumis cseppentőt minőségileg is hátrányosabbnak tartjuk, egyelőre meg kívánunk maradni a polietilén cseppentő mellett.

Szász Endréné vezérig. h.
Gyógyszeripari Tröszt

E HETI HIRDETÉSEINK

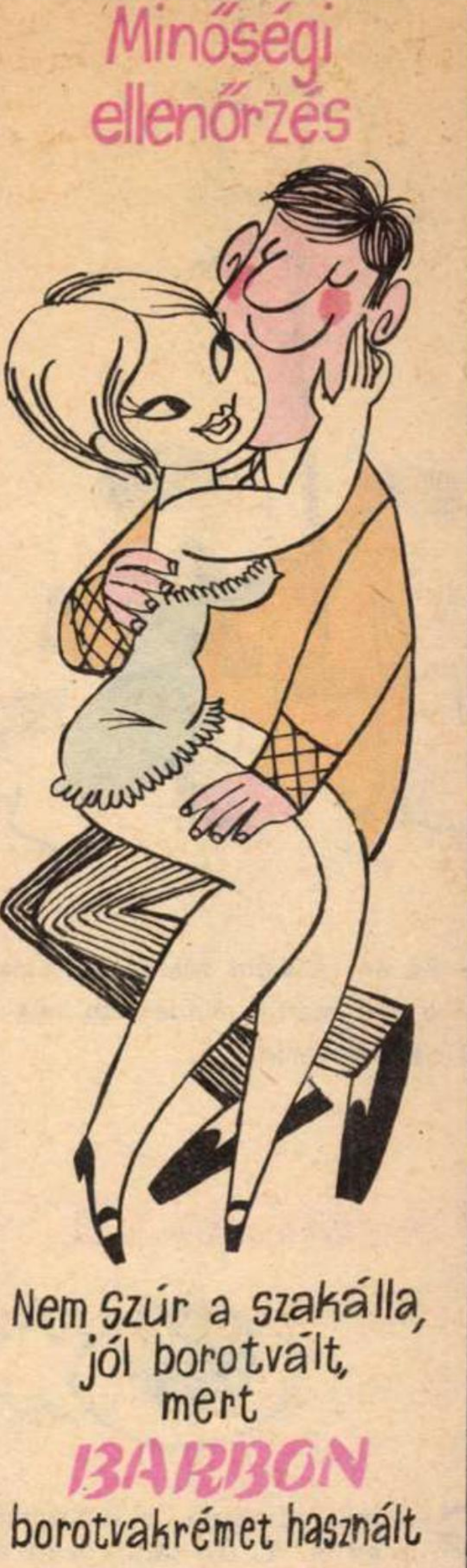
Minőségi ellenőrzés
Nem szúr a szakálla, jól borotvált, mert BARBON borotvakrémet használt

Hallgass rám:
Ámor
Farsangra bálíruhát a minőségi női ruhaboltból
IPARMŰVÉSZETI VÁLLALAT
BP. V. Kecskeméti u. 4.

SZERELEM
KRIMI
HUMOR
mindezt megtalálja könyveinkben
ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT

E HETI HIRDETÉSEINK

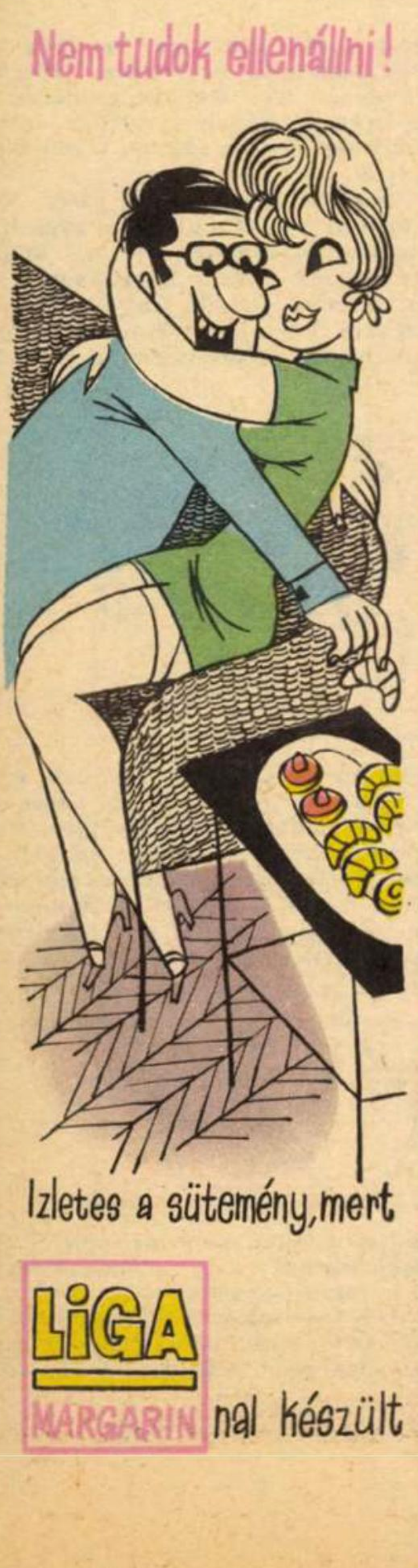

TÍZÓRAIZIK A FŐNÖK

Várnai György rajza

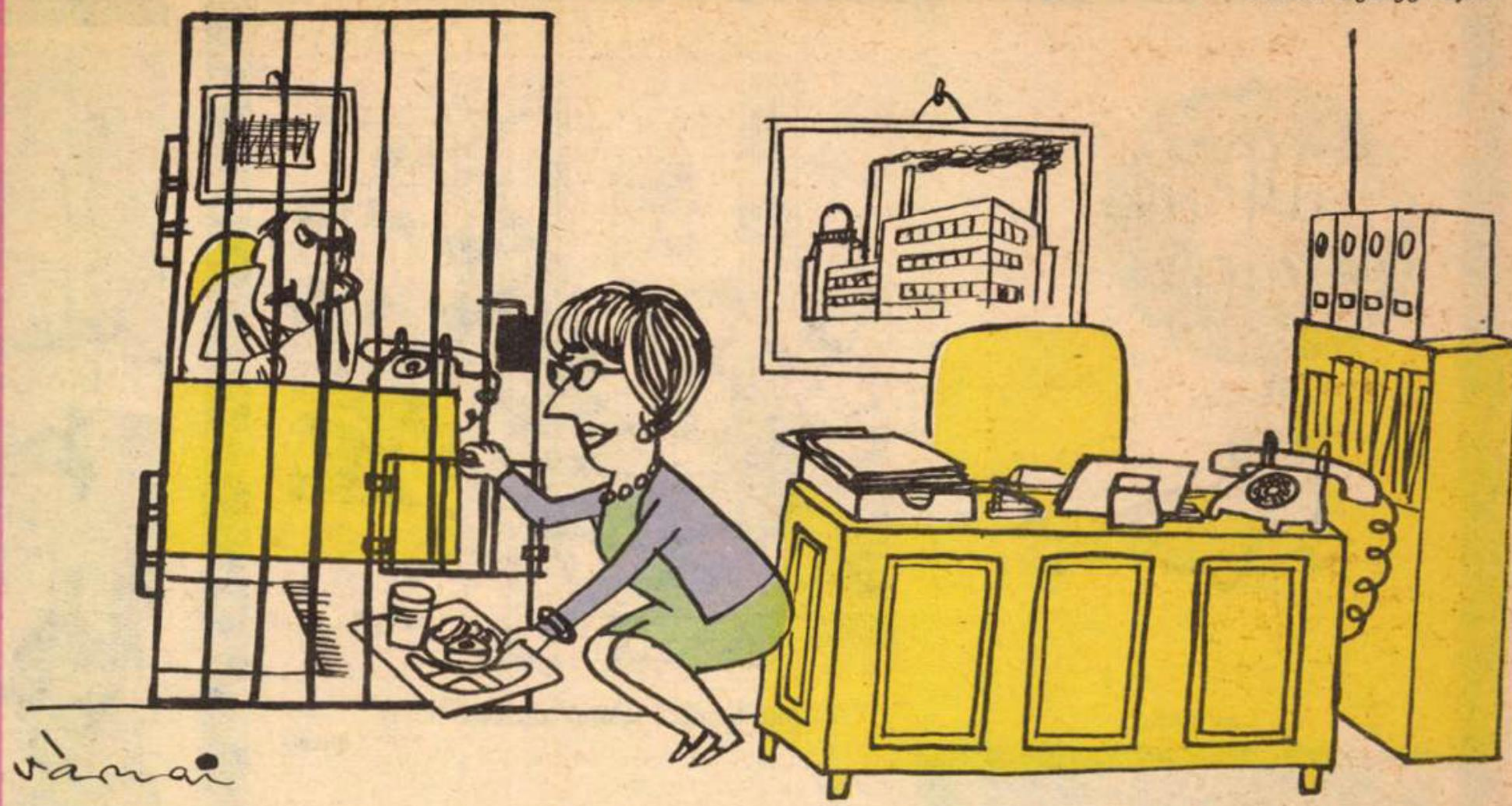

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIÉRT NEM VÁLTJÁK VISSZA?

Feleségem és én, tavaly decemberben, véletlenül mindketten megvettük a kislányunknak a 20 forintos tanulóbérletet. Este kiderült a dolog és másnap délelőtt kislányunk az egyik, beírt szám nélküli, használatlan bérletszelvényt visszavitte a Karinthy úti és Móricz Zsigmond körtéri bérletárusító helyekre. Mindkét helyen ridegen közölték: a szelvényt visszaváltani nem lehet sehol! A következő napon én is megpróbáltam a visszaváltást, ekkor már udvariasan megnyugtattak (nyilván, mert felnőtt emberről volt szó), hogy az Akácfa utcai központban vagy a Thököly úti árusítóhelyen visszaváltható. Csak néhány nap múlva sikerült az Akácfa utcába eljutnom. Itt az alagsorban, a „bérletvisszaváltás" helyén rendkívül ridegen, sőt, udvariatlanul közölték, hogy nem váltják vissza. A következő hely a panasziroda volt: itt mutattak egy 1967. december 6-án kiadott papírt, amely szerint sehol nem lehet visszaváltani. Tanácsolták, hogy talán keressem meg a II. emeleten található csoportvezetőt, aki, sajnos, nem volt ott. Ezután ajánlották a főkönyvelőt, aki előzékenyen és udvariasan közölte, hogy nem váltják vissza.

Megkérdeztem: miért nem? Az udvarias válasz elvi tartalma ez volt: Csak.

Így hát máig sem tudom:

Miért nem lehet egy tévedésből megvett és kitöltetlen bérletszelvényt visszaváltani — természetesen a másik, használatban levő szelvény bemutatása és az esetleges kezelési költség levonása esetén?

Hiszen köztudomású, hogy a MÁV és MÁVAUT még egy utazásra szóló jegyeket is visszavált — a kezelési költség levonásával.

Szmetana György
Bp. XI., Budafoki u. 28-30.

NEMES VERSENY

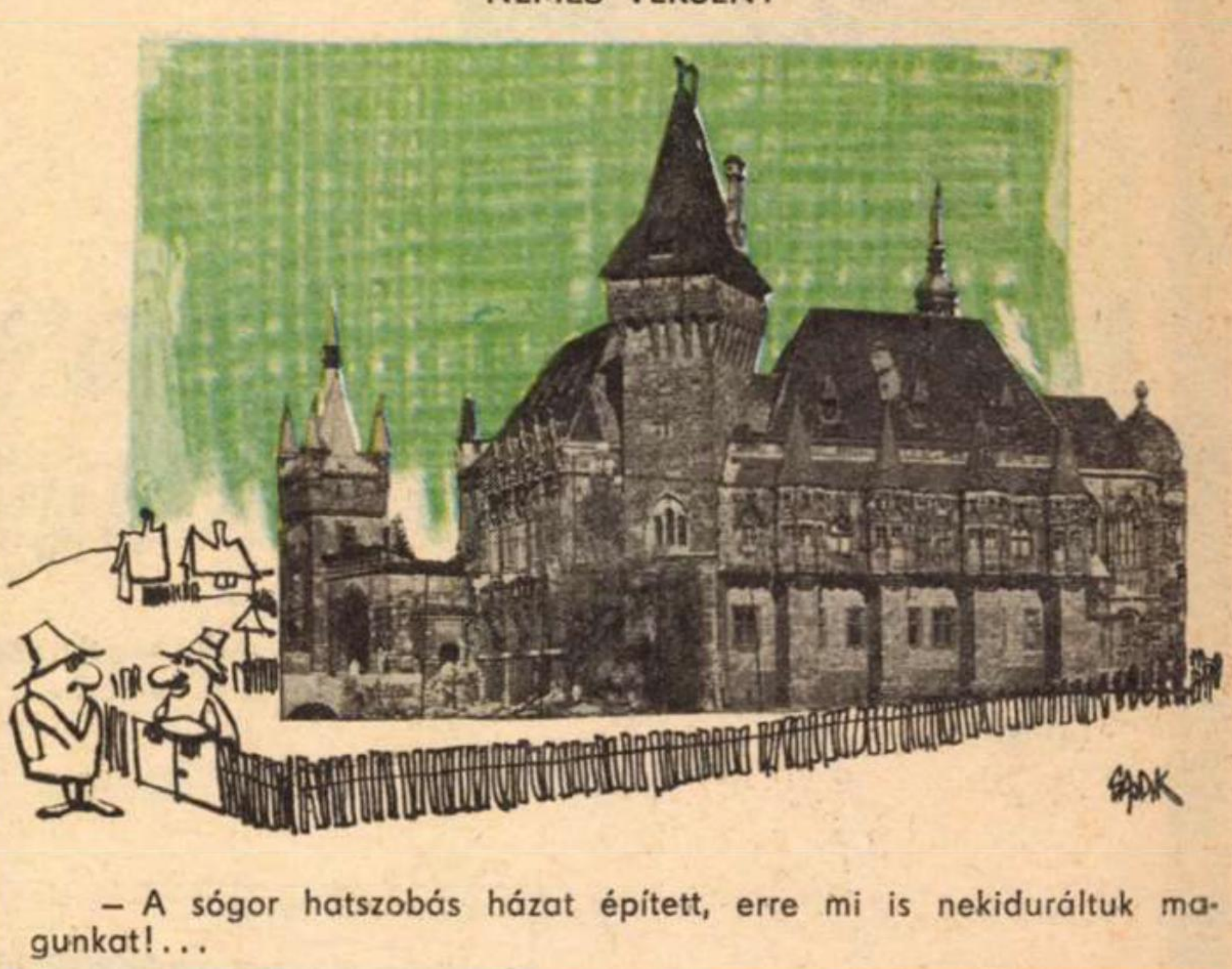

– A sógor hatszobás házat épített, erre mi is nekiduráltuk magunkat!...

ELTARTÁSI SZERZŐDÉS

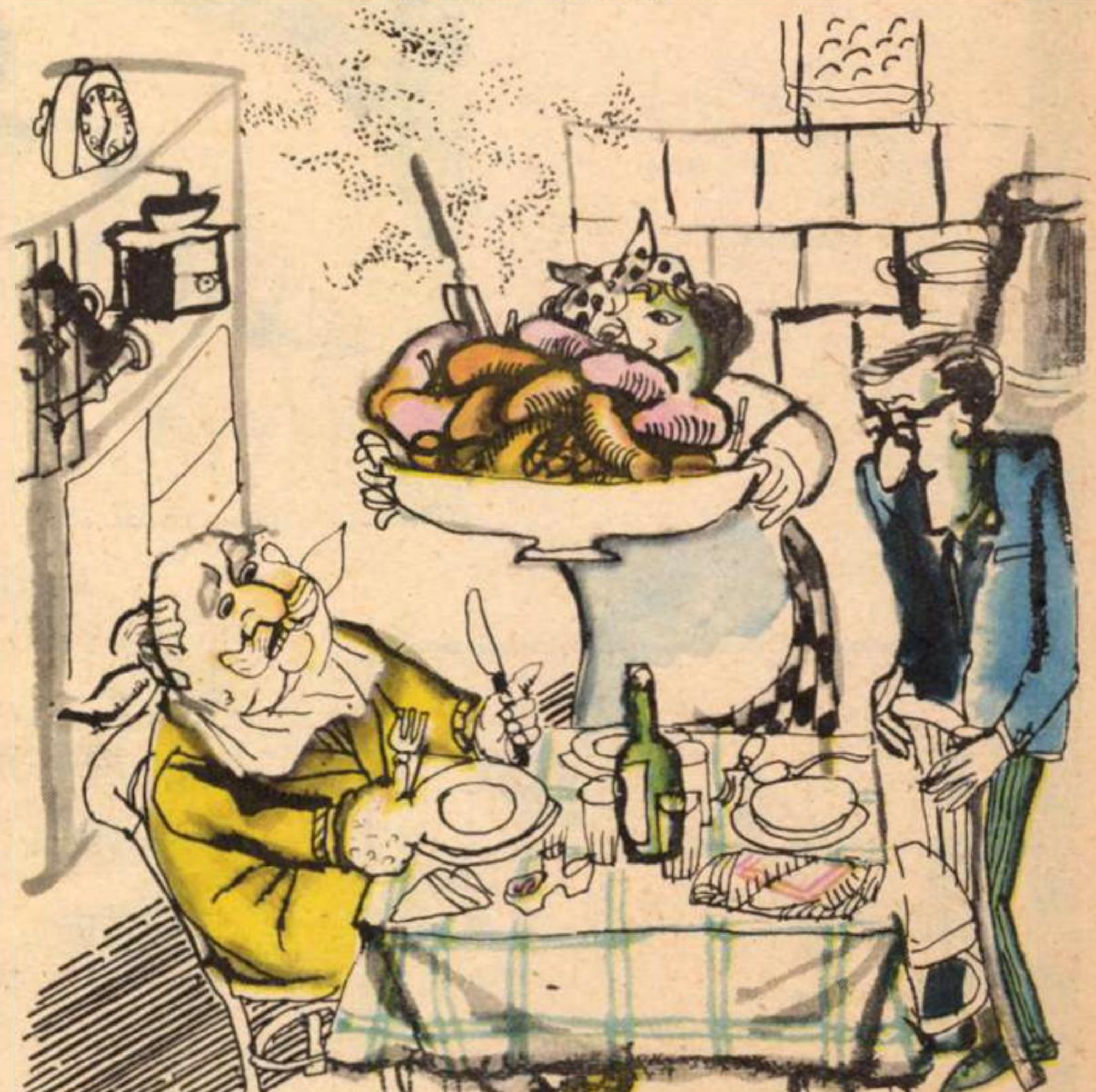

– Jelenteni fogom a tanácsnak, hogy a vesztemet akarjátok!...

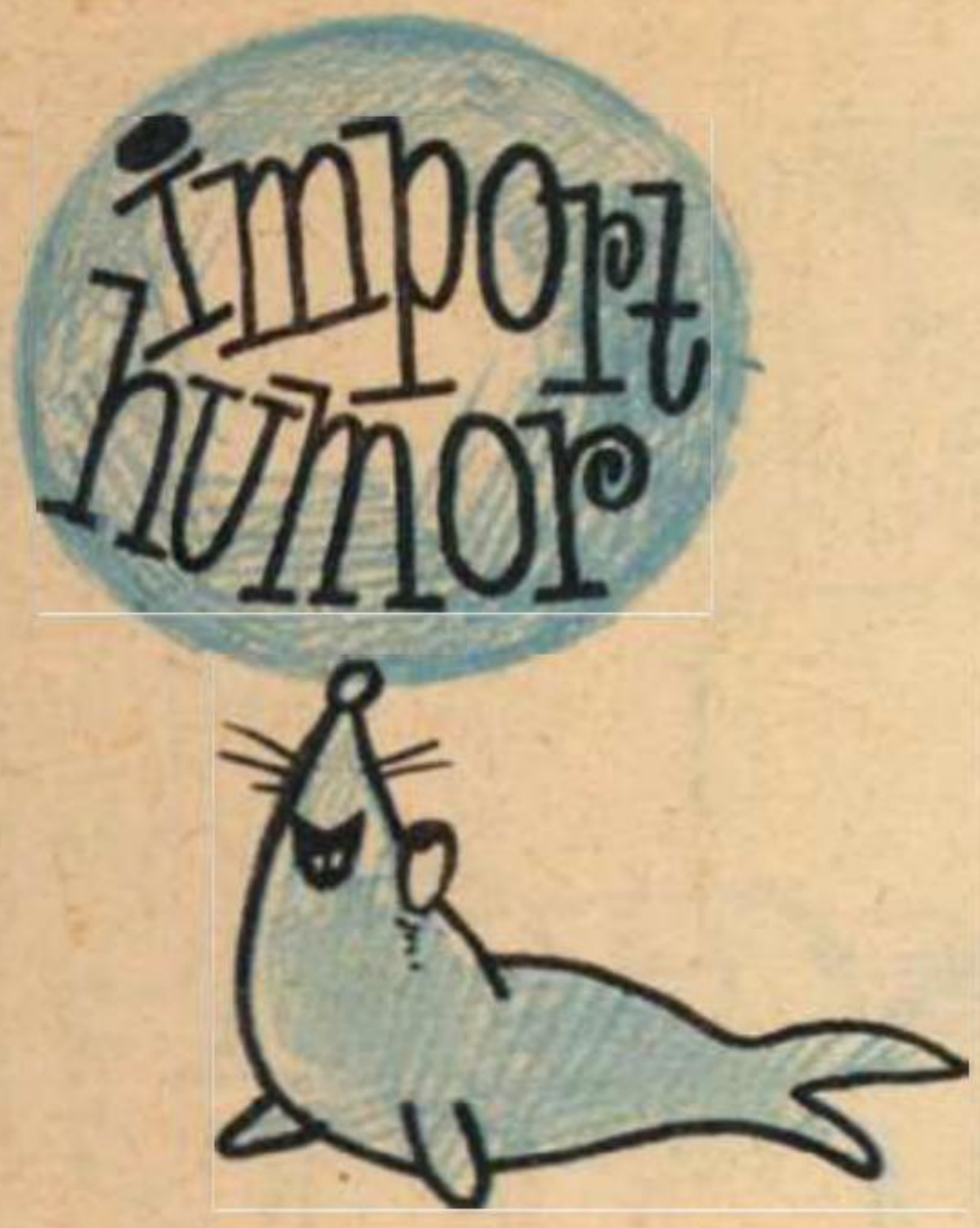

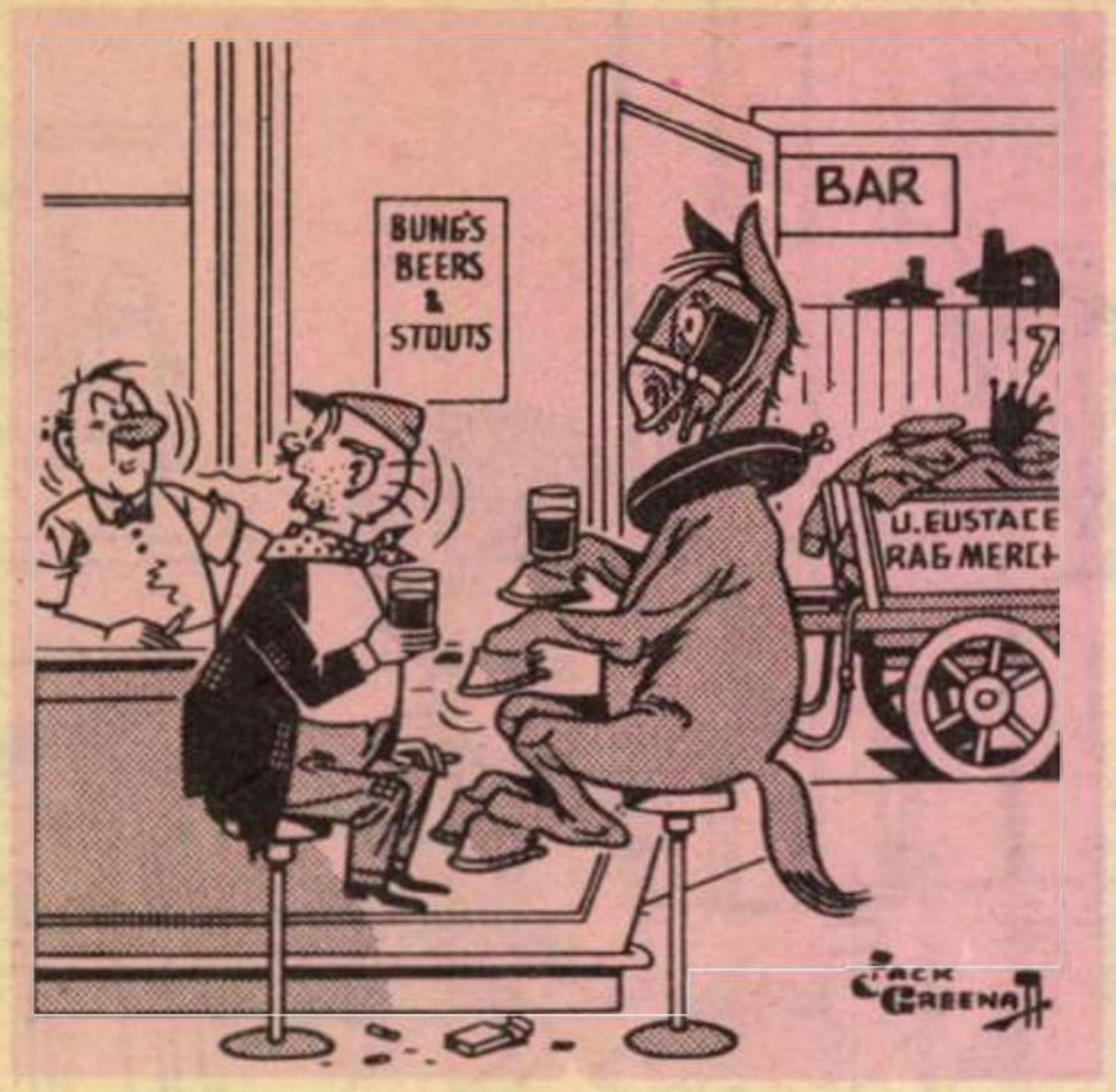

– Mit bámul! Utálok egyedül inni!

(„*TIP*", *Bazel*)

NAGYSÁG

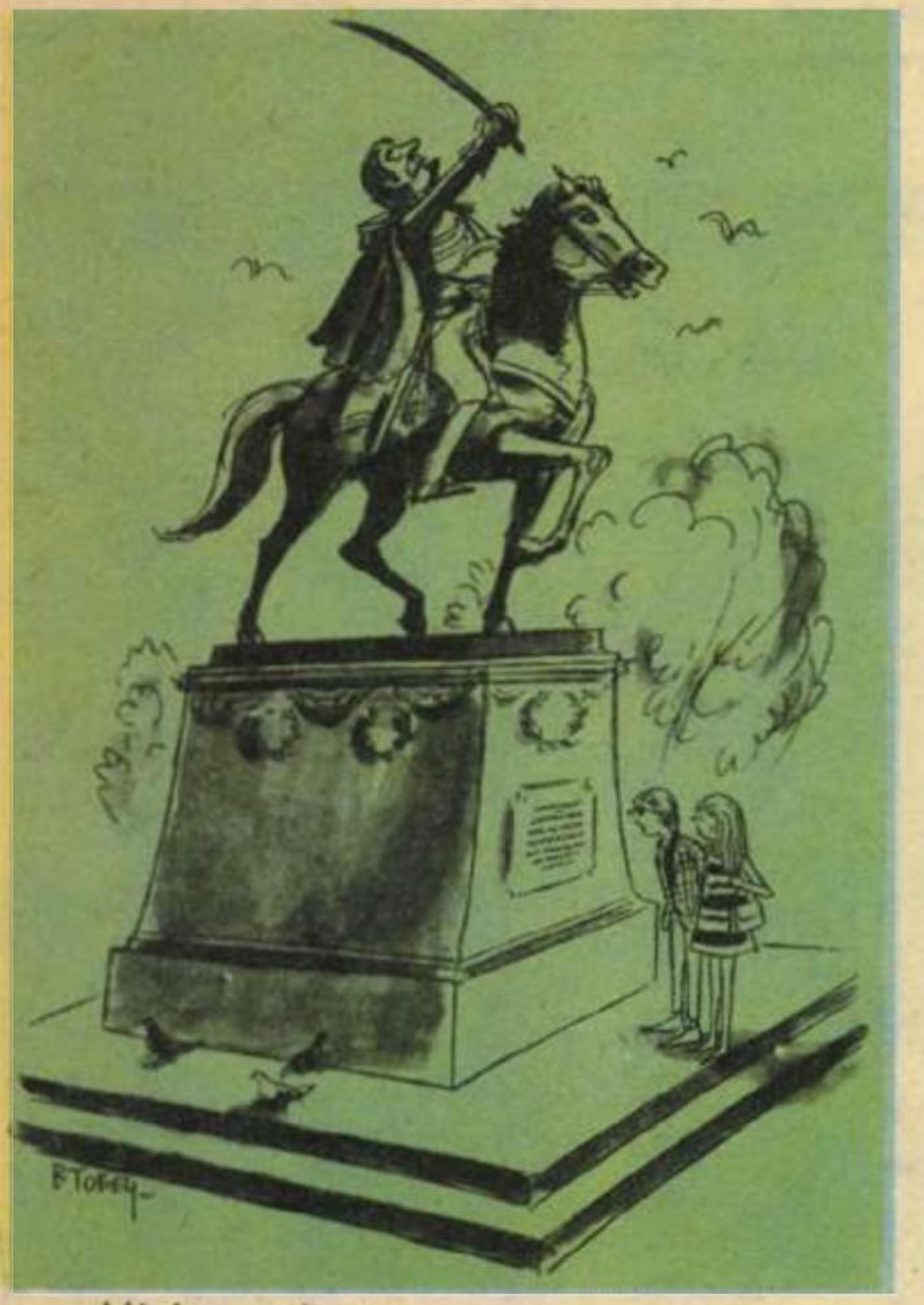

– Hírét se hallottam ...

(„*PUNCH*", *London*)

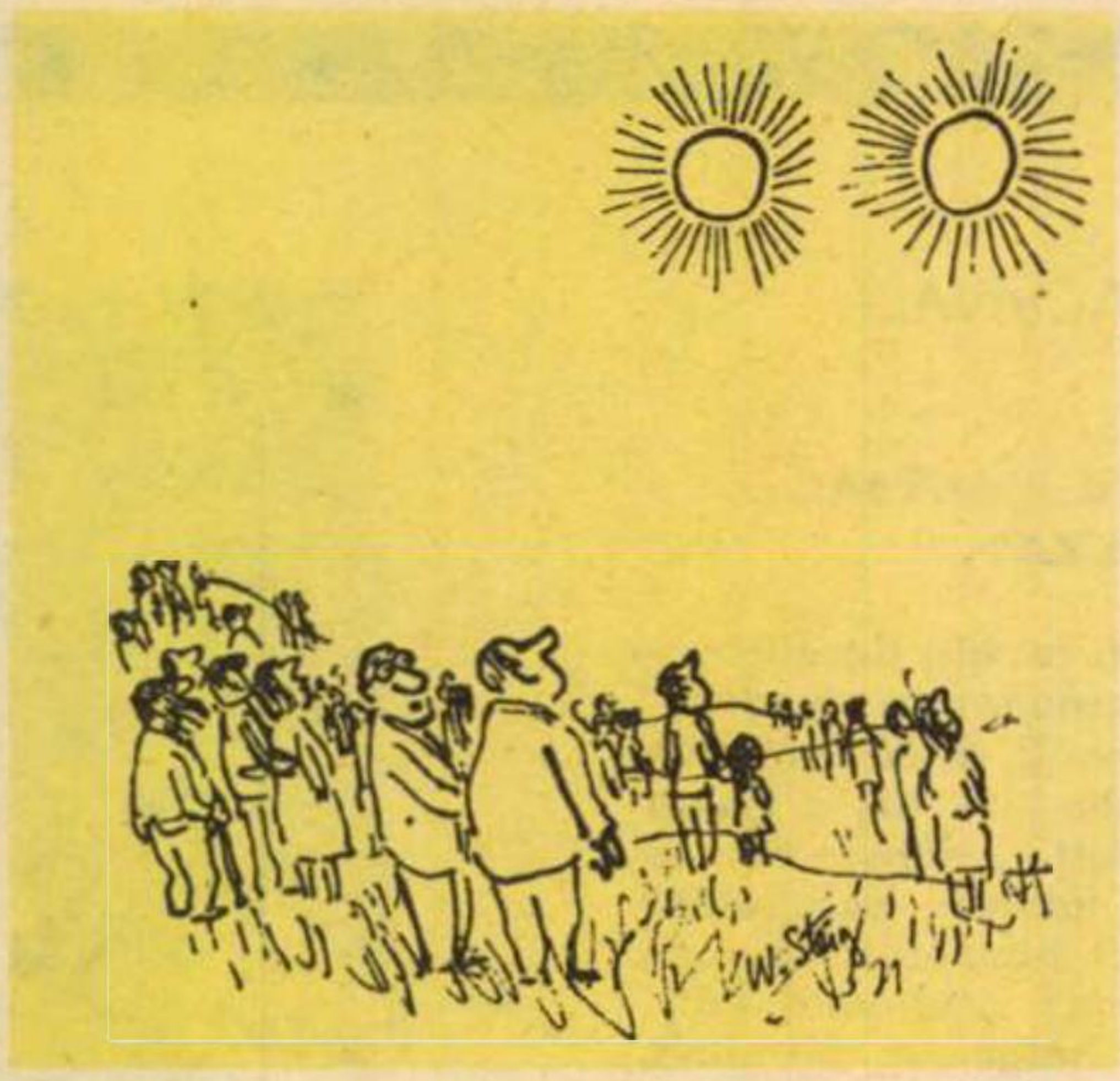

– Attól tartok, hogy most aztán lesz egy-két problémánk ...

(„*The NEW YORKER*")

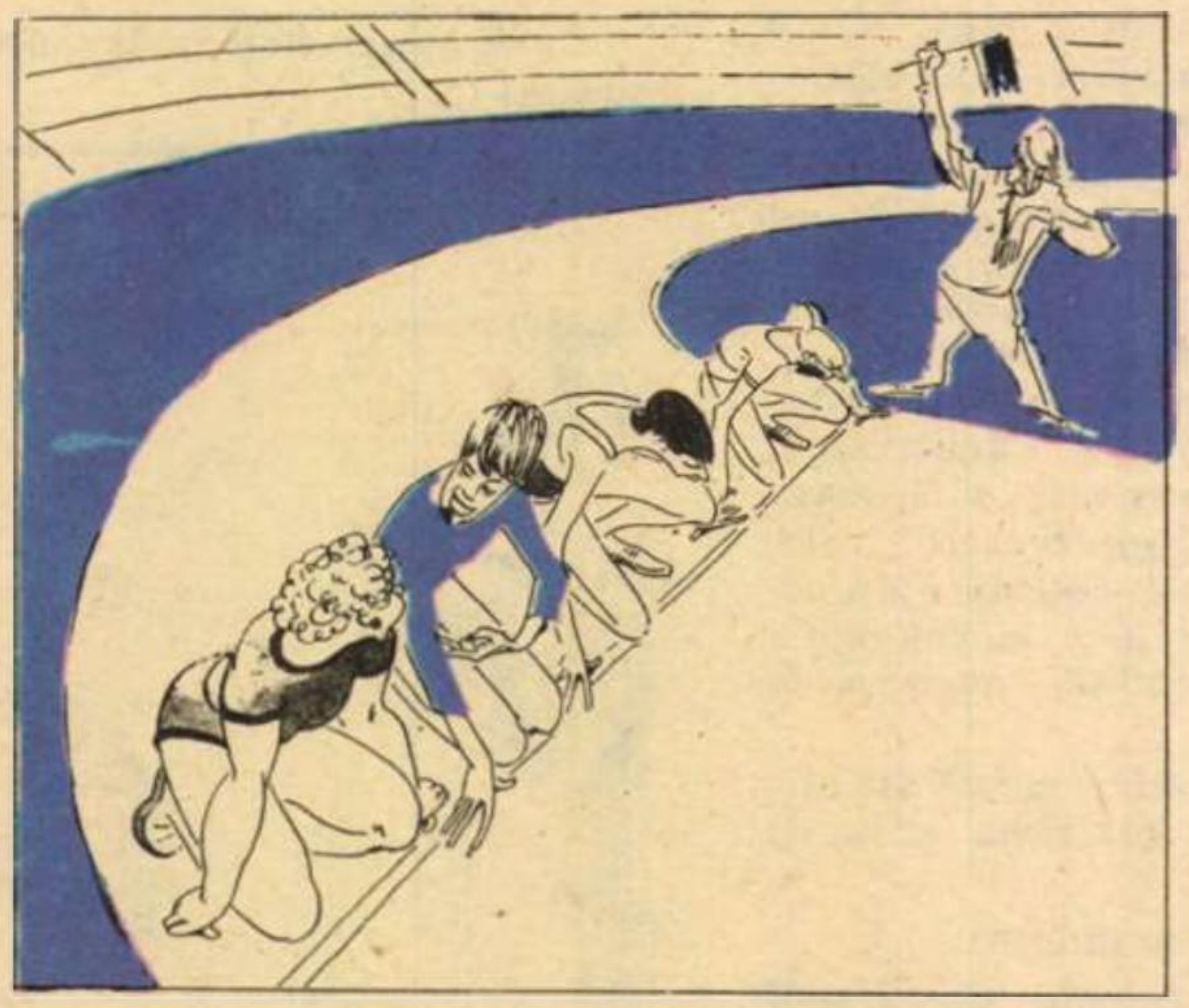

– Aztán beleteszel három tojás fehérjét, kis lisztet, cukrot ...

(„*KROKODIL*", *Moszkva*)

KEGYELET

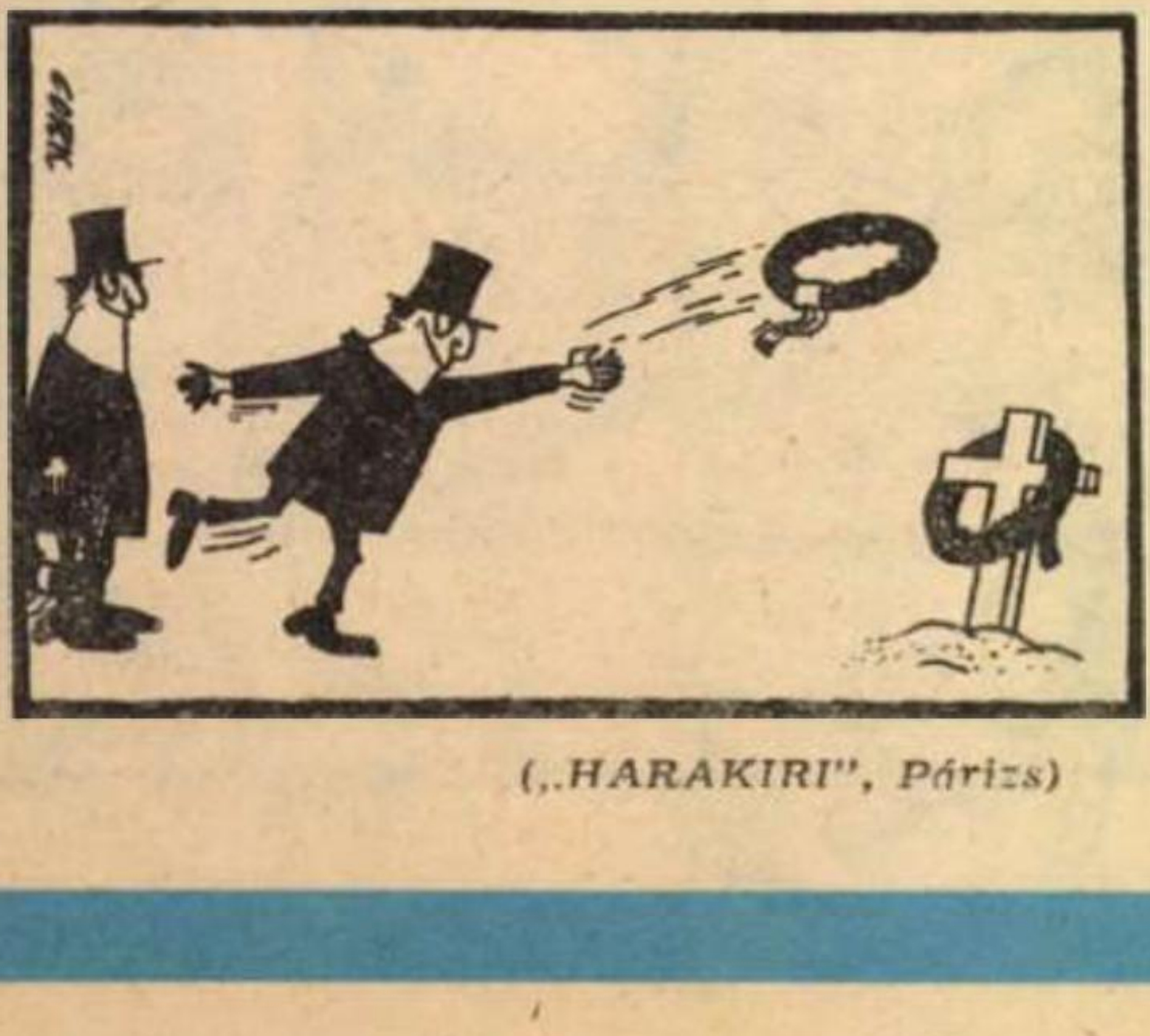

(„*HARAKIRI*", *Párizs*)

KOZLEKEDÉSI VITA

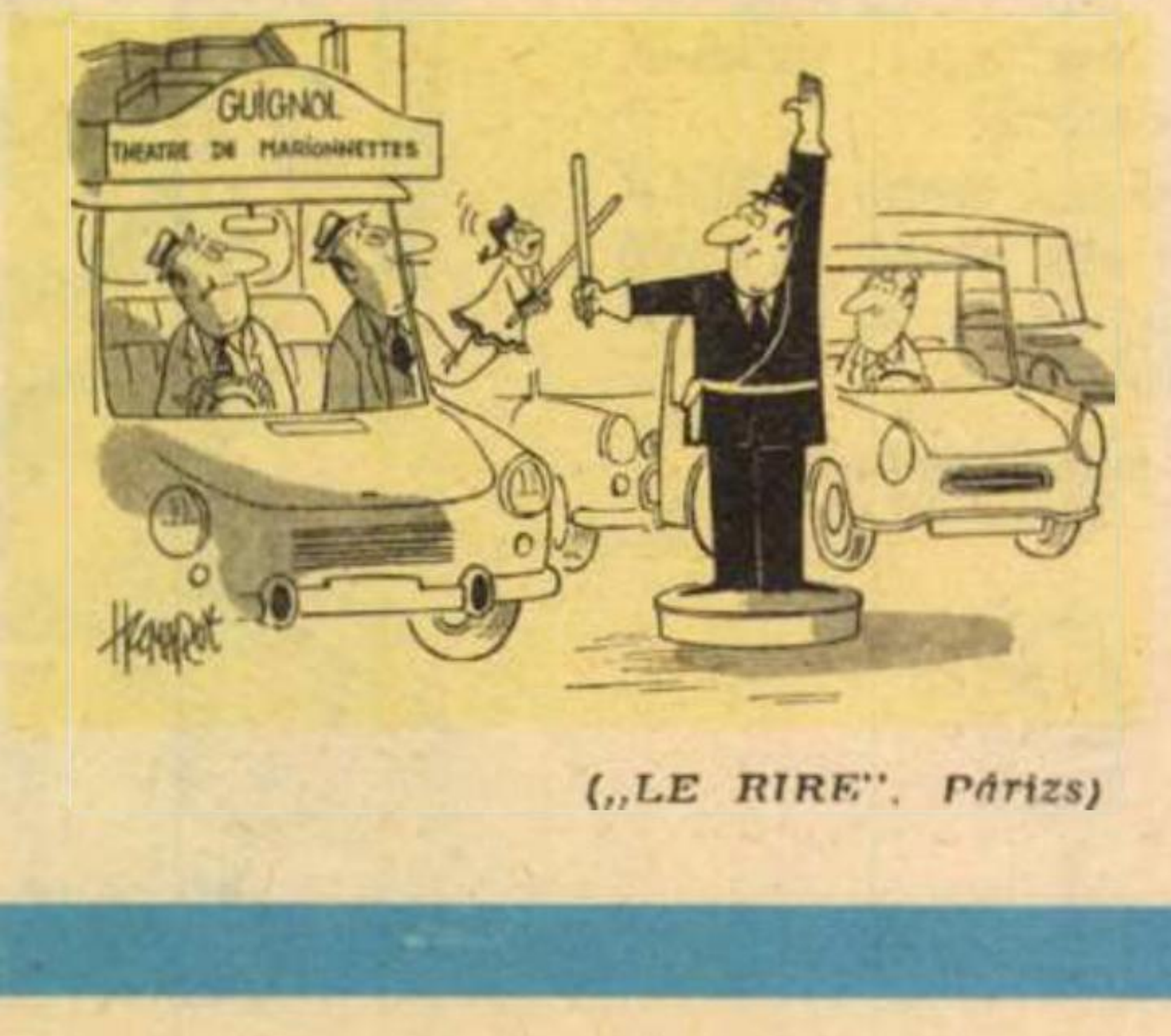

(„*LE RIRE*", *Párizs*)

FOTÓZZON A LUDASNAK!

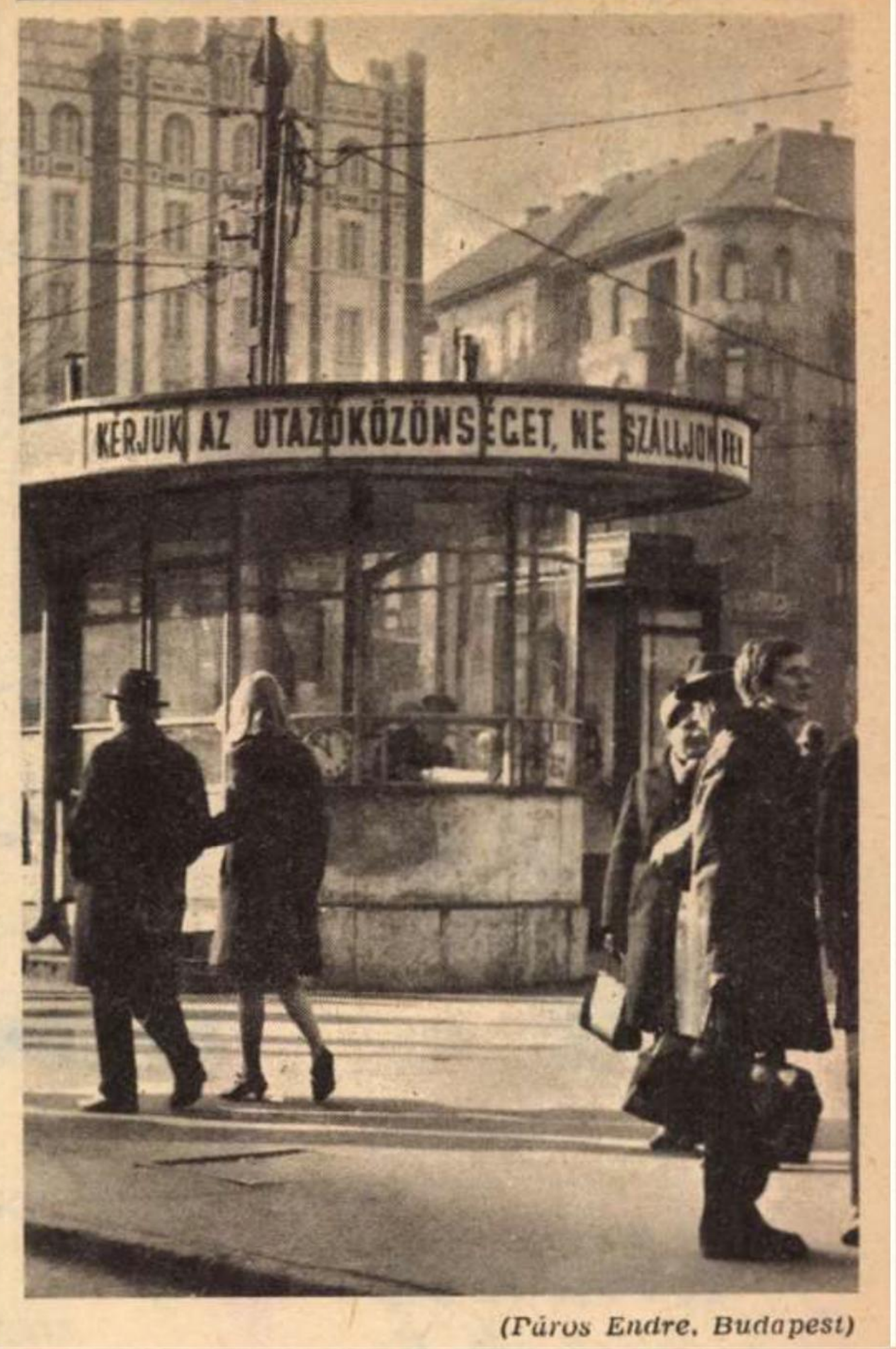

(*Páros Endre, Budapest*)

RÉBUSZ

Néhány évtizeddel ezelőtt kedveltek voltak a képrejtvények. Egy-egy csalafinta képrejtvény megfejtésén százezrek töprengtek. Kiváltképpen szokásuk volt az élclapoknak az ilyesfajta talányok közlése, mert az igazán elmes képrejtvény nem is nagyon távoli rokonságban áll a humorral.

Új generáció — tán több is — nőtt fel azóta. Van-e érdeklődés a mai olvasók között a képrejtvények iránt? — ezt akarjuk kipuhatolni, amikor egyelőre kísérletképpen 4 héten át egy-egy ravasz képrejtvényt közlünk. A megfejtők számától tesszük függővé, hogy rovatunkat fenntartjuk-e vagy sem. Szemléltető példa gyanánt mutassunk be egy képrejtvényt a megfejtéssel együtt:

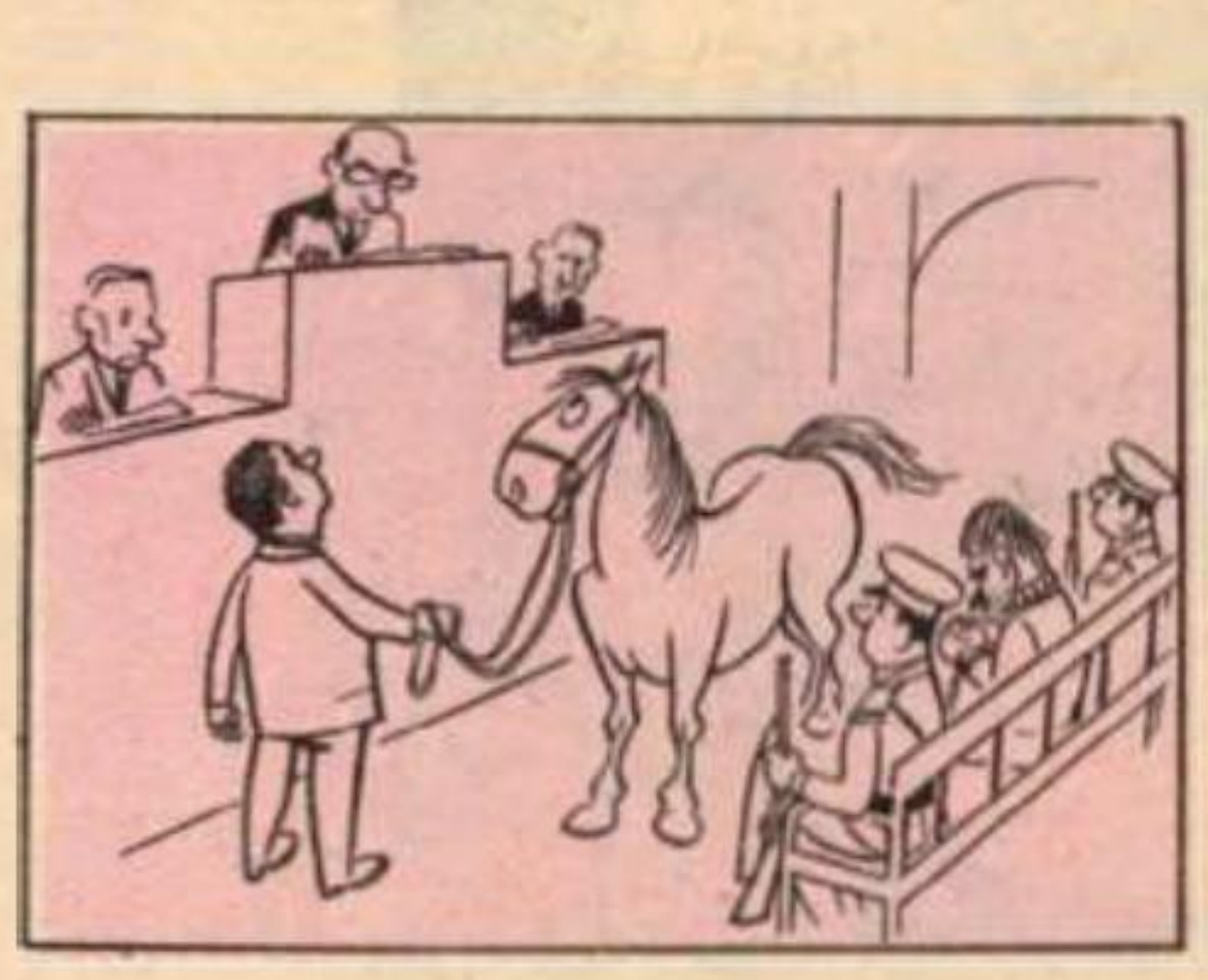

Megfejtése: Tanuló vezető. (A tanu lovat vezet, vagyis a tanu lóvezető.) Ilyen vagy ehhez hasonló okoskodást igényel a képrejtvények megfejtése. Alapvető szabályuk az, hogy a megfejtés csak közkeletű szó, vagy kifejezés lehet. Lehet a megfejtés természetesen szállóige, vagy közmondás is, de nem lehet valamiféle önkényes szócsoport, vagy ragozott szó. Röviden: a megfejtésnek értelmesnek kell lennie. Íme hát az első rébusz:

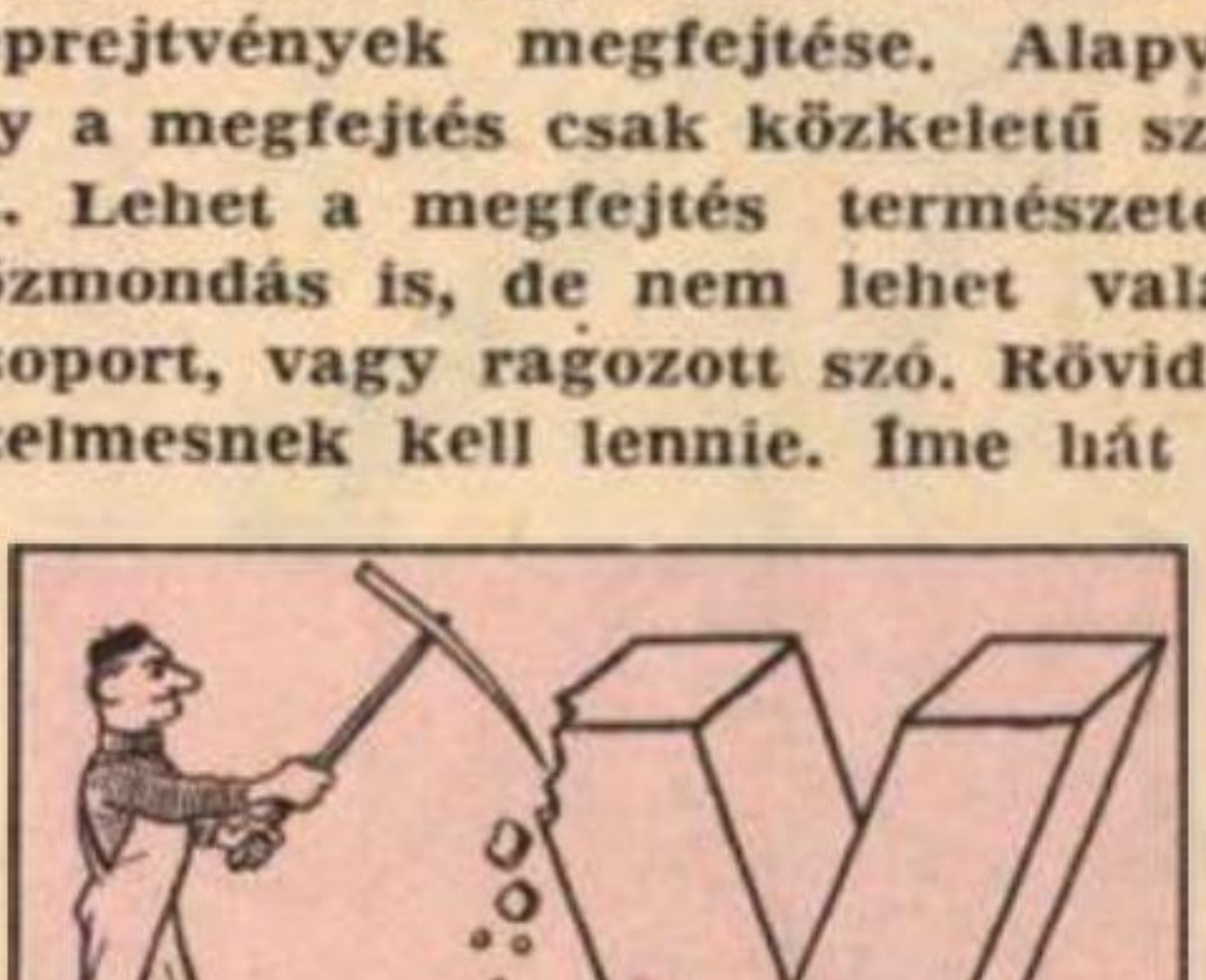

Bár a rejtvényfejtés amatőr szellemi sport, s mint ilyen, nemes szórakozás, hogy még nemesebb legyen, a megfejtők közül hárman (sorsolás után) díjat fognak kapni: 1—1 darab ropogós százast. A megfejtést legkésőbb január 12-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon, szerkesztőségünknek: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

Jó töprengést!

SZILÁNKOK

SÉRTÉS

Egy beat-zenekar hosszúhajú, gitáros tagjához így szól a kollegája:

— Szégyellheted magad! Hiszen te ismered a kottát.

Mire a másik céklapirosan:

— Ezt a leghatározottabban kikérem magamnak!

PROBLÉMA

Vajon enyhítő körülmény-e, ha a sikkasztást hirtelen felindulásból követik el?

MODERN IDŐK

— Értse meg, fiatalember, nálam szó sem lehet kalandról!

— Megsért. Az én módszereim tisztességesek. Ha megértjük egymást, ha kölcsönös harmónia alakul ki közöttünk, akár egy hétig is együtt járhatunk.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Egy teát legyen szíves!
— Mit szabad hoznom mellé?
— Citromot.
— Valami harapnivalót?
— Négy kockacukrot.
— Ezenkívül?
— Egy csészét is kérek, amibe beöntöm a teát.
— Még valamit?
— Hozzon még egy szép, gusztusos kanalat.
— Hm... A teánk momentán kifogyott.
— Nem baj. Akkor kérem ugyanezt tea nélkül.

MAGÁNY

Bement a postára, megszövegezte a dísztáviratot:

SZÜLETÉSNAPJA ALKALMÁBÓL FOGADJA LEGJOBB KÍVÁNSÁGAIMAT ÉS TOVÁBBI BOLDOG ESZTENDŐKET KÍVÁN EGYETLEN BARÁTJA:

Glazurek Géza
I. ker., Tapló u. 9/b
földszint 4.

— És ki a feladó? — érdeklődött a postás kisasszony:

— Glazurek Géza, Tapló u. 9/b, földszint 4.

MŰTŐBEN

Folyik az operáció. A sebész fehér géz-álarcán keresztül fojtottan hullanak a szavak:

— Milyen nap van ma?

— Péntek.

— Szikét... csipeszt... tampont... a lottó nyerőszámokat!

LOKÁLBAN

Pedagógus-barátom szörnyűlködve magyarázza:

— Tegnap bementem egy mulatóba, éjjel félkettő volt. Mit látok? Negyedikes gimnazista tanítványom, Éva, szalonspiccesen táncolt egy férfival.

— Erre mit tettél?

— Szerencsére nem vett észre. Szemembe húztam a kalapomat és óvatosan elmenekültem. Miket gondolhatna rólam ez a kislány, ha meglát egy ilyen rosszhírű helyen?

Galambos Szilveszter

A KÖZTISZTASÁGI HIVATALBAN

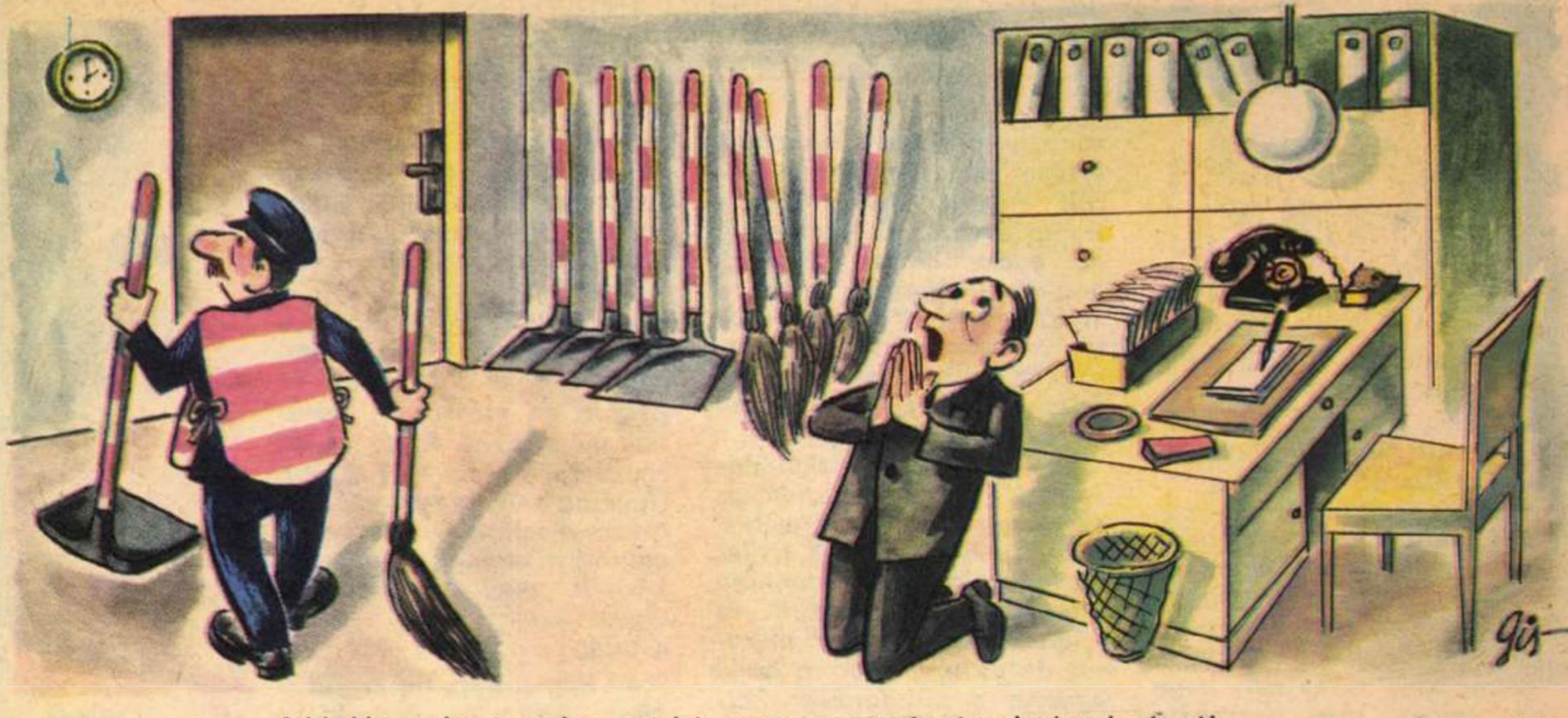

– Add, Uram, hogy csak annyi hó essen, amennyit el tudunk takarítani!

SZILVESZTER HAJNALÁN

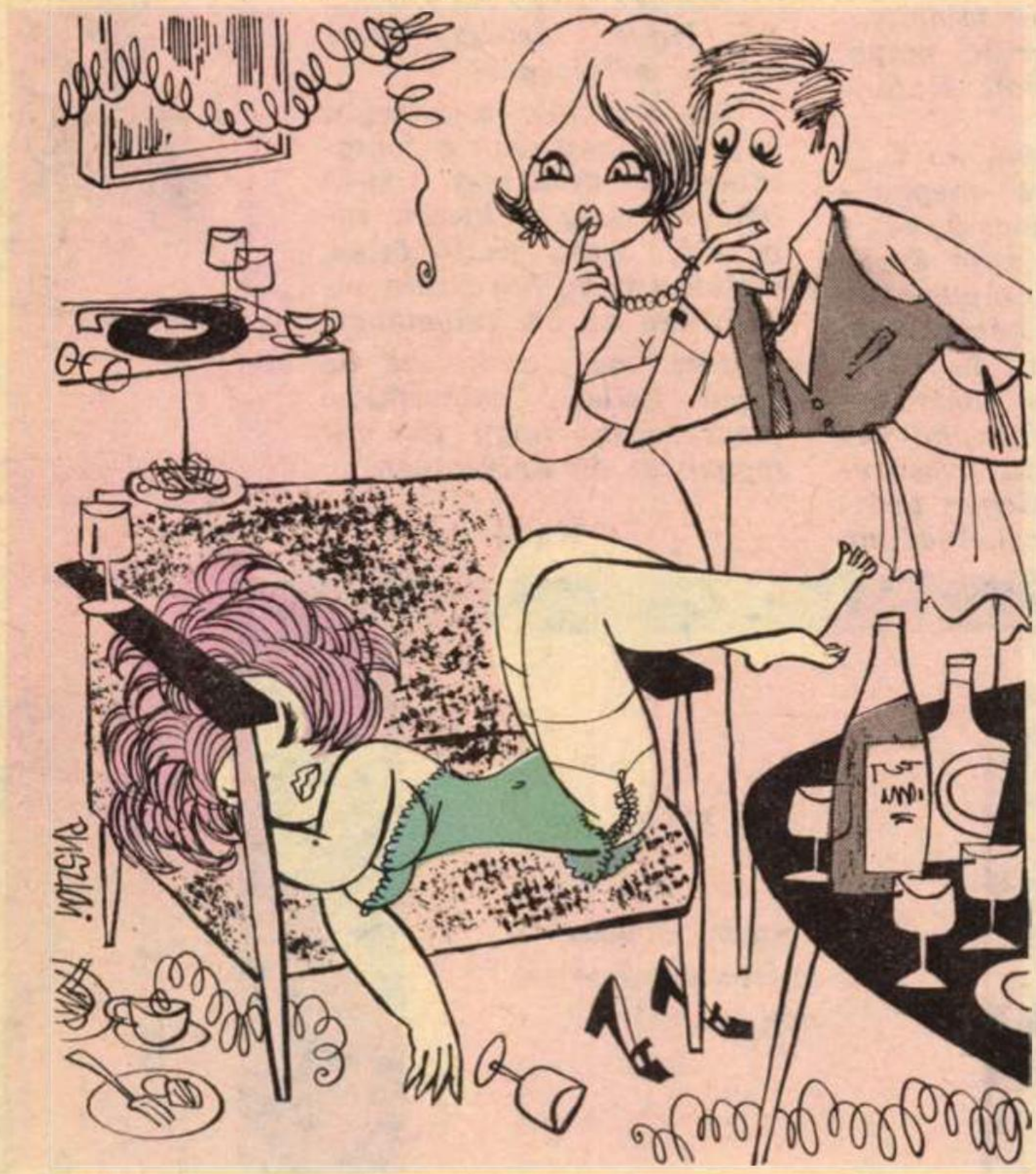

– Nicsak, valaki nálunk felejtette a menyasszonyát!...

MÉG NINCS VÉGE A MŰSORNAK...

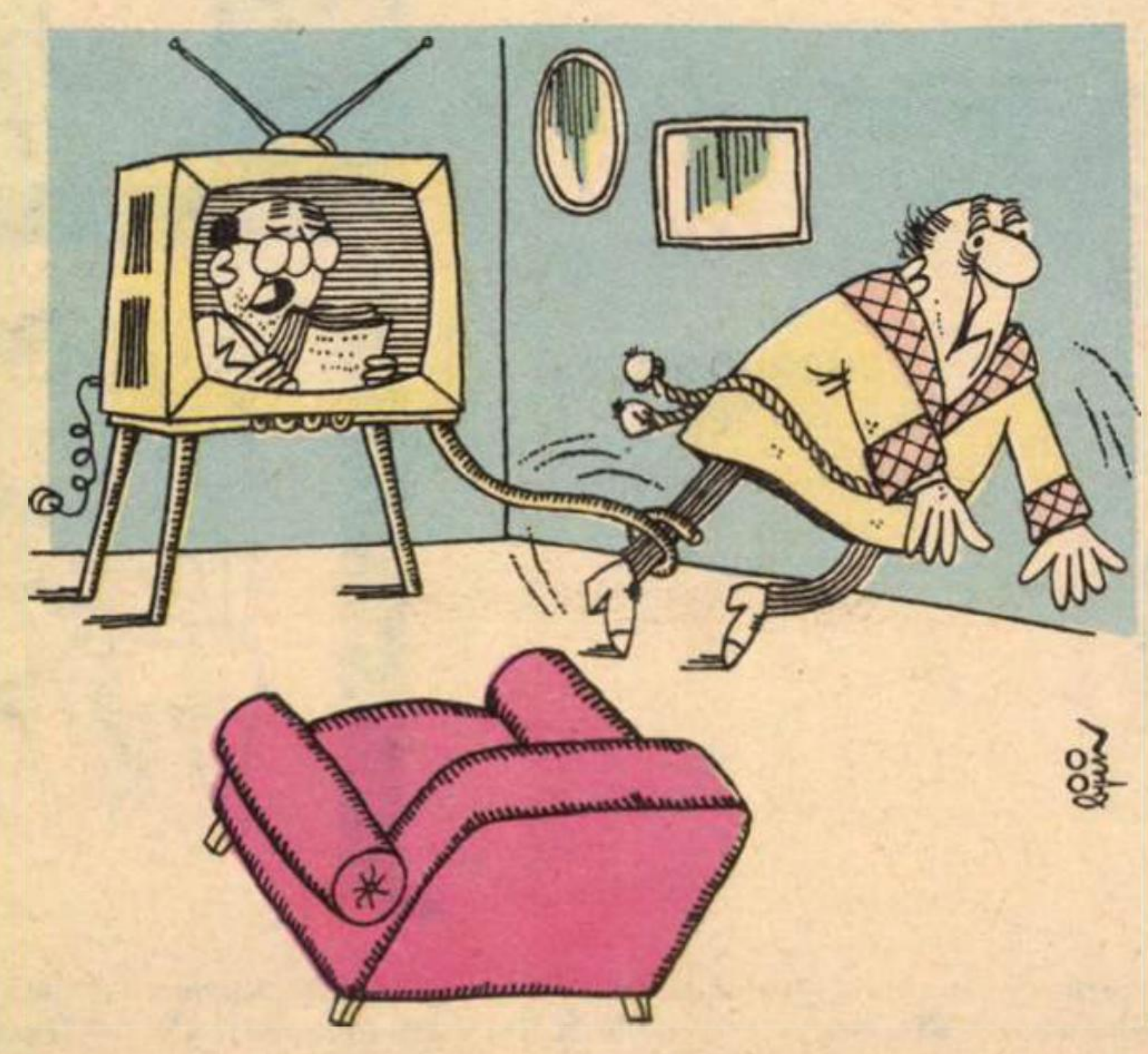

Egy gondolat se bánt engemet

Legalább is 8-tól 4-ig. Tudniillik ez a munkaidőm. Sajnos, a főnököm ezt nem akarja megérteni. Jön például izgatottan azzal, hogy:

— Kropulek, elfogy lassan a gyertyaszál, intézkedjék gyorsan.

Mire mondom, hogy ha lassan fogy csak el, minek az a nagy sietség? De nem tanul belőle. Legutóbb ezzel rohant hozzám:

— A fán villám futott keresztül és a szélvész kicsavarta tövestül, a kőszirtet, pedig a hegyről a völgybe, eget-földet rázó mennydörgés döntötte le, maga pedig nyugodtan ül itt Kropulek, mintha misem történt volna?!

— Hát mit kellene csinálnom? — kérdeztem csodálkozva.

— Mit? — hördült fel. — Intézkedni kellene! Magát nem izgatja semmi? És ha a kicsavart fa, meg a ledöntött kőszirt értékével csökken a keresete, akkor mit szól?

No, most behúzott a csőbe, villan át az agyamon, mégis csak sikerült bedobnia egy olyan gondolatot, ami foglalkoztathat. De máris sikerül elhessentenem, mert eszembejut:

— Az nem olyan egyszerű, főnök kartárs. A kicsavart fa, meg a ledöntött kőszirt ára elsősorban az ön keresetét terheli. Én egyszerű dolgozó vagyok, nekem nem lehet csökkenteni.

— No, és mit gondol — mondja, mert csak nem hogyja abba — eltűrök én az új mechanizmusban olyan munkaerőt, aki itt ül egész nap, miközben fogy a gyertyaszál, ledől a kőszirt és emiatt csökken a nyereség?

— Nyugi főnök — szólok most már közvetlenül — bízzunk abban, hogy mindig lesz elég gyertyaszál, mert másutt is beáll az új mechanizmus és a kőszirtet is jobb anyagból csinálják, nehogy az első mennydörgésre a völgybe zuhanjon.

Úgy látszik, meggyőztem, mert leül, megtörli a homlokát, pillanatokig szótlanul néz, aztán elcsendesedve, szinte barátságosan mondja:

— Milyen jó is lenne, ha még tíz magához hasonló ember lenne ennél a vállalatnál.

— No látja — mondom szerényen.

— Igen — folytatja elgondolkodva — de legalább nyolcvan van..

Földi Iván

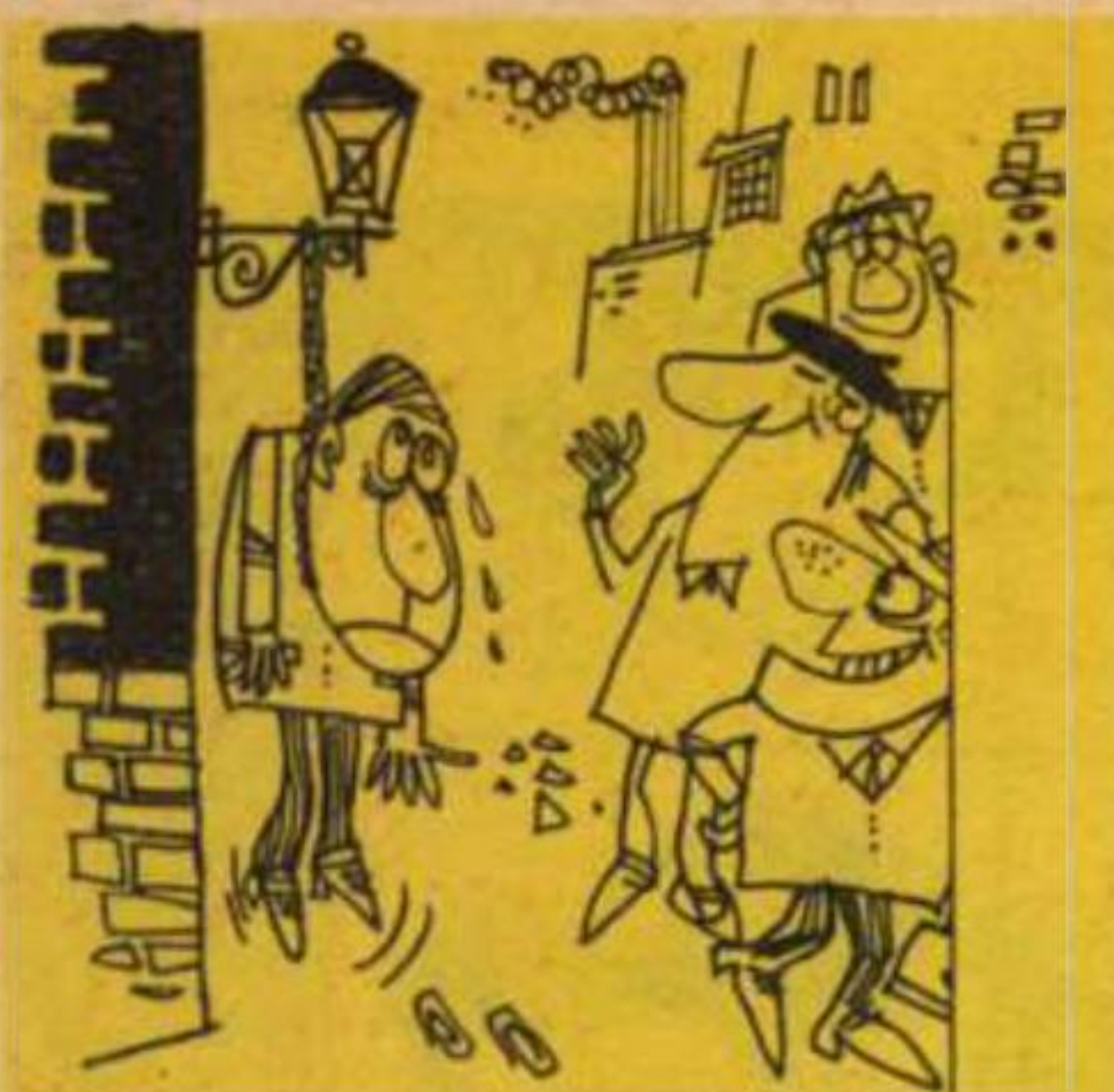

ÉN A TE HELYEDBEN...

Szomorúan mesélem barátaimnak, ismerőseimnek, fűnek és fának, hogy milyen kínos helyzetbe kerültem: Szobrányi azt terjeszti rólam a hivatalban, hogy évek óta rendszeresen lopkodom a gemkapcsokat. Mit tegyek, hogyan védekezzem, hiszen a világon bármi mást könnyebb bizonyítani, mint azt, hogy az ember nem lopkodja évek óta rendszeresen a gemkapcsokat.

A hivatalban már súgdolóznak is a hátam mögött, ha bemegyek egy szobába, a kollégák tüntetően kulcsra zárják az íróasztalukat és összenéznek, a hivatalsegéd már két alkalommal nem viszonozta a köszönésemet.

Hogyan viselkedjem ebben a rettenetes szituációban?

És jönnek a tanácsok:

— Egyáltalán ne törődj vele, piti, ügy az egész. Ha hallod, hogy suttognak, az egyik füleden be, a másikon ki. Ha látod, hogy zárják az íróasztalokat, egyik szemeden be, a másikon ki. Én a te helyedben egyszerűen nem vennék tudomást erről a nevetséges rágalomról, vígan járnék-kelnék, hadd érezze Szobrányi és az egész díszes társulat, hogy a gemkapocs a cipőm sarkáig sem ér fel. Hidd el, így térnek majd leggyorsabban napirendre az ügy felett, minden csoda három napig tart.

— Az ilyen piszkálódásoknak haladéktalanul és erélyesen kell véget vetni! Én a te helyedben a széles nyilvánosság előtt vonnám felelősségre Szobrányit, és lekevernék neki két akkora, de akkora pofont, hogy egyszer s mindenkorra elmenjen a kedve...

— Amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten. Ha Szobrányi fúr téged, te fúrd őt! Én a te helyedben hivatalszerte terjeszteném, hogy Szobrányi hamiskártyás, heroincsempész, házasságszédelgő, és mielőtt a könyvelésbe került volna, belga zsoldos volt Katangában.

— Nézd öregem, én a te helyedben azért meggondolnám, hogy nincs-e mégis valami tárgyi alapja Szobrányi vádaskodásának. Ne érts félre, nem kételkedem a tisztességedben, de lehetségesnek tartom, hogy néha önkéntelenül kézbe veszel, akaratlanul zsebrevágsz egy-egy idegen gemkapcsot. Én a te helyedben vennék egy csomaggal, szétosztanám a kartársak között és önkritikát gyakorolnék. Nem kell a dolgokat kiélezni, legjobb a békesség!

— Csak egyet mondhatok: védd a becsületedet, védd mindhalálig! Én a te helyedben először is feljelenteném Szobrányit és az egész társaságot a Legfőbb Ügyészségen rágalmazásért, aztán általános leltározást, valamint személyi motozást kérnék magam ellen is. Győzzön az igazság, vesszen a világ!

— Egy pillanatig se tétovázz, azonnal kérd ki a munkakönyved, és hagyd ott őket. Én a te helyedben egy percig sem maradnék olyan helyen, ahol tíz évi szorgalmas és áldozatkész ügyködésem után hitelt adnak holmi Szobrányi-félék híreszteléseinek. Az embernek legyen tartása, őrizze meg a méltóságát!

Hát ilyenféle tanácsokat kaptam, hogy csak a fontosabbakat említsem. Ki-ki bölcsen, vagy erélyesen, ravaszul, vagy sértődötten, szelíden vagy harciasan viselkedne az én helyemben.

Most már csak azt az egyet kellene valamiképp megtudnom, hogy én mit tegyek az én helyemben?

Kürti András

NATO-ÖSSZHANG

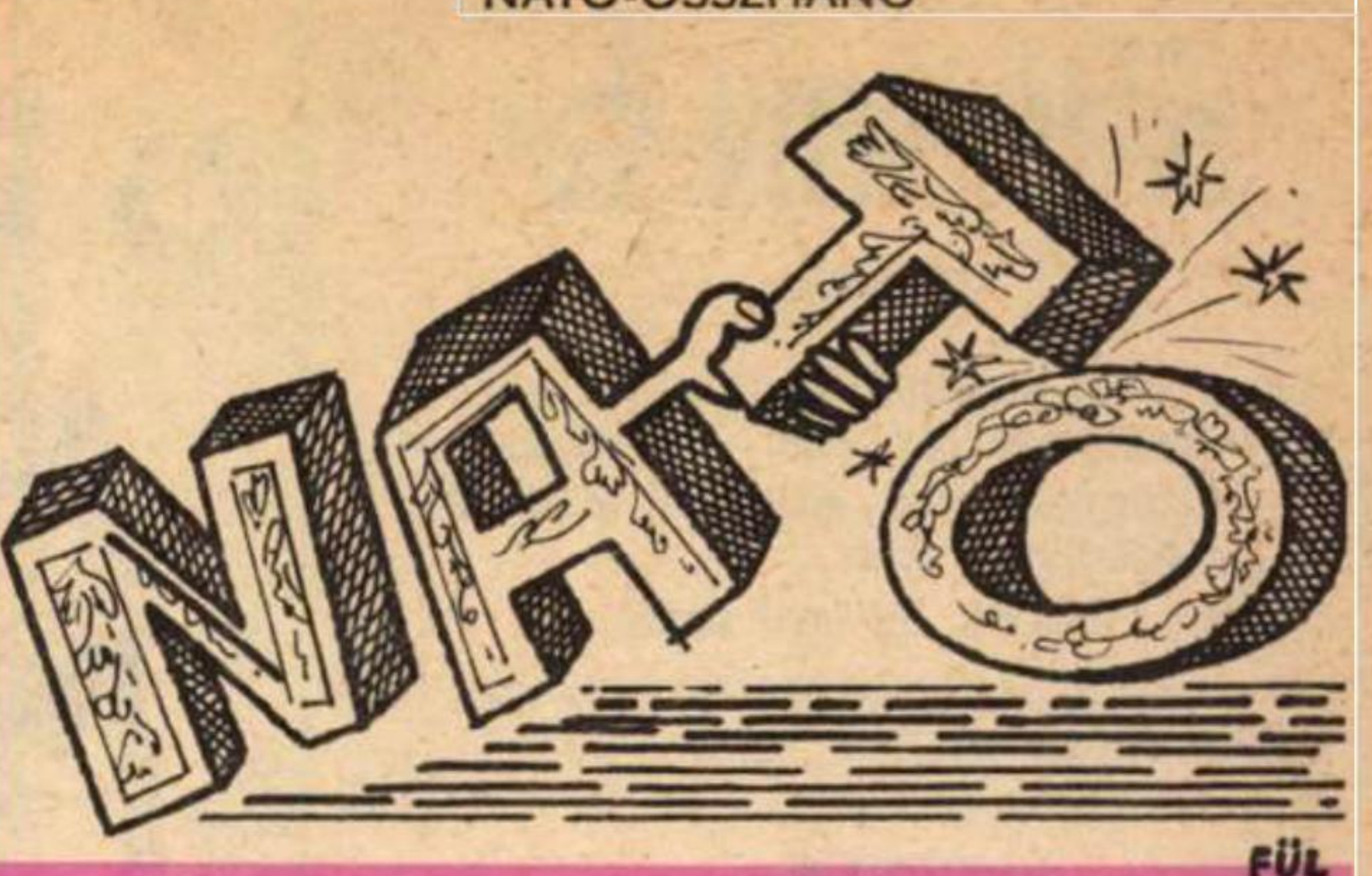

PROTOKOLL

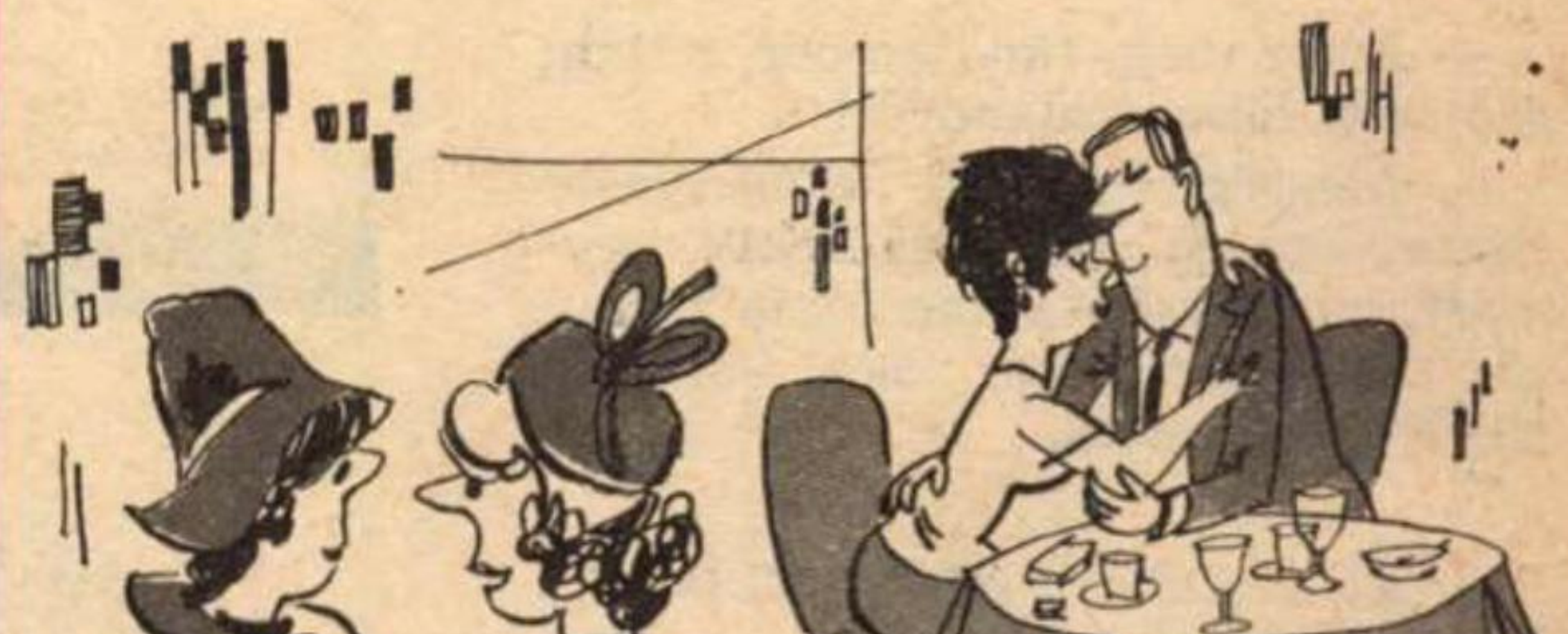

– A férje első helyettese!...

ÚJ SZERELEM

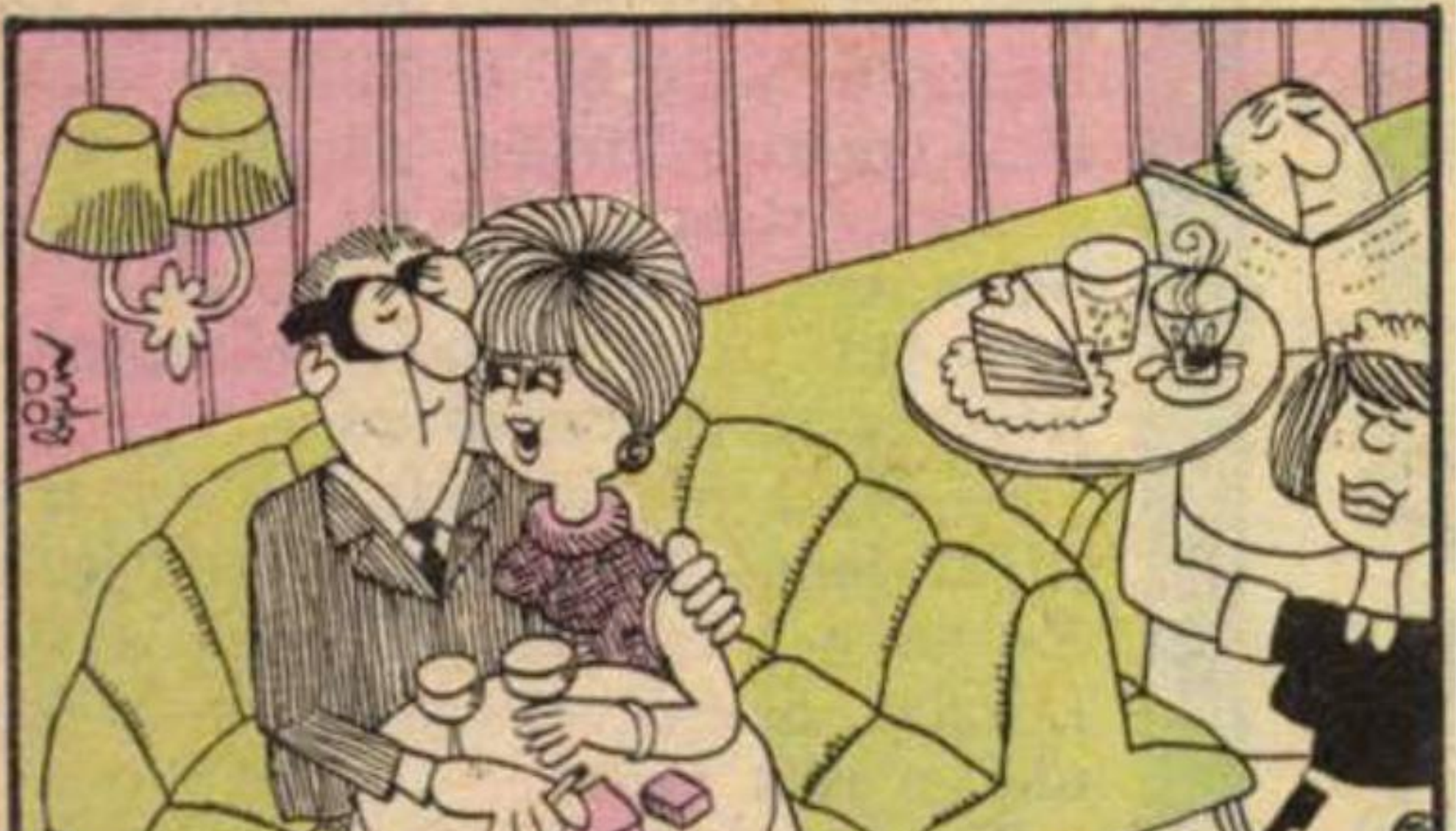

– Én már nem is nagyon emlékszem, miért váltunk el annak idején!

TÖRT ARANY

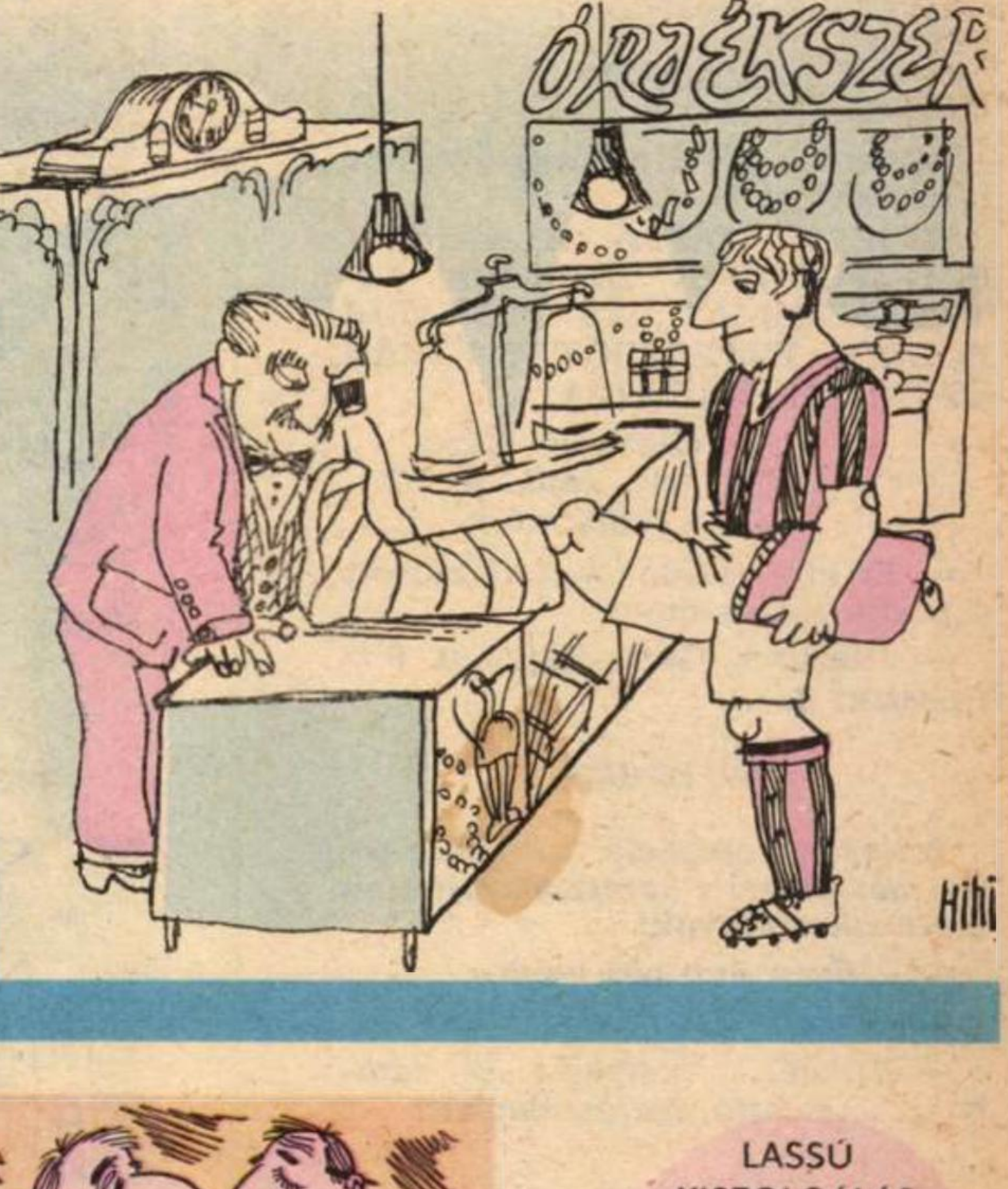

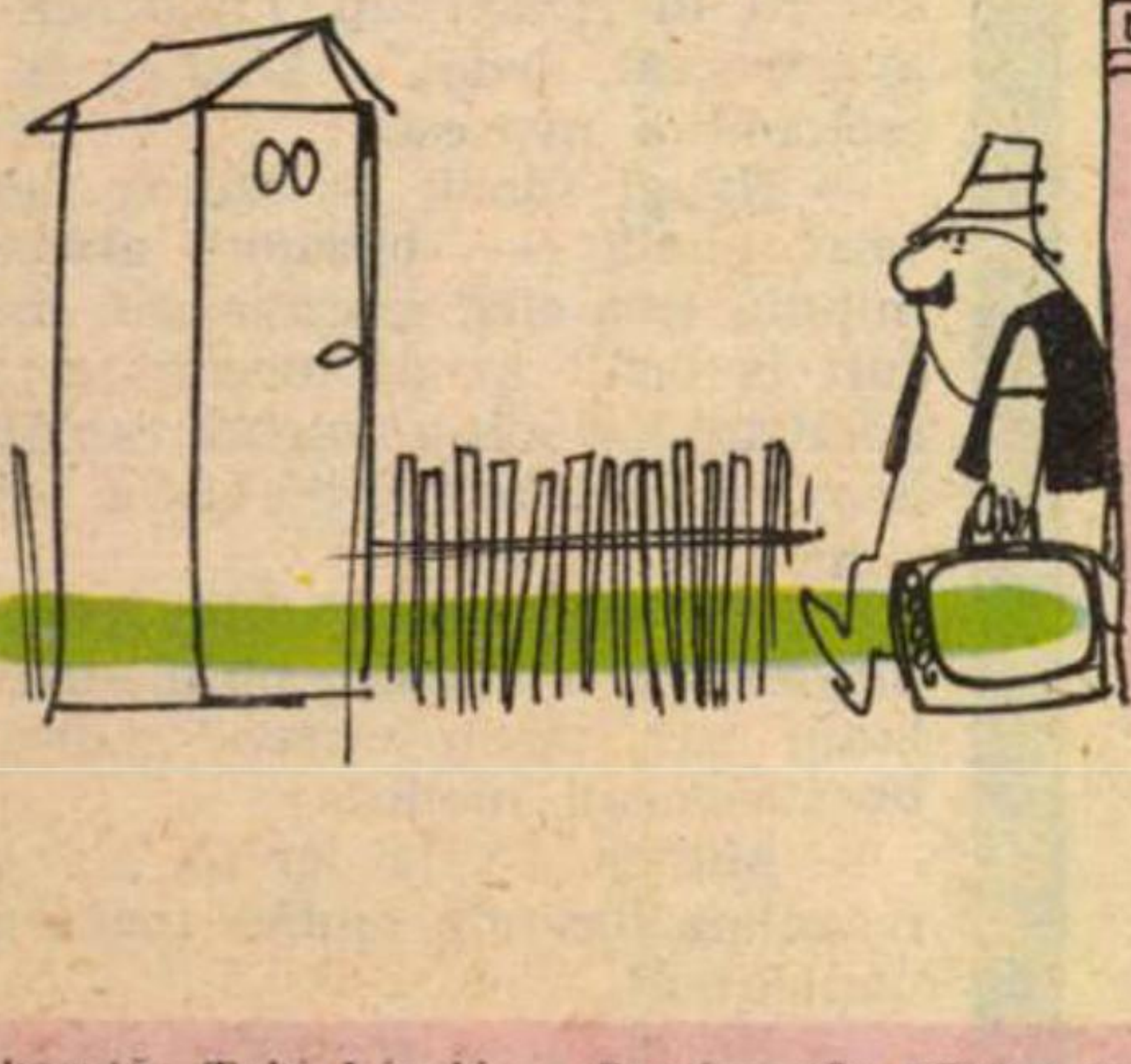

HORDOZHATÓ TÉVÉ

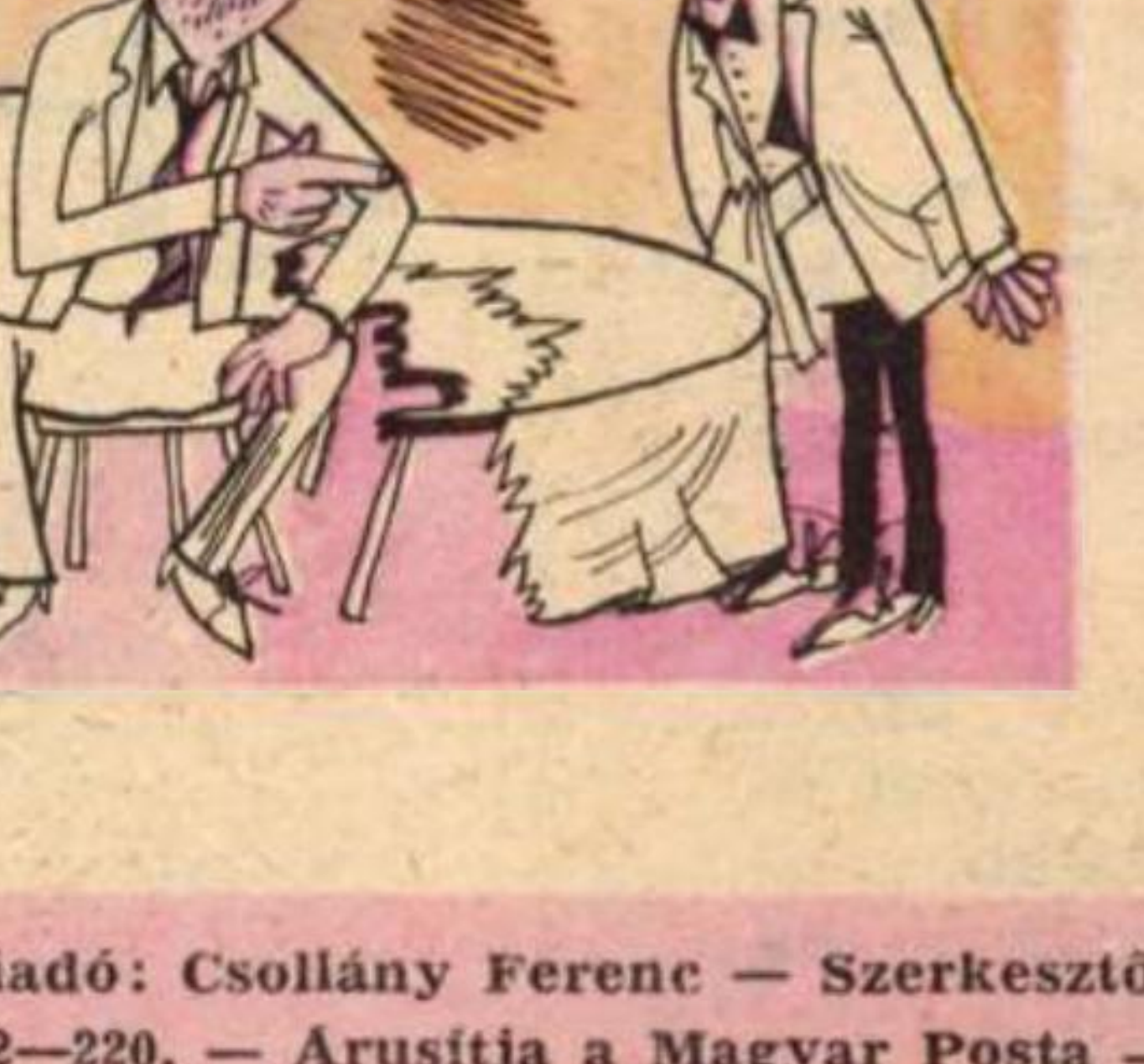

LASSÚ KISZOLGÁLÁS

– Fizetek! Volt egy asztal terítővel

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában (67.05472/2) Budapest, V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre